PAVEL CORUŢ
QUINTA SPARTĂ
EDITURA VARANHA S.R.L. BUCUREŞTI, 1993

Conţinutul acestei cărţi este o pură ficţiune, un rod al fanteziei mele. Unii rău-voitori îmi vor reproşa, poate, că ficţiunea se apropie primejdios de realitate, identificându-se cam prea des cu aceasta. Ce aş putea să le răspund?

Nu trageţi, domnilor tovarăşi, Oricum aveţi destule vieţi pe conştiinţă. Căci, toţi cei ucişi după 22 decembrie sunt opera voastră. Ceauşescu şi-a plătit greşelile. Voi ce mai aşteptaţi?

PAVEL CORUŢ.

Capitolul I.
VARAIN, TE DUCI ÎN IAD!

O centrală de spionaj nu e tocmai un pension de domnişoare. În mod sigur, Dumnezeu nu ne-a făcut pe noi, spionii, după chipul şi asemănarea Lui. Prea suntem josnici şi urâţi pe dinăuntru, prea scormonim cu minţile după cele mai perfide metode de a corupe şi înşela, de a schilodi şi distruge pe cei din tabăra adversă. Unii o facem pentru bani, alţii din orgoliu ori datorită faptului că ne-am deprins cu ideea că aşa merg treburile în lumea noastră. Teoretic, noi, cei din Octogon, o facem din patriotism şi în numele legii, unde, însă, vezi pe unul dintre colegii tăi cu nervii făcuţi praştie, transformat într-o grămadă de carne tremurândă, te apucă o furie rece, distrugătoare împotriva celorlalţi. Ce putere mai are atunci legea?

Pe Dan l-a adus o legătură, un agent grec fără identitate. Aşa suntem noi, fără identitate. Sau, cu prea multe identităţi. Cum o fi reuşit grecul să-l treacă prin două vămi rămâne o taină. Uşor nu i-a fost, căci Dan era mai rău decât un mort. Cu mult mai rău. Morţii închid ochii şi stau cuminţi în mormintele lor. Pe unii îi plângem, pe alţii îi iertăm pentru nedreptăţile făcute. Pe toţi, fără excepţie, îi uităm, mai devreme sau mai târziu. Dan era un mort de care nu puteai să nu ţii seama. Nu mai ştia nimic, nu mai înţelegea nimic. Vorbea

însă. Repeta ca un robot parola de contact. Is this the way to the harbour? Is this the way…

Dane, măi băiatule, trezeşte-te! Eşti acasă. Sunt eu, Varain. Mă recunoşti?

Is this the way to the harbour? Is this the way…

Îi făcuseră creierul zob pentru a-i smulge parola. Pentru câteva cuvinte, un om fusese adus în stadiul de animal inferior, fără voinţă, fără conştiinţă. Dumnezeu ar fi trebuit să păstreze anumite taine ale lumii numai pentru sfinţi, căci oamenii au tendinţa de a transforma în armă tot ce le cade la îndemână. Parapsihologia devenise o armă teribilă în breasla noastră. Pe luna în curs, Dan era al treilea care sfârşea în acest oribil mod şi în acelaşi loc, Malta. Adversarii acţionau diabolic: ne interceptau ofiţerul, îi sfredeleau creierul, îl storceau ca pe o lămâie, apoi ni-l aruncau înapoi, să ne facă să simţim cine sunt ei. Ţi se răcea sângele în vine, când vedeai „cadoul” bubulilor. Omul căzut în ghearele lor ajungea o cârpă, un nimeni. În aparenţă, totul era simplu şi curat, ca la un calculator: îi scoţi discul de memorie şi calculatorul tace pentru totdeauna. Numai că acest calculator, pe care îl aveam în faţă, nu tăcea şi avea pe undeva o soţie şi doi copii. Ce puteam să le spun? Că Dan a căzut la datorie? Mi-e aşa o scârbă de vorbe mari…

De ani de zile ne războiam pe tăcute cu un centru de spioni din tagma bubulilor, duşmanii

noştri tradiţionali. Ne schilodeam pentru informaţii, pentru imensele valori din care izvora puterea lumii. Ne urmăream fără milă şi îndurare, în numele nenumăratelor vendete moştenite din generaţie în generaţie, din vremuri demult uitate de oamenii obişnuiţi. Noi nu uitam nimic. Nici nu iertam. Lăsam gesturile de caritate în seama bunului Dumnezeu. De vreo lună, confruntarea luase proporţii de război informativ total, pe viaţă şi pe moarte. Maltezul, omul nostru din La Valetta, pusese mâna pe o informaţie de maximă importanţă pentru România, dar bubulii îl mirosiseră, pe căi numai de ei ştiute. L-au „răcit" rapid şi fără urme. Informaţia ajunsese însă la noi şi acest lucru urma să-i coste pe bubuli mult, foarte mult. Mijlocul nostru de a obţine informaţii din tabăra adversă era coşmarul vieţii lor; toate verificările contraspionilor bubuli se loveau de un zid, nu ajungeau la sursele noastre. Era şi foarte greu de bănuit ceva. Aveam, la nivel înalt, câteva conserve plantate de Siguranţă şi SS I, încă de prin anii 1938.1939, care, în ultimii ani, deveniseră active, probându-şi valoarea de excepţie. Agenţii „odiosului aparat de represiune burghezo-moşieresc" luptau cot la cot cu „brava Securitate populară", continuând răfuiala începută cu aproape două sute de ani în urmă. Acolo, sus, la lumină, oamenii se înfruntau în numele unor ideologii, a unor tâmpenii politice. Jos, la noi, situaţia era mult mai simplă: bubulii erau

duşmanii României, indiferent dacă erau de culoare roşie sau verde, dacă se închinau lui Dumnezeu sau lui Marx.

În acţiunea din Malta muriseră cam prea mulţi oameni de primă mână. Nu ştiam precis despre ce era vorba, spionii nu discută niciodată între ei afacerile în care sunt implicaţi, dar, probabil, merită sacrificiul. Bătrânul, comandantul Octogonului, nu se juca niciodată cu vieţile noastre. Unul dintre puţinii şefi din această primitivă „epocă de aur" care nu suferea de boala sacrificării altora mai mici sau mai slabi. Mă şi miram uneori cum de-l răbda Ceauşescu. Prea era un lup alb în haita de lupi suri a şefilor serviciilor secrete române.

Oamenii noştri muriseră în condiţii groaznice, cum numai bubulii pot imagina, dar acţiunea nu avansase nici cu un milimetru din locul unde o lăsase Maltezul şi legătura sa din La Valetta. În filmele de spionaj, o treabă ca asta se face în doi timpi şi trei mişcări, de către un superspion solid, zâmbăreţ, spiritual, cu mare succes la muieruşte. În realitate, o astfel de „treabă" decurge mizerabil, extenuant. Densitatea de spioni şi contraspioni crescuse infernal pe pământul Maltei, acum, când cei doi aşi ai informaţiilor internaţionale, Gorby şi Bush, hotărâseră să se întâlnească pe insulă, pentru o nouă împărţire a sferelor de influenţă. După ştirile noastre, bubulii stăpâneau cam o treime din avuţia mondială, fapt

ce le permitea să întreţină o oaste de circa trei sute de agenţi permanenţi pe insulă. Căderile agenţilor noştri mă făceau să le simt suflarea în ceafă, să le văd mutrele de mopşi satisfăcuţi că au reuşit să ne prindă la oala cu smântână. Undeva, sus, era o trădare, căci în branşa noastră ghinionul apare foarte rar. Era trădare la nivel înalt, probabil în sectorul politic al ţării, în rândul celor două duzini de indivizi care-şi spuneau aleşii poporului. Nu puteam însă reacţiona în niciun mod: puterea de coerciţie şi represiune a partidului crescuse monstruos, agresând psihic milioane de români, cu o propagandă deşănţată. Teoretic, noi apăram această structură. Practic, eram striviţi de ea, atât numeric, cât şi din punct de vedere al posibilităţilor legale ori materiale. Visam o zi…

Dan îşi mormăie înainte parola morţii. O să mai reziste un timp, apoi va exploda ca o bombă. Nu ştiu când şi cum va face-o, dar va exploda sigur. Aşa au sfârşit şi ceilalţi. Chestia asta cu parapsihologia e o treabă din cale afară de urâtă. Vine la tine un tip, ţi se uită în ochi şi îţi înfige în creier o bazaconie de care nu mai poţi scăpa. E pur şi simplu diabolic, încetezi să mai fi tu însuţi, devii sclavul bazaconiei, execuţi robotic toate comenzile ei. Parcă mort e ceva mai bine. Şi asta când dai de un tip corect, care vine ziua în amiaza mare să te privească în ochi. Pe Maltez l-au hipnotizat în somn. Nici n-a ştiut că i-au plantat

gândul sinucigaş în creier. Dimineaţa, când s-a trezit, a băut o cafea în prezenţa cameristei de la hotel, apoi s-a aruncat bine dispus pe fereastră. S-a zdrobit de caldarâm ca un ou, el, un bărbat de o statură herculeană. După astfel de evenimente, poţi să asculţi calm balivernele profanilor care îşi bagă nasul în afacerile breslei noastre? N-ar strica acestor judecători de ocazie să arunce măcar o privire în grădina bubulilor, să vadă cam ce „agricultură" practică „democraţia" acestora.

Până la folosirea parapsihologiei, nu eram chiar ciumeţii breslei. Ba chiar aş zice că multora le tremurau bufanţii la gândul unor întâlniri de gradul zero cu vreunul de-ai noştri. Acum, o încasam metodic, din cauza unor şefuleţi tâmpiţi, de care nici măcar Bătrânul nu putuse scăpa. Al nostru, al celor din Serviciul Operaţiuni Speciale, era un capsoman care ajunsese, pe scaun ronţăind hârtii prin birouri, slogănind pe la partid şi făcând temenele la tot felul de politruci tâmpiţi. Partidul îl înfipse în Octogon pentru a supraveghea „morala" şi pe şef, pe generalul Radu Boureanu, supranumit Bătrânul. Nu era săptămână să nu mă cert la cuţite cu acest Hulban, care nu înţelegea că nu avem de ales: ori foloseam şi noi parapsihologia, ori ne lăsam de meserie. Avea un talent grozav de a fugi de răspundere, de a tergiversa lucrurile, măcar până la pensionarea sa. Cum mă vedea intrând în birou, scotea meticulos regulamentul de muncă informativă, punea alături un creion ascuţit

la ambele capete, unul albastru şi altul roşu, şi începea dăscăleala:

— Să vedem ce spune legea. E voie să foloseşti astfel de metode pentru îndeplinirea unor misiuni? Nu, drăguţă! Legea interzice!

— Legea îmi dă voie să folosesc exact aceleaşi metode pe care adversarul le aplică pe pielea mea. Măcar pentru apărare, dacă nu pentru atac. E o chestiune de bun simţ. Ştiinţa a făcut un salt colosal în domeniul muncii noastre.

Se zburlea ca un curcan. Îl deranja chestia cu ştiinţa şi bunul simţ.

— Aici nu e ştiinţă, aici e fantezie deplasată, visuri de tânăr aventurier. Ai citit prea multe cărţi poliţiste.

Îl criticam în gând de mamă şi plecam. Nu uitam să-mi exprim, tot în gând, îndoiala cu privire la moralitatea mămicilor care aduseseră pe lume plozi idioţi, capabili să-şi bată joc de regulamentele de muncă informativă. S-ar fi cuvenit ca astfel de legi să fie făcute numai de cei care au trăit, măcar odată în viaţă, „înălţătorul” sentiment pe care îl încerci când un adversar îţi suflă în ceafă, în timp ce altul „postat în faţa ta, îţi explică, rânjind, diferenţa între un tip care ţine pistolul de partea cu trăgaciul şi cel pe care ghinionul sau prostia l-a adus în faţa ţevii. O lecţie ca asta se ţine minte întreaga viaţă. Hârţogarii aşteptau liniştiţi pensia, iar noi crăpăm ca muştele, pe toate meridianele lumii. Crăpăm şi ne

îngropau fără zgomot, să nu deconspirăm cazurile şi interesele de stat. Uneori mă întrebam cine de fapt erau dobitocii, noi sau grangurii din tablouri.

De vreun an, începusem să ne revenim un pic. Îl convinsesem pe Bătrân de eficienţa psihologiei şi parapsihologiei, instalasem un laborator de testări în Octogon, ne antrenau nişte specialişti mari. Crăpăm şi acum, dar parcă mai puţini. Erau semne că vom ieşii din faza neagră.

Dan îşi continuă litania. Nu se grăbeşte, nu încetineşte ritmul. O ţine drept, caută drumul spre port. Dacă aş spune că sper să-l găsească, aş minţi. Cei ca mine nu speră niciodată, ori ştiu, ori nu. Sunt sigur că Dan nu va mai găsi niciodată vreun drum către viaţă şi asta mă umple de mânia aceea rece, hotărâtă şi calmă, mai cumplită decât amocul.

Şeful e sus, la Bătrân. Probabil, stă în poartă şi primeşte lovituri de pedeapsă pentru ultimul eşec. Încerc un sentiment de bucurie mărunţă, răutăcioasă; măcar atât să sufere şi el, căci în câmpul de confruntare informativă nu a fost niciodată. Mormăitul lui Dan mă readuce în mizeria vieţii noastre. Ce satisfacţii mai poţi avea într-o astfel de situaţie?

Telefonul sună molcom de câteva ori. Ridic receptorul:

— Căpitanul Varain, la ordin.

— Vino la cabinet!

Clic! S-a închis. Şeful era murat rău de tot.

Arunc o privire către fiinţa care se zbate în întuneric, într-o imposibilă regăsire şi încep să urc meticulos scările. Nu mă grăbesc. O veste proastă nu o auzi niciodată prea devreme.

Bătrânul, îmbrăcat de plecare, mă aştepta în capul scărilor. Asta nu mi s-a mai întâmplat vreodată în cei zece ani de când trudeam în slujba Octogonului. Se întâmpla ceva foarte grav. În spatele bătrânului, Hulban încerca să-şi compună o mutră cât mai oficială. Zadarnic! Varain ştia să citească prin măşti, chiar şi prin cele de şefi. Era groasă rău.

— Mergem!

Bătrânul n-a fost niciodată un guraliv; A crescut la trei şcoli ale tăcerii: Siguranţa Română, ocna deţinuţilor politici din Aiud şi, Octogonul Securităţii. Carieră de excepţie. Singura de acest fel.

În curte era pustiu şi curat, prea pustiu şi prea curat. Măcar un chiştoc de ţigară, o bucăţică de hârtie… Ar fi arătat mai uman. Ce să-i faci? Octogonul nu fusese proiectat pentru human beings. De asta eram deja sigur. Maşina duduia cu motorul pornit.

La Mogoşoaia!

Şoferul demarează şi se înfige în trafic. Privesc la coada din faţa măcelăriei de vis-à-vis. O lume urâtă şi săracă se zbate să trăiască. Mult mai umană în suferinţa ei decât cea din interiorul Octogonului. Mă întreb dacă lumea ştie că

existăm.

Bătrânul e acelaşi, neschimbat de aproape trei decenii, de când a fost prin puşcărie şi plantat în Octogon. Cu părul complet alb şi ochi senini, cu figura ca o mască rece. Nu l-am văzut niciodată vesel sau trist. Ori, măcar, furios… Nu întinereşte, nu îmbătrâneşte. Mă Intimidează răceala care se degajă din întreaga sa făptură. Un om fără nume real, fără familie, fără adresă. O legendă a superspionilor care s-a încarnat absolut întâmplător, ajungând în mod misterios pe scaunul de şef suprem al Octogonului. Un enigmatic lup alb.

Palatul Mogoşoaia e închis. Toamna a pus stăpânire pe parc, pe lac. Un vânt subţire şi rece se insinuează dinspre nord-est. Într-un colţ, câţiva zidari mănâncă slănină cu ceapă şi beau vin, direct dintr-o sticlă, pe care şi-o trec din mână în mână. Din când în când, hohotesc din motive numai de ei ştiute. Aceştia sunt oamenii. Pentru ei viaţa este relativ simplă şi merită trăită. Şoferul rămâne respectuos între noi şi zidari. Se preface că citeşte ceva. Bine dresat. Mai bine decât un câine de pază.

Ca la un ceremonial, luăm loc pe bancă. Am intrat deja în atmosfera bătrânului. Cred că şi ăsta e un fenomen psi. Repet în gând cam tot ce ştiu despre Malta, despre bubuli, despre acţiunile speciale în teritoriul străin. Aştept să mă întrebe. Nu am nicio îndoială, sunt al patrulea.

Bătrânul mă surprinde:

— Varain, ce ştii despre stăpânii din umbră?

Miliardele de relee din creier încep să se închidă şi să se deschidă cu viteze astronomice. Conform educaţiei primite în Octogon, caut răspunsul metodic, îl analizez, nu mă grăbesc să afirm ceva incorect ori incomplet. Astfel de greşeli se pedepsesc foarte sever. Orice organizaţie din lume, secretă ori publică, are stăpâni din umbră. În toate ţările, chiar şi în socialista noastră România, există persoane din categoria eminenţelor cenuşii. Mafia, Ndrangheta, Cosa Nostra, Masoneria, bubulii, organizaţiile teroriste au şi ele stăpâni din umbră. Întrebarea este prea simplă, răspunsul nu poate fi complicat. Bătrânul se gândeşte la ceva concret. Îmi încerc şansele:

— V-aţi gândit la masoni?

Bătrânul priveşte la un punct îndepărtat, de pe celălalt mal al lacului. Are multe de spus şi acest lucru îi displace vizibil.

— Varain, e timpul să ştii. De zeci de ani, nimic important nu se întâmplă pe planetă fără voia stăpânilor din umbră. Războaie, revoluţii, crize politice, lovituri de stat Totul sau aproape totul este deja sub controlul lor. Inclusiv avuţia mondială.

Mi se pare absurd, dar nu îndrăznesc să recunosc. Cine poate controla haosul de pe această planetă, cu mii de popoare, cu sute de religii, cu zeci de sisteme politice? Mă lansez într-

o nouă tentativă:

— Adică şi la noi…? Chiar şi preşedintele?

Mă uimeşte tonul direct cu care răspunde. Îi foarte sigur de sine. Şi de mine.

— Ceauşescu e un pion în mâinile lor. Poate chiar pus ori acceptat de ei.

Şi tot ce se întâmplă în jur, cu ţara, cu oamenii?

— Un experiment aprobat. Nu e tocmai un succes, dar nicio catastrofă. Putea fi mult mai rău.

— Înseamnă că ideologia…

— Ideologia este un narcotic pentru drogarea maselor din orice ţară. Nimic mai mult. Cei care o mânuiesc ştiu acest lucru. Puterea adevărată stă în bani şi informaţii.

Sunt cam dezumflat. Pentru ce am sacrificat zece ani din viaţă? Pentru ce nu am nevastă, copii, casă linişte, siguranţă, un rost de om obişnuit, chiar sărac, dar obişnuit? în schimb, am părul sur şi minte de om bătrân. La ce mi-ar folosi toate astea, dacă ar fi să redevin un om obişnuit?

— Înseamnă că şi noi suntem sub control…

În sfârşit, Bătrânul mă priveşte în ochi, strângându-şi fulgarinul în jurul trupului osos. Parcă e un pic mai uman.

— Pe noi, nu ne au sub control. Au reuşit să smulgă de ici, de colo, câte ceva. Nu prea mult. Nu am avut trădători. Mai rezistăm.

O senzaţie de sfâşietoare singurătate mă învăluie. Mi se pare că trăiesc un vis urât şi trist.

O nouă Sarmizegetusă.

— E cumplit să fii singur pe planetă.

Mi se pare mie, poate, sau figura Bătrânului se înăspreşte:

— Nu, nu suntem singuri. Ca noi sunt încă mulţi, pe tot globul. Şi dacă ar fi să rămânem singuri, nu avem dreptul să abandonăm lupta!

Da, sigur, Bătrânul are şi sentimente omeneşti. Tace. Tac şi eu. Imaginea lumii plină de cetăţi nesupuse stăpânilor din umbră nu poate fi acceptată de logica mea. E prea feudală. Sau, prea modernă, cine ştie?

Oricum, nu e din epoca mea, „epoca de aur”, cu mizeriile ei mărunte şi cu marea ei lipsă de speranţă, cu nimic concret la orizont şi cu multe vorbe, îngrozitor de multe vorbe goale. Toţi vorbesc, de la muncitor la ministru. Mult şi fără miez.

Ai un portmoneu? Am un portmoneu fin, din piele de căprioară. Mi l-a dăruit Alexandra de ziua mea. Fata asta plină de ambiţii se zbate să facă din mine un perfect om al epocii, cu ceva bani, multe pile şi cât mai puţină ruşine. Un tip cu căpăstrul pus direct pe creier. Speră să reuşească. Mă păndeşte ca o felină, aşteptând un moment de slăbiciune din partea mea. Nu cred că-l va găsi, dar o las în pace. Are şi părţi bune: la pat, e un adevărat spectacol.

Scot portmoneul şi i-l întind. Meticulos, cu gesturi de meşteşugar, bătrânul înfige ceva în

pielea moale. O bucăţică de metal, o parolă făcută, imposibil de spart prin mijloace parapsihologice. Verifică rezistenţa cu unghia. Rezistă. Pe câmpul maroniu, se detaşează o floare de stâncă confecţionată dintr-un metal alb, probabil argint. Nimeni n-ar zice că nu a fost dintotdeauna acolo.

— Varain, te duci în iad. Sau, poate, într-un loc mult mai cumplit.

Nu e prea încurajator, dar nu aruncă slogane. Nu-mi plac sloganele, îmi fac greaţă. Nu sunt pentru oamenii inteligenţi, ci pentru turme.

— Prea multă protecţie nu-ţi putem asigura. Am aflat câte ceva despre schema de acţiune din Malta, dar nu-ţi putem garanta că nu vei împărtăşi soarta celorlalţi.

Dau din cap înţelegător. Parcă trapeziştii sau paraşutiştii au condiţii mai sigure de muncă? De unde nu-i, numai Dumnezeu poate da.

— Vei primi ajutor şi de la ceilalţi din rezistenţă. Nu trebuie să te miri de nimic. Ai o bază mai solidă decât a celor dinaintea ta, dar nu o vei cunoaşte decât în situaţii excepţionale. Situaţia operativă din Malta nu permite să ai în contact mai mult de doi oameni. Conform regulamentului, ar trebui să-ţi cer consimţământul pentru misiune. N-o fac. Îţi ordon: Varain, pleci la Malta şi afli ce au stabilit stăpânii din umbră pentru România! Aduci şi probe, cât mai multe probe!

A făcut un efort teribil să ţină acest discurs. E

clar. Nu trebuie să cunosc prea multe, să nu am ce spune când mi-or umbla bubulii prin creier. Mi se pare absolut normal. Cine mai este sigur de ceva în acest secol mizerabil, în care trădarea aliaţilor sau prietenilor a devenit politică oficială de stat? Curiozitatea înnăscută mă determină să-mi înfrâng reţinerile, să sparg ceremonialul încredinţării misiunii informative. Dacă tot e să crăp, măcar să crăp deştept:

— În ipoteza că stăpânii din umbră ar cuprinde întreaga planetă, putem conta pe instaurarea păcii mondiale?

Dacă Bătrânul ar fi putut avea reacţii omeneşti, ar fi izbucnit. El rămâne însă cel dintotdeauna, inuman în tăcerea lui. Sau, poate, suprauman. Răspunde totuşi:

— Pacea cui? Crezi că vor înceta experienţele pe popoarele mai mici, mai slabe? De unde ştii că nu au hotărât să desfiinţeze această ţară?

Bătrânul nu face niciodată crize de patriotism. Nu-i stă în fire. Imaginea unor umbre fără chip, umblând pe harta lumii, ştergând şi trasând graniţe, după reguli numai de ele ştiute… Izbucnesc:

— Sunt bubuli sau masoni?

Bătrânul mă priveşte din nou. Să mă calmez.

— Şi de una şi de alta. Şi alţii. Cam tot ce a dat mai tare reţelele mondiale de putere. Ceilalţi, oficialii, sunt figuri de operetă.

— Înseamnă că ştiţi cam ce au hotărât pentru

România: …

Bătrânul pare adâncit în gânduri, dar eu îl cunosc bine. Cântăreşte un răspuns exact, scurt, clar. Laconic.

— În linii mari, ştim. Şi e bine să ştii şi tu. Vor face o nouă experienţă cu noi. Încurcăm prea multe interese, infirmăm cam multe teorii, deranjăm oameni importanţi. Vor să ne facă „rentabili”.

Iată ceva cu totul nou în comportarea Bătrânului: sarcasmul. Trăiesc din nou senzaţia că sunt aruncat în timpul unui secol viitor, timpul societăţii planetare şi al controlului mondial. Bătrânul nu glumeşte.

— Şi dacă nu vrem să devenim „rentabili”, ce ne vor face?

Bătrânul mă priveşte stăruitor câteva clipe, pentru a-mi lega întreaga viaţă de răspunsul său:

— Asta trebuie să afli tu, Varain. Şi cât mai repede.

Nu mai era nimic de spus. Ordinul de misiune fusese dat.

Ne-am întors tăcuţi la Octogon. Coada la carne era tot acolo, unde o lăsasem. Urmaşii Daciei şi ai Romei se sfâşiau între ei pentru o bucăţică de carne sau de salam de soia. Politicienii ţineau discursuri optimiste, o lume amorţită nu mai reacţiona decât la mirosul de mâncare, Iar cu, căpitanul Petre Varain, trebuia să-mi risc viaţa pentru ca acest spectacol de bâlci să continue.

Prin cărţile citite în adolescenţă, eroul era cuprins de înălţătorul sentiment al dragostei de patrie. Exagerări. Patria mea se refugiase în legende şi în zidurile vechii Moldove, atâtea câte mai stăteau în picioare. Ne conducea o şleathă de pitici mici la suflet, care uitaseră demult ce înseamnă patria, în numele căreia ne dădea ordine. Iar noi nu puteam face nimic pentru a schimba situaţia: bubulii ar fi profitat de conflictul intern pentru a pătrunde şi mai adânc în carnea ţării. Obiceiuri de căpuşe nesătule.

Am început să calculez calm, profesional ce aveam de făcut pentru supravieţui în această misiune. Trebuia să mă pregătesc serios.

Capitolul II.

PLOUA CU SPAIMĂ ŞI DURERE...

Cine nu a trecut prin testele psihologice de verificare a spionilor nu ştie ce înseamnă să-ţi dezbraci sufletul. La prima întâlnire cu ele, te cuprinde instinctiv un sentiment de oroare, de scârbă, căci nu-ţi rămâne niciun colţişor din întreaga fiinţă nescotocit, necălcat de bocancii soldăţeşti, cu ţinte grele, ai psihologilor. N-ai încotro, trebuie să spui şi ţâţa care ai supt-o de la mama, ori culoarea primului biberon folosit, căci diabolicele capcane surprind cea mai mică ezitare, omisiune ori denaturare a adevărului. După ce te mai căleşti un pic, începi să le înţelegi rostul, deşi greaţa la întâlnirea cu ele, nu dispare total.

Zile în şir, uneori nopţi în şir, o armată de psihologi, înarmaţi cu tot felul de chestionare şi instrumente, îţi cântăresc trupul, creierul şi sufletul, pentru a-ţi găsi punctele de sprijin cu care să răstorni lumea celorlalţi, pentru a-ţi cârpi armura umană moştenită de la părinţi. Găurile din armura naturală sunt multe şi nu se cârpesc chiar atât de uşor. Sentimentele normale, pasiunile pe care orice fiinţă umană le încearcă în anumite situaţii, micile vicii scuzabile sunt tot atâtea porţi prin care adversarul se poate infiltra către sufletul şi voinţa spionului, pentru a-l deturna de la misiune, pentru a-l învinge ori lichida, căci, din

păcate, există şi servicii secrete care nu au renunţat la obiceiul barbar al lichidării adversarilor.

Dresajul uman este mult mai greu decât cel chinologic, deoarece omul este o fiinţă mult mai complicată decât câinele. Dacă nu te prăbuşeşti de la început, cum se întâmplă cu peste şaptezeci la sută din candidaţi, rişti să ajungi cineva, adică un individ pentru care nu mai există cale de întoarcere din jungla spionajului. Ajungi să nu mai ai emoţii omeneşti, să priveşti surâzător la cel care se pregăteşte să te lichideze, să zâmbeşti calm când toată lumea urlă de spaimă, să nu te poţi bucura de aproape nimic din lume. De aici încolo, vei purta numai o vagă umbră din ceea ce ai fost cândva, câteva aparenţe exterioare, căci interiorul tău a fost reconstruit cu grijă într-o maşină de cules informaţii ori de anihilat spionii din tabăra adversă.

Acum, situaţia era de-a dreptul ieşită din comun, iar cobaiul testelor eram eu, căpitanul Petre Varain din Serviciul Operaţiuni Speciale.

De cinci zile şi cinci nopţi, fără pauză, treceam din test în test, deschizând şi pentru psihologi o nouă eră, era superspionului care nu doarme, nu mănâncă şi nu se odihneşte mai mult de o sută de ore. Din când în când, mi se dădea să beau un amestec de ciocolată lichidă, vitamine şi cofeină. Mintea funcţiona înainte, probele se succedau una după alta, în ritm infernal.

Psihologii se schimbau la câteva ore, eu rămâneam pe loc. În a cincea zi, mă mai ţineau în picioare numai orgoliul un oarecare sentiment de satisfacţie: Bătrânul făcea tot ce-i sta în putinţă pentru a mă feri de soarta predecesorilor mei.

Cel mai inteligent om de pe planetă n-ar fi reuşit să dezlege de unul singur, fără calculator, tainele personalităţii căpitanului Varain, cobaiul testelor. Întrebările, zeci de mii, se succedau cu viteză, când în scris, când verbal, când abia şoptite, când urlate cu furie, când pe vuiet de mare agitată ori pe fond de trafic intens, când însoţite de ţipete inumane de spaimă şi durere. Apoi se lăsa liniştea şi începeau bizarele şiruri de informaţii, aparent fără nicio legătură între ele, pe care trebuia să le confirm ori să le infirm, după cum simţeam şi gândeam:

— Îmi plac femeile înalte, glăsuia testul. Da. Nu. Sigur că-mi plac. Da! mai cumplit decât moarte este… Ce să fie, scumpilor? Pierderea demnităţii umane. Asta şi scriu. Dacă n-aş fi ce sunt, aş dori să devin… ziarist, nene, că nu se mai joacă alţii cu viaţa ta; dacă ai chef, ţi-o faci singur. Tăria poporului nostru constă în… Să credeţi voi, garizilor, că în temelia de granit” a sloganelor voastre! Eu scriu ce cred: în întoarcerea la rădăcina străbună. Când eram mic, chinuiam animalele. Dar nu. Nu, stimabililor, tânărul kamikaze, pe care îl pregătiţi pentru lansare în tabăra adversă nu are fire de killer. În copilărie

culegea căţeii de pripas şi pisicile orfane de pe maidane. Dintre toate băuturile, cea mai bună este… Apar, copii ai durerii, căci de ani de zile n-am pus o picătură de trăscău în gură. Ştiu eu de ce…

Testele şi întrebările continuau, continuau, continuau…

În societatea noastră, factorul politic joacă un rol de… Ar trebui să mint, să scriu sloganul de la partid, dar nu ţine: psihologii vor descoperi rapid minciuna, cu altă capcană, ascunsă între sute de întrebări.

Oricum, grangurii de la partid ştiu cam ce poame suntem noi, aşa că scriu apăsat, să mă ţină minte: narcotizant şi exploatator al sentimentelor, aspiraţiilor, speranţelor maselor. Chestia este valabilă în orice timp şi loc de pe planetă. Dacă grangurilor nu le place cum gândesc, să meargă ei la „tratative” cu bubulii. Dintre toate armele, cea mai sigură este… Aha, vreţi să-mi daţi un arsenal, să mă joc de-a Rambo prin Malta. S-o credeţi voi că ţine cu Varain! Armele mele sunt inteligenţa, intuiţia şi credinţa fermă că nu pot fi învins de către un muritor.

Se schimbă viteza de testare. A venit Bătrânul, tăcut ca de obicei, să asiste la proba de foc a ucenicului. Sunt legat de scaun, cu electrozi pe tot corpul, cu capul imobilizat pentru a nu putea privi în jur. Câţiva psihologi urmăresc cu atenţie tot felul de cadrane, pe care se mişcă ace

indicatoare. Fiecare pândeşte câte un organ din interiorul meu, să vadă cât de oţelit este, ce găuri mai are. Pentru a simţi din plin succesul ori ratarea, mi se aduce în faţă un cadran albastru, pe care se mişcă un singur ac indicator, de culoare albă. Mi se explică faptul că orice mişcare a acestuia înseamnă o bilă neagră pentru mine. Începem:

— Căpitan Varain!

Tac. Acul nu se mişcă.

— Eşti căpitanul Varain din Serviciul Operaţiuni Speciale al Octogonului!

Acul rămâne neclintit.

— Şeful tău este generalul Radu Boureanu!

Acul e încremenit în poziţia zero. În faţa mea, un bărbat mascat, înarmat cu o mitralieră uşoară, armează, introducând glonţ pe ţeavă.

— Mai ai zece secunde. Vorbeşte! Ultima dorinţă!

Tac şi acul rămâne cuminte pe loc. Primesc o lovitură zdravănă în moalele capului şi leşin. Mă trezesc cu o înţepătură în spate. Testul începe să devină foarte veridic.

Psihologii aduc ceva pe un căruţ medical. Ceva învăluit în cearşafuri albe, de spital. Când ajung în zona mea de vizibilitate, trag încet, încet, chinuitor de încet, cearşafurile. Privirea mi se opreşte pe un cadavru, un bărbat cam de vârsta mea, cu ochii scoşi, probabil de un sadic. Apoi, la fel de încet, psihologii instalează în faţa mea o

maşină infernală, un dispozitiv cu două ţepuşe înroşite de o rezistenţă electrică, mişcate de un mecanism de ceas. Mă privesc atent, să-mi spioneze reacţiile, apoi pornesc maşinăria infernală, care începe să înainteze lent, exact către ochii mei. Zâmbesc calm: chestie veche, de pe timpul inchiziţiei. „Fecioara de fier” va fi oprită cu siguranţă înainte de a-mi arde ochii. Număr calm şi apreciez cam când o vor opri. Peste treizeci de secunde, peste douăzeci, peste zece… Maşinăria înaintează, lent, criminal. N-au oprit-o! Ceva neprevăzut? Oare? Psihologul din faţa mea pleacă să răspundă la un telefon care sună în camera alăturată. Ar fi trebuit să oprească mai întâi… Ăştia sunt nebuni?! Panica încearcă să mă cuprindă. Imaginea tânărului cu ochii scoşi, cu găuri negre, oribile în loc de ochi… Psihologul întârzie, ţepuşele înaintează, le simt dogoarea. Ochii îmi lăcrimează. Ăştia sunt nebuni?! Nu scot însă niciun scâncet, n-ar avea niciun rost. Cu toată puterea subconştientul meu, imaginez o placă de oţel pe care o arunc în vârful ţepuşelor. Aud distinct un pocnet şi drăcia se opreşte la câţiva milimetri de faţa mea. Miroase a ars. Psihologii discută între ei despre tipul care a ars calculatorul Bănuiesc că e vorba despre mine şi mă relaxez. Până scornesc ei altceva, voi dormi. Mi-e groaznic de somn.

Sunt trezit cu o lovitură în cap. Ăştia au o obsesie cu ţeasta mea. M-au prins din somn. Acul

indicator s-a mişcat puţin. Morala: Varain, să nu dormi când alţii sunt treji, căci vor profita de ocazie să-ţi facă bubiţă la cap. Am prins lecţia. Urmează tot tacâmul mafiot de tortură: înţepături, arsuri, smulsul părului cu penseta, urlete, lovituri vicioase în mărul lui Adam sau între picioare. Nu le dau funcţionarilor psihologi nicio satisfacţie. MI-am fixat gândurile şi imaginaţia pe marea mea calmă şi retrăiesc visele primei tinereţi. Sunt în altă lume decât cea în care acţionează ei. Durerea nu mă poate atinge. Nici frica, nici reacţiile omeneşti de apărare. O încasez răbdător, meticulos, fără să crâcnesc.

Se schimbă echipa. Vin specialiştii, în tortură psihică. Sentimentul de neplăcere mi se accentuează. Ăştia au, obiceiuri de vită cazonă: aruncă cu rahat în tot ce are omul mai sfânt. O fac sistematic, cu un sadism rar întâlnit. Chiar cu plăcere. Mă liniştesc, autosugestionându-mă că nu o fac din plăcere, ci conform unui calcul bine dozat, menit să nu mă distrugă total, dar nici să nu-mi dea prea mari şanse. Voi rezista.

— Eşti un limbric!

Nemernicii! Au aflat din celelalte teste că nu-mi plac limbricii şi mă plesnesc fără milă. Îi trimit în gând la origini şi-mi fixez gândul pe o mare fără valuri. O mare calmă, liniştită, ca un suflet de spion.

— Maică-ta e o curvă!

Săraca mama! Nici pe ea n-au iertat-o

monştrii. Au aflat că îmi idolatrizez mama şi n-au scăpat prilejul să mă croiască în această zonă de slăbiciune. Trebuie să rezist. Le-o voi plăti ulterior. Gândul pe marea calmă, privirea pe acul indicator care îmi spionează reacţiile.

O ţineam aşa preţ de vreo jumătate de oră şi simt cum, de la o insultă, la o ameninţare, de la o oribilitate, la alta şi mai mare, imaginea mării liniştite se diluează mereu, scade în intensitate, semn că limita de rezistenţă se reduce mereu. Nu pot ceda, nu am voie să cedez în faţa acestor funcţionari care nu au trăit niciodată frigul, întunericul şi mizeria câmpului de confruntare informativă! Cu toată energia subconştientului, aduc între mine şi haita de satrapi imaginea crestelor sure, de sub care se trage neamul meu de răzeşi codreni. E bine. Un nou zăngănit. S-a stricat morişca de spionat spioni. Am pauză. Aş dormii. Nu-i voie! Nuuu! Vin ăia şi-mi fac bubiţă la cap.

Pauza nu durează mult. O luăm de la capăt, cu tot tacâmul. Urlete şi ţipete bestiale, ameninţări, insulte. Nu reacţionez. În faţa ochilor mei stă fermă şi puternică imaginea munţilor Moldovei, munţii neamului meu. Simt un început de triumf, mă relaxez puţin şi aceasta le oferă şansa unei lovituri neaşteptate:

— Strămoşii tăi au fost nişte nemernici!

Acul s-a mişcat puţin spre dreapta. Mă încordez, revin, dar şmecherii au marcat. Lecţia e

simplă: Varain, să nu laşi niciodată garda jos!

— Poporul tău este sălbatic şi laş!

Mă încordez, în zadar. Acul s-a mişcat către dreapta. Doi la zero pentru ei. Învaţă, Varain, învaţă, căci bubulii sunt încă mai perverşi! Ce să fac? învăţ. Cineva trebuie să le dea o lecţie şi bubulilor. Continuăm şi acul stă pe loc minute în şir. Mai am încă şanse: cu două bile negre se trece examenul, cu trei se cade. M-am liniştit. Gândul şi imaginaţia mi s-au fixat pe crestele sure şi stau acolo neclintite. Între mine şi psihologi s-a interpus o lume necunoscută lor. Aşa credeam eu.

— N-ai Dumnezeu, nici credinţă!

Acul se mişcă puţin la dreapta, revine uşor, apoi urcă din nou. Am căzut la examen.

Bătrânul face un semn din cap şi psihologii încep să-şi strângă sculele. Nu pot privi către şeful Octogonului: i-am înşelat speranţele. Mă las condus ca un copil în garsoniera de lângă laboratorul de testare şi cad în pat ca un animal. N-am dormit de cinci zile şi cinci nopţi. Zac întins câteva secunde, apoi, ceva mai puternic decât voinţa omului învins de tehnică şi de nesomn se răzvrăteşte în mine: Sunt OM şi nu m-am spălat de cinci zile. Mă ridic anevoie, fac un duş, mă usuc şi mă întind gol-goluţ în pat. Acum am dreptul să dorm.

Când mă trezesc, e noapte. Nu ştiu cât am dormit. Pe fotoliu, lângă veioza aprinsă, Costin, secretarul Bătrânului, citeşte o carte. Cu moaca

lui de oltean şiret, l-ai crede mai degrabă un precupeţ, decât un spion de talie mondială. Bine dresat şi ăsta, ca toţi cei care trăiesc pe lângă Bătrân.

— Îmbracă-te! Te aşteaptă comandantul.

Mă spăl şi mă echipez rapid, căutând să ghicesc ce va urma. Somnul mi-a prins bine, am început să raţionez ceva mai lucid. E drept, raţionez după legile Octogonului şi nu după cele omeneşti. Bătrânul mi-a încredinţat, totuşi, misiunea. E greu de admis că-şi va schimba hotărârea. Şi mai am un argument solid, beton armat: Malta e formată din două insule înconjurate total de mare, iar eu sunt singurul marinar din tot Octogonul cel puţin după câte cunosc eu…

Bătrânul e singur. Pe masa-i de lucru, un dosar voluminos. Vreo trei sute de pagini, apreciez eu. Dosarul meu, rezultatul testului. Pe copertă nu e scris nimic. Nu am niciun indiciu pentru a-mi pregăti o argumentaţie. Raportez regulamentar sosirea şi iau loc sub privirea gânditoare a Bătrânului.

— E dosarul tău.

Vorbeşte. E bine, înseamnă că se mai poate face ceva.

— Varain, eşti un mistic!

Tresar. Asta nu seamănă cu mine. Nici cu Bătrânul. E lecţia de ateism a unui politruc analfabet. Nu răspund, nu am ce: testele nu mint.

— Ai cultul străbunilor şi al divinităţii supreme, unice. Asta nu se mai poate schimba, cel puţin în timpul pe care îl avem la dispoziţie.

Asta a mai rămas de schimbat în mine. Săracii mei părinţi, pe cine au adus pe lume? Pe fiul lor, Petrică, ori pe superspionul de talie mondială Varain?

— Specialiştii apreciază că pe această bază se poate construi o structură foarte rezistentă. Să-i credem pe specialişti şi… să credem în Dumnezeu.

M-a lăsat mut, fără replică. Mă priveşte calm. A spus tot ce avea de spus. Mă ridic, salut regulamentar şi ies. Ceasul din anticameră arată miezul nopţii. Al doisprezecelea ceas. Mă duc acasă pe jos, să văd pomi goi şi beţivi disperaţi, tramvaie murdare şi oameni trişti, să văd orice care nu arată a laborator de testare psihologică.

Elicopterul zbârnâie şi trepidează îngrozitor. De unde or fi născocit unii comparaţia «un elicopter bâzâia ca un bondar»?

Aşezat pe scaunul din spatele pilotului, trag cu ochiul la Bătrân.

Elicopterul zbârnâie şi trepidează îngrozitor. De unde or fi născocit unii comparaţia «un elicopter bâzâia ca un bondar»? Aşezat pe scaunul din spatele pilotului, trag cu ochiul la Bătrân. Aştept un semn, o vorbă, o explicaţie, să înţeleg unde mergem şi în ce scop. Mari speranţe nu am.

Nu e stilul Bătrânului să vorbească în prezenţa a doi oameni, cu atât mai puţin în prezenţa unui străin – pilotul. După calculele mele am trecut munţii pe Valea Prahovei (am văzut Crucea Caraimanului) şi zburăm paralel cu munţii Moldovei, cam în zona Vatra Dornei sau… Gânduri cu vagi tendinţe sentimentale încearcă să mi se furişeze în creier, amintiri din adolescenţa mea, petrecută în munţi se insinuează, cerând dreptul la viaţă. Decuplarea!

Aceasta e indicaţia psihologilor: Niciun sentiment, nicio slăbiciune omenească! în breaslă, sentimentele ucid. Decuplarea! Gândul pe nemărginitul luciu de apă, pe marea liniştită! Cuminte, gândul se aşază pe luciul de apă clară, fără valuri, fără pescăruşi. O mare singură şi calmă ca un suflet de yoghin.

Trecem la câţiva kilometri de un sat ireal. Vreo douăzeci de căsuţe pictate şcolăreşte pe o pajişte gălbuie. Câţiva copaci desfrunziţi, cu crengile îndreptate implorator către cerul întunecat, străjuiesc drumul către sat. E toamnă târzie în munţi şi în oameni…

Bătrânul face semn de aterizare şi pilotul execută mişcarea fără vorbă. Dacă Bătrânul ar fi ajuns dresorul acestui popor bolnav de foame şi minciună, ne-ar fi făcut pe toţi oameni. Am fi însemnat şi noi ceva în lumea asta bezmetică de la sfârşit de mileniu. Ceva de care bubulii şi stăpânii din umbră să se teamă, ceva pe care n-ar fi avut

curajul să facă experienţe de rentabilitate”.

Aparatul înţepeneşte la poalele unei pădurici de aluni, sub un masiv calcaros, drept, ca tăiat din fierăstrău. Bătrânul porneşte înainte, fără a-mi spune un cuvânt. Îl urmez, e sigur de asta. Bănuiesc că trebuie să ajungem la o bază secretă de-a Octogonului, pentru noi teste şi instrucţiuni. Urcăm aproape două ore prin grohotiş şi stânci căzute. Tot mai pieptiş, fără echipament, fără instrumente. Se vede că Bătrânul cunoaşte bine drumul, căci nu şovăie nicio clipă. Deasupra, aproape de cer, se profilează un masiv neguros, probabil ţinta călătoriei noastre. Calculez cam ce legătură poate fi între Malta şi munţii noştri. O relaţie trebuie să existe: Bătrânul nu cheltuie niciodată o singură calorie în zadar. Viaţa din ocnă l-a învăţat să facă economie de vorbe şi energie.

La baza stâncilor, facem un popas. E linişte şi pace. Suntem doi turişti, poate tată şi fiu, care se relaxează în singurătatea munţilor. Lumea Octogonului este, probabil, o creaţie a minţii mele. Bătrânul sparge tăcerea şi lumea Octogonului devine foarte reală:

— Varain, la ce gândeşti?

— La o legendă. Una foarte veche.

— O ascult!

Un ordin laconic. Ar fi trebuit să spună: Vreau să o aud, spune-o, te ascult. Dacă ar fi făcut aşa, n-ar mai fi fost Bătrânul. Încep povestea:

— Într-o haită de lupi suri, s-a născut un lup

alb. Era puternic şi cutezător, aducând cea mai puternică pradă pentru haita sa. Şi, totuşi, nu era iubit pentru că era… diferit. Într-o noapte, când lupul alb adormea ostenit, întreaga haită a sărit să-l sfâşie. Muşcau cu furie dementă să distrugă acest unicat al naturii. Căzut în genunchi, lupul alb nu înţelegea: propria-i haită? De ce? Viaţa se scurgea din el toată, toată… încă o clipă şi ar fi păşit marele prag către moarte. Propria-i haită? De ce? De ceea?…

O reacţie a subconştientului, ca un fulger stelar: ideea extremei sale originalităţi! Pătruns de o forţă supranaturală, lupul alb s-a ridicat! A sfâşiat! A distrus!!! A învins!!! De atunci, lupul alb nu mai trăieşte în haită şi… nu doarme niciodată…

Bătrânul priveşte departe, gândind la ceva numai de el ştiut. În această ţară, organizatorii de ceremonialuri fastuoase au ascuns cu mare grijă povestea lupului sacru. N-a fost, însă, intrus căţărat tâlhăreşte la putere care, în singurătatea nopţilor sale, să nu tremure la ideea că legenda lupului sacru e adevărată, foarte adevărată. Continui:

— De atunci, Lupul Alb, cu ochi luminoşi, străjuieşte din stema spiritului nostru la respectarea legilor strămoşeşti. De veţi găsi vreodată oameni morţi în somn, or privirea aţintită către înalturi şi figura crispată de groază, să ştiţi că au fost sfâşiaţi de Lupul Alb.

Bătrânul îşi întoarce privirea către mine:

— Bine Varain! Testele nu au minţit.

Mai urcăm câteva minute, ajungând în faţa unui perete drept. De aici încolo, nu este posibil de urcat fără echipament. Se pare că nici nu va trebui să urcăm, căci Bătrânul strigă de două ori, cu vocea-i sonoră, aspră:

— Demian! Demian!

O imensă placă de rocă, ataşată natural de masivul stâncos, se mişcă lin, descoperind o intrare către adâncuri. Lumea Octogonului este foarte reală, gândesc eu. Şi foarte prezentă. O bază a Bătrânului în munţii Moldovei. Raţiunea mea pendulează între Ali Baba, Monte Cristo şi perversitatea testelor de lansare în tabăra inamică. Intuiesc că e vorba de un nou test şi devin foarte vigilent. Sunt hotărât să-l trec cu orice preţ. Eu trebuie să ajung în Malta, să fur secretele bubulilor! Eu, nu altul! O hotărâre supraumană pune stăpânire pe mine. Voi învinge!

Un bătrân adevărat, îmbrăcat ţărăneşte, păşeşte peste pragul grotei.

Începe circul, gândesc eu. Pândeşte actorul, Varain! Vezi când alunecă pe lângă rol şi plachează-l! Malta e în mâinile tale. Nu trebuie să o scapi!

Nici Demian nu pare să fie vreun guraliv. Ori vreun curios. Constată cu voce egală:

— Ai venit.

Bătrânul, adică, a venit. Eu nu contez la numărătoare. Îşi strâng mâinile şi se privesc în

ochi. Îi studiez cu interes. Dacă nu mă înşel, căci şi spionii se înşală uneori, se apropie bine de suta de ani, e deprins cu viaţa de munte, dar nu e ţăran. Mâinile fine, îngrijite, trădează pe cel care nu-şi câştigă pâinea cu braţele. Încerc să ghicesc ce ar putea fi şi nu reuşesc.

— El e Varain. Şi trebuie să ştie.

Încep să exist, ba încă trebuie să aflu ceva, ce n-am ştiut înainte. Demian se întoarce agale către mine, mă cântăreşte câteva clipe, apoi îmi întinde mâna dreaptă, în timp ce stânga se lasă protector pe umărul meu:

— Dacă trebuie, va şti.

Vorbeşte egal, fără inflexiuni umane, cam ca cei din breasla noastră.

O umbră de accent străin mă face să bănuiesc că e venit de dincolo, din lumea care îşi zice liberă, deşi poartă destule lanţuri asemănătoare celor socialiste. În branşă, am văzut multe chestii care ar face marţ cel mai tare film de spionaj, dar spion bătrân de un secol încă nu văzusem. Ce să-i faci? înveţi mereu, chiar şi când te cheamă Varain.

Gândurile au început să alunece către domenii interzise de misiunea mea. Mă încordez, mă concentrez. Trebuie să gândesc pe terenul meu.

Intrăm în peşteră, la fel de tăcuţi şi gravi. În vremurile bune, Bătrânul şi amicii săi ar fi putut fonda o mănăstire, gândesc eu.

— Da, am fi putut fonda o mănăstire la

lumină, confirmă Demian cu voce tare.

Hait! Alertă de gradul – Zero! Omul nostru citeşte gândurile. Mare e imperiul comandantului meu! Mă simt ca un om gol – puşcă, căzut într-o piaţă publică, plină de lume. Testele psihologice au fost fleacuri, acum începe greul. Trebuie să învinG, să găsesc calea de a-mi masca gândurile. Demian râde încet, râde omeneşte. E om, raţionez eu cu viteză. Cum se poate masca gândul că e om? Acoperindu-l cu alt gând, care la rându-i să fie acoperit cu alt gând… Totul trebuie să se desfăşoare cu viteza fulgerului, pe teme variate, mult depărtate de gândul ce trebuie ascuns, astfel ca „receptorul” să primească un amalgam încâlcit de gânduri, imposibil de descifrat.

— Ai gândit bine, confirmă Demian. Aceasta este calea.

Mă întorc repede către Bătrân, să primesc un ordin, o indicaţie cât de mică. Mă comport ca un copil care caută ajutor, realizez eu, şi mă controlez. Bătrânul priveşte scena cu o umbră de interes. Iată că poate avea şi sentimente umane.

— Nu eşti un copil, intervine, cititorul de gânduri. Radu este unul dintre stâlpii pe care trebuie să te sprijini. °

E clar. Aici avem de a face cu imperativul trebuie. Foarte probabil că orice mişcare în afara acestuia înseamnă pierzanie sau moarte. Judecată de spion: necesitatea absolută a supravieţuirii, înainte de orice.

— Da, pentru anumiţi oameni nu există decât lucruri care trebuie făcute şi lucruri interzise. Îmi pare rău, dar faci parte din această categorie de oameni.

Cuvintele lui Demian mă uimesc. E clar, nu e actor, ci un fel de superspion, capabil să citească gândurile. Situaţia sa nu se prea potriveşte cu decorul sălbatic din jur, dar trebuie să existe şi pentru asta o explicaţie logică.

Demian nu-mi răspunde la acest gând. Deschide o uşă de stejar masiv, cioplit în daltă şi pătrundem într-o cameră largă, luminată natural.

Printr-o fantă situată sub o cornişă zăresc un colţ de cer cenuşiu. Mobilierul surprinde prin simplitate extremă. Din partea unui om care ajunsese să citească gândurile, mă aşteptam la mai mult, dar se vede că Demian trăieşte după alte reguli decât noi. Câteva rafturi cu cărţi groase se înşiruie de-a lungul pereţilor, două mese cioplite grosolan din blăni de stejar ocupă mijlocul camerei, împreună cu două scaune cam de aceeaşi origine. Într-un colţ, o laiţă acoperită cu o ţesătură de lână ţărănească şi o ladă ferecată, iar în celălalt colţ, pe un butuc, un vas de pământ ars şi două ulcele, probabil pentru apă.

Ceva îmi atrage, totuşi, atenţia. La una din mese, un băieţandru de vreo paisprezece ani, cu câteva cărţi în faţă, scrie ceva pe un caiet obişnuit, şcolăresc. Nu s-a ridicat la intrarea noastră. Nu, în mod sigur, aici nu era o tabără de

spionaj. Absolut sigur! Copiii încă nu au pătruns în breasla noastră. Sper să nu ajungă niciodată. Nu e o speranţă tocmai solidă: trăim într-o lume în care orice ticăloşie e posibilă.

Începusem să mă lămuresc, după logica mea. Un bătrân schivnic cu puteri paranormale urma să-l testeze şi să-l iniţieze pe spionul Varain în arta citirii gândurilor. O încredere fantastică prinsese a mă învălui: voi dobândi cea mai temută armă din breasla noastră – puterea de a citi gândurile.

— Nu vei ajunge acolo, Varain. Dumnezeul strămoşilor noştri nu ţi-a dat această putere şi ceea ce Zamolxis nu a dat nu se poate dobândi.

Demian înţelegea să fie deschis şi direct. Într-un fel, era mai bine. Speranţa fără bază te poate duce deseori la pierzanie. Trebuia să mă mulţumesc numai cu ce aflasem deja, cu antidotul la tehnica de citit gândurile. Cel puţin nu voi putea fi citit, dacă nu voi putea afla din timp ce gândesc adversarii.

— Vei afla încă multe, grăi Demian, privind către băieţandru. Acesta s-a ridicat şi a părăsit fără vorbă încăperea, trecând printr-o uşă laterală, mascată în stâncă. Deci, mai exista cel puţin o cameră.

— Da, mai există câteva camere, confirmă Demian. Te afli într-o casă locuită neîntrerupt timp de mai mult de o mie de ani.

Omul acesta e mult prea cult pentru un ţăran de munte şi treaba nu prea arată a test. Îmi

amintesc de misticismul de care am fost acuzat şi-mi propun să fiu cât se poate de raţional. Gândesc: un om deosebit de inteligent şi cult s-a retras în munţi, cu întreaga sa bibliotecă, fie pentru a crea ceva ieşit din comun, fie îngreţoşat de nimicnicia omenească, de turma care sfâşie înainte de a judeca. Lipsit de spiritul gregar, înzestrat cu puteri paranormale, a descoperit acest fenomen deosebit, cititul gândurilor. Bătrânul a aflat cumva de el, i-a intrat în graţii, iar acum i-a adus ucenicul la şcoală. Simplu. Perfecţiunea este întotdeauna simplă, dar foarte greu de atins. Cam cât o dura, oare, şcoala?

Puţin, foarte puţin, îmi răspunde Demian.

Buzele nu i s-au mişcat, vocea nu i s-a auzit sonor, în ureche. Acest fenomen îl cunosc, l-am studiat în Octogon. Încep să înţeleg câte ceva din secretele Bătrânului. O ipoteză fantastică îmi luminează mintea: sute de agenţi ai Bătrânului, din zeci de tabere bubule, comunică cu şeful de reţea prin telepatie. De aceea, Bătrânul e tăcut şi singuratic: discută mereu cu cei infiltraţi în taberele adverse. Fantastic, dar, foarte probabil, real. Îl privesc cum asistă la dialogul tăcut dintre mine şi Demian. Intervine numai cu privirea: Să crezi, să crezi tot, fără şovăire!

Testul de misticism, concluzionez eu. Să cad din nou?! Mă hotărăsc să rămân raţional până la capăt, căutând explicaţia ştiinţifică pentru fiecare minune în parte. Voi trece şi acest test! Trebuie!!

în acţiunea Malta 89 a început numărătoarea inversă.

— Nu e vorba de nicio încercare. Aici, numai aici, vei afla ceva foarte important, ceva care nu se poate afla în alt loc şi pe care nu ai dreptul să-l dezvălui nimănui.

Cade fisa. Accentul din glasul lui Demian este arhaic. Când transmite gândul direct, fără vorbe, nu-l poţi depista, dar când vorbeşte… Asta e! Lipsesc neologismele. Probabil s-a refugiat de mulţi ani în stâncă.

— Ai dreptate. Am venit aici de mai mulţi ani, de când tu nu erai născut. Iar înaintea mea au fost zeci de oameni ca mine care, unul după altul, au făcut acelaşi lucru. În cărţile pe care le vezi, scrise de ei, vei găsi istoria adevărată a acestor locuri şi a acestor oameni. Fiecare îşi scrie cărţile, creşte un urmaş, apoi pleacă în Marea Taină şi nimic nu se pierde. Totul e aici, în aceste cărţi, începute încă din vremea barbarilor.

Cultul strămbunilor, gândesc. Testul de întărire al cultului. O dorinţă simplă, omenească, de a şti neapărat ce conţin acele cărţi mă cuprinde irezistibil. Îmi dau seama că s-a acţionat asupra mea pentru a mi se trezi această dorinţă, pentru a mi se deschide sufletul către ceea ce urmează şi mă zbat să rămân raţional, să nu fiu păcălit din nou. Acesta este însă imperiul necesităţii şi porunca trebuie îmi inundă întreaga fiinţă. Trebuie!

— Da, trebuie! Neapărat! Cărţile sunt multe dar avem timp pentru toate. Dă-mi mâna!

Mâna lui Demian, fină şi rece, induce linişte. Mă conduce la primul raft din stânga, atinge prima carte şi se produce un fenomen curios, total necunoscut mie. Prin faţa ochilor mei se derulează cu viteză fantastică imagini, iar în urechi îmi sună o voce calmă, liniştitoare, asemănătoare cu cea a lui Demian. Raţionez totuşi: trebuie să fie o metodă paranormală de transmitere a unor cunoştinţe, printr-un mediator uman, Demian, care cunoaşte la perfecţie conţinutul cărţilor. Altă explicaţie logică nu pot găsi.

Imagini, imagini, imagini… Cetatea în flăcări, bărbaţi însângeraţi, oşteni în zale, cărări de munte, femei, copii şi vocea, ca un sonor de film. Viteza de transmitere e prea mare, nu am timp să reţin nimic. Se pare că asta nu contează. Demian urmăreşte altceva decât înregistrarea raţională. Un singur lucru, total neaşteptat, mă face să tresar, să reţin exact Ceva cu totul ieşit din comun: versuri.

Ploua cu spaimă şi durere
Peste cetatea mea învinsă.
Cădeau bărbaţii, în tăcere.
Murea un zeu cu tâmpla ninsă.
Ardeau străbunule altare…

Versuri, versuri moderne. Orfeu şi tracii? Versificaţia?! Cine, oare, a versificat căderea Sarmizegetusei?

A doua carte. Drumuri prin munţi, râuri şi căsuţe de lemn, templul din stâncă, bărbaţi, femei, copii. Nu seamănă cu istoria pe care am învăţat-o eu. Înregistrez automat, fără să reuşesc a înţelege cât de cât ce se urmăreşte cu aceste imagini. Posibil ca testele să fi relevat disponibilitatea mea pentru versuri. În mod sigur, reţinem mai bine ceea ce ne place, rimează ori are ritm muzical. Dar, în ce scop? Urma să aflu.

Bătrânul mă studiază intens, cu o privire grea de hipnotizator. Să crezi, să crezi, neapărat! Totul! Raţiunea mea, călită în mii de teste, conştientă de capcanele acestora, nu se lasă învinsă. Gândesc: e o metodă rapidă, paranormală, de transmitere a cunoştinţelor şi sentimentelor. Trebuie să stabilesc suportul ştiinţific al acestei metode! Trebuie! Se pare că acest lucru nu trebuie făcut, Căci imaginile şi vocea blândă, monotonă, sunt mai puternice decât mine; mă învăluie, mă înving, mă fac să renunţ la ideea de împotrivire. Trecem ca în transă de la o carte la alta, înmagazinez, nu ştiu ce, dar nu mai are importanţă. Aceasta e Credinţa… O licărire de raţiune îmi comunică faptul că vocea nu e percepută cu urechea, ci în alt mod, necunoscut de mine.

Operaţiunea de transmitere a conţinutului cărţilor a durat aproape două ore. Mă simţeam uşor ameţit, ca după o băutură tare, însă mai făceam încă eforturi de a mă menţine în starea raţională, specifică spionului. În mare, găsim

explicaţia: un om înzestrat cu puteri paranormale, Demian, transmitea prin contact direct, în mod concentrat şi cu viteză mare informaţiile cuprinse în cărţile pe care le citise de zeci de ori. Ceea ce receptam eu era versiunea lui Demian cu privire la conţinutul cărţilor, erau imaginile, înţelegerea şi simţirea sa. Metoda, uşor deformată şi tehnicizată, se folosea de zeci de ani în spionaj: informaţiile se înregistrau de către agent (ori trădători!) pe bandă magnetică, la viteză normală. Ulterior, se compactau la viteză foarte mare şi se emiteau în eter, către centrala de spionaj ori rezidentul zonal, care nu aveau decât să le înregistreze şi să le asculte la viteză micşorată de câteva zeci de ori. Mesajul blitz era aproape imposibil de interceptat de către contraspionajul advers, datorită timpului foarte scurt de emisie, – câteva secunde. Ceea ce se putea din punct de vedere tehnic, se putea în mod sigur şi prin folosirea paranormalilor, organismul uman este mult mai bine echipat decât orice calculator.

Despărţirea de Demian a fost la fel de lipsită de ceremonie ca şi sosirea. În faţa peşterii, ne-a strâns mâinile, întâi Bătrânului, apoi mie, a murmurat ceva într-o limbă necunoscută, probabil o binecuvântare ori o urare, apoi a dispărut după stânca sa.

Am început să coborâm. Către vest, ieşise soarele. Pădurea era liniştită şi, mi se părea mie, primitoare. Undeva, în spate, rămânea o lume

ciudată, dotată cu un calculator de o formă mai deosebită. Trebuia să discut cu Bătrânul. Era cel mai bun prilej pe care-l avusesem vreodată.

— Tovarăşe general, la ce vor servi datele înmagazinate în creierul meu?

Bătrânul s-a oprit un moment, apoi a continuat să păşească pe marginea prăpastiei.

— Nu ţi s-a înmagazinat nimic în creier. Imaginile şi sunetele s-au implantat adânc în subconştientul tău şi te vor ajuta să găseşti instinctiv cele mai bune soluţii de supravieţuire. În situaţii disperate, nu va trebui să faci nici cel mai mic efort de gândire: structura de rezistenţă din subconştient îţi va oferi prompt cele mai bune reacţii posibile.

Destul pentru moment. Trebuia să-l las pe Bătrân cu gândurile lui. Explicaţia era interesantă şi logică. La apariţia unei stări de pericol, milioanele de informaţii implementate în subconştient vor fi scrutate şi selecţionate funcţie de gradul lor de utilizare la elaborarea deciziei de supravieţuire. Când ai la dispoziţie o astfel de armă, începi să te simţi ceva mai sigur.

— Cam stranie povestea asta cu generaţiile de cronicari paranormali. Chiar incredibilă prin unele locuri, în unele puncte.

— Varain, ţi-e frică să nu crezi că e adevărat, să nu cazi în misticism. Sistemul funcţionează fără greş de peste 16 secole. Şi nu e vorba de cronicari, ci de preoţi ai cultului străbun. Nu e

singurul loc unde a rezistat credinţa strămoşilor noştri. În adâncul fiinţei fiecărui om de pe aceste meleaguri, n-a dispărut niciodată credinţa în «adevăratul Dumnezeu. Restul, ceremoniile, slujbele, propaganda religioasă sunt simple manifestări formale.

Mai mult nu voi putea scoate de la Bătrân. Ajungem la elicopter, urcăm tăcuţi, ca doi străini, şi decolăm. Privesc încă odată crestele munţilor mei. Voi avea nevoie de această imagine puternică. Chiar foarte curând. E clar că în viaţa mea a apărut o cotitură foarte serioasă. Una pe care o vor simţi din plin ceilalţi. Fiecare neam îşi are tainele şi puterea sa. Era cam timpul să scoatem la iveală teribila armă a dacilor, să rărim puţin rândurile agresorilor.

Şirul de gânduri violente îmi este întrerupt brusc de vocea metalică, impersonală, înrădăcinată deja în subconştientul meu: Varain, prima lege a vieţii tale este să nu ucizi niciodată pe nimeni, nici măcar pe duşmani! Pe aceştia, îi vei învinge întotdeauna cu forţa spiritului. Mă relaxez. Bubulii vor avea necazuri, dar nu din cele violente. Sunase ceasul ca marea forţă bubulă să apună.

Capitolul III.

FLORILE SÂNGERII.

Cred că nu sunt singurul din branşă care are obiceiul de a face mereu comparaţii între realitatea vieţii sale şi fantezia producătorilor de cărţi ori filme de spionaj. Am găsit şi o explicaţie pentru acest fenomen: undeva, în sufletul nostru, există o umbră de speranţă că vom putea apropia cele două lumi foarte diferite, cea a noastră şi cea a oamenilor obişnuiţi, pentru a intra cu un picior în lumea pe care am părăsit-o, mai puţin din voinţa noastră şi mai mult datorită unui destin de excepţie. Am putea, gândesc eu, să fim primiţi printre oameni, măcar pentru faptul că nu trăim deloc ca în filmele de spionaj, dacă nu pentru alte motive, mai serioase.

Superspionul din filme, elegant ca un manechin, călătoreşte cu superjeturi, înconjurat de o grămadă de bambine blonde sau brune, misterioase şi sexy, de dau în foc, precum laptele. Eu călătoresc cu banalul tren de Moldova, în compania a doua doamne trecute bine de prima tinereţe, care discută fără jenă despre boli şi tot soiul de operaţii. Dacă ar fi să le crezi, toată specia feminină este coaptă de bolnavă, tăiată şi cârpită meşteşugit de chirurgi faimoşi. Cât despre eleganţă, ce să mai spun? O pereche de blugi ponosiţi, un pulover care a avut parte, odată,

demult, de o culoare bej şi un sacou de piele, giorsăit de purtare îndelungată. Adidaşii din picioare şi sacoşa din plasa de bagaje completează imaginea superspionului român care merge să-şi vadă părinţii. Poate, pentru ultima dată.

Cândva, tare demult, pe când eram tânăr, viaţa a râs de mine. A muşcat adânc, rănind ce era mai omenesc în acel tânăr de care îmi aduc aminte foarte rar. Cicatricile nu au încetat să mă doară, aşa că am prins obiceiul de a râde de mine însumi, pentru a nu oferi vieţii ori celor din jur această plăcere. Chestia în cauză îmi dă o senzaţie de independenţă şi putere, foarte utilă pentru a merge înainte, mereu înainte. Oamenii obişnuiţi se zbat, dau din coate, trădează, ucid, mint, fac compromisuri pentru a urca cât mai sus pe scara vieţii ori a societăţii. Unii reuşesc, majoritatea, însă, cad. Noi mergem înainte, prin frigul şi noaptea câmpului de confruntare informativă. Nu ne punem niciodată problema urcării. Extrem de rar veţi găsi un spion care să părăsească lumea lui. Motivul? Nu are „benzină” de întoarcere, nu mai are forţă pentru a rezista la ritualul de reclădire a fiinţei sale într-un om obişnuit.

Acolo, sus, la lumină, se face câteodată pace, armatele se folosesc la defilări ori la depus coroane de flori. Oamenii se iubesc, se urăsc, se înşală reciproc, fac copii, nunţi ori botezuri, fac afaceri, trăiesc. Aici, la noi, nu a fost pace de mii de ani, de când primul trib a vrut să ştie cum o

duce celălalt. Şi nici nu va fi, cât va trăi omenirea. Veşnicul război din ceaţă este propriu firii umane, iscoditoarei şi bănuitoarei firi umane care vrea să cunoască ce are ori ce face vecinul de peste gard.

Trenul şerpuieşte printre colinele Moldovei, prăfuite şi sărace, mirosind a pământ ars şi a roade de toamnă. Prin gări, bătrâne şi copii vând mere, prune şi flori. Flori galben – sângerii, fermecătoare flori de toamnă târzie…

Atunci, tare demult, era toamnă târzie. Venise după o vară grea, chinuitoare, plină de dureroase incertitudini. Pe atunci eram om… Aveam, mi se pare, vise şi speranţe, aveam mari planuri de viitor, toate legate de Ea, care se scria neapărat cu majusculă…

Navigatorii nu realizează decât foarte târziu că, odată însuraţi cu marea, le va fi greu să se însoare şi cu o femeie. E greu de înţeles această gelozie bizară dintre mare şi femeie, dar ea există. Câteodată, se manifestă în forme dramatice, alteori, lâncezeşte şi oboseşte dragostea. Puteam eu, oare, să fac excepţie? Normal, Ea ar fi trebuit să vină la mine, la mare. Poate că ar fi venit, cine ştie? Dacă n-ar fi fost Destinul… Soarta a hotărât să fie altfel. Ce vină mai putea să aibă ea?

Pe atunci, nu înţelegeam voinţa Destinului şi sufeream ca un animal rănit. În tăcere, lingându-mi pe furiş rănile. Scrisorile ei, tot mai rare, şi reci… Irina… Vorbele erau câteodată frumoase, dar întotdeauna false. Dincolo de ele, pustiul din

sufletul ei, pustiul din viaţa noastră. Zilele treceau, cu marea şi oamenii mei, dar nopţile erau groaznice. În singurătatea bârlogului meu, cădeam într-o dureroasă beţie, pentru a uita, pentru a mă vindeca. Nu folosea la nimic: raţiunea nu se îmbăta niciodată. Fiecare gest, fiecare cuvânt al ei ajungea la judecată, o judecată lucidă, prea lucidă.

Teoretic, cunoşteam antidotul. Îl învăţasem de la codrenii mei: când te muşcă un şarpe veninos, scoţi cuţitul şi tai partea otrăvită, pentru a salva restul, întregul trup. Înţelegeam că totul se năruise, mi se părea cumplit de nedrept, dar şi mai cumplit mi se părea să îngenunchez, să mă dau bătut. De câte ori nu am urlat în mine: De ce Doamne, tocmai eu!? De ce nu altul!? De ce nu li se întâmplă altora, ci mie?! Cerul nu-mi răspundea. Tăcea, clipind enigmatic din stelele reci, căci niciodată vreun muritor nu trebuie să-şi cunoască întreg Destinul.

Drumul la Meca duce prin pustiul arzător, dar cine poate egala fericirea celui care, cu chipul ars de dogoarea deşertului, ajunge la cetatea sfântă şi poate atinge icoana mult visată? Ce te faci, însă, când, după chinurile pustiului, ajungi în faţa pietrelor mu te şi le găseşti străine de viaţa şi visurile tale? Când am trecut pustiul, am descoperit, cu o durere rece şi calmă, faptul că dincolo de el nu era nicio icoană. Am găsit o femeie banală, asemănătoare cu milioane de

femei, care se măritase dintr-un motiv oarecare, cu un tip oarecare.

Era nunta ei... Plângea în faţa mea, pentru ceva sau după ceva, nu mai avea importanţă. Cu un gest mecanic, i-am întins buchetul de flori, am felicitat-o pentru alegerea făcută şi am plecat. Posibil, chiar, să-i fi urat succes şi fericire în viaţă; cei ca mine sunt în stare de asemenea lucruri. M-am dus, apoi, pribeag ca o baladă. În urmă, a rămas o femeie banală, plângând pentru ceva fără importanţă, şi un buchet de flori sângerii, împrăştiat, în graba plecării, pe covorul alb din camera ei.

— Câteva pete de sânge din inima unui ins oarecare, unul dintre miliardele de inşi de pe această planetă, care mănâncă şi respiră pentru a trăi. Unul dintre inşii care, ocazional, mai iubeşte ori mai suferă din dragoste. Un oarecare, un tip căruia Destinul nu i-a permis să o întâlnească pe Ea, cea adevărată.

Destinul meu era Octogonul, iar suferinţa, de care nu merită să-mi aduc aminte, numai calea către lumea de întuneric şi frig, pe oasele căreia se sprijină statele şi naţiunile planetei.

Bătrânul a fost doar o simplă unealtă în mâna Destinului. Unealta menită să cioplească din carnea, sângele, mintea şi sufletul unei fiinţe suferinde, un profesionist. Aşa am ajuns în Octogon. Când i-am păşit pragul, în urma mea a căzut o uşă grea, ca o lespede de mormânt. E uşa

din sufletul meu, pe care numai Dumnezeu o mai poate deschide vreodată, la judecata de apoi a spionilor. Numai Ei are dreptul să ne judece pentru cele rele ori bune făptuite sau gândite.

Câteodată, toamna, când văd flori galben-sângerii, îmi aduc aminte ca prin vis de o fiară rănită şi sângerândă, cu chip şi suflet de om, culeasă, poate planificat, de Bătrân, pentru a face din el un luptător împotriva celorlalţi. Tânărul acela, cu chip de sfinx şi sufletul încremenit într-o durere mută, rece, a învăţat primele două legi ale Octogonului. Prima: Slab nu este bărbatul afemeiat, ci acela care suferă din dragoste pentru o singură femeie. Şi a doua: Când vrei să măreşti zestrea Octogonului, mergi şi caută bărbaţi, numai bărbaţi, loviţi de soartă ori de oameni; din ei vor ieşi cei mai cutezători luptători din ceaţă.

Trenul se apropie de târgul meu, micul meu târg, cândva drag, unic în lume, azi, un orăşel leneş şi anost Un loc în care, din când în când, se mai naşte ori mai moare cineva. Cam atât. Pe undeva, simt satisfacţia evadatului din puşcăria vieţii banale.

La fel ca întotdeauna, plec pe jos către casa părintească, să văd târgul şi lumea, să înţeleg cum mai merg treburile pe aceste meleaguri uitate de stăpânire. Primul cunoscut care îmi iese în cale, Mihai Lemnaru, mi-a fost coleg de şcoală. Pare mulţumit de viaţă, a făcut burtă şi chelie. Ai zice că-i vreun negustoraş, nu ditamai profesorul. Faţa

roză şi bucălată radiază jovialitate şi bunătate. E, într-adevăr, un băiat de treabă.

— Ehei! Uite-l pe hoinarul de Petrică! S-a învrednicit să calce prin găoacea asta de târg.

— Mihăiţă, Mihăiţă, dacă nu mă înşel, cineva trebuie să dea o vodcă.

Începe ritualul cunoscut:

— Vodcă ai zis? Bună ar fi.

Dacă ar fi, intru eu în joc.

— Da ce stai, omule? Hai s-o luăm!

Băiat de gaşcă şi de vorbă lungă. Mă relaxează după liniştea de mormânt a Octogonului. Sporovăieşte mai ceva ca gura mahalalei. Se opreşte numai pentru a sorbi câte o gură de vodcă şi a plescăi apreciativ:

— Da, bună lacrima lui Stalin! Ştia tătucul ce brojdea.

Aflu toată istoria, de la ultima mea debarcare şi până în prezent, Horia a emigrat în Israel. Profesorul Butelie a murit, Dumnezeu să-l ierte! Irina a divorţat şi face naveta în comuna P., cale de zece kilometri. Mimi s-a încurcat cu un negru şi a umplut casa de plozi tuciurii. Fată de soi bun. Dorobanţu…

Ea a divorţat şi face naveta… O undă de interes de obârşie nelămurită încearcă să se strecoare în subconştientul meu.

— Cum a divorţat?

— Ehei! Ştiam eu că te interesează. A divorţat ca toată lumea, la judecătorie, cu tam-tam.

Oare mă interesează? Să zicem că da. De ce m-ar interesa? Logic, raţional? Eu trăiesc în altă lume, unde nimic din ceea ce înseamnă slăbiciune omenească nu e permis. Deci, între noi, nu poate fi nimic. Sau, şi mai corect spus, între mine şi ea, există o lume despre care nu se poate măcar vorbi. Atunci, ar putea fi curiozitatea? Sau, satisfacţia josnică a celui pe care viaţa l-a răzbunat şi nu poate să se bucure de durerea celei care l-a făcut să sufere? Vocea din adâncuri mă avertizează că şi acestea sunt slăbiciuni periculoase, deci interzise. Instinctul mă îndeamnă, însă, să o caut, să o văd, să-i vorbesc, să aflu…

Ce anume să aflu? Nu ştiu, dar trebuie să fie ceva. Asta miroase a speranţă, bătrâne Varain! Şi asta nu se face! mai ales acum, când Malta şi bubulii se prăpădesc de dorul tău. State tranquilo! Dar inima… Raţiunea nu se lasă: Calea junglei e fără întoarcere. Nu spera, Varain, nu spera, să nu regreţi!

— Unde mai stă?

Mihai mă priveşte amuzat, cu un oarecare interes. Se pregăteşte să lanseze o glumă usturătoare, dar ceva de pe figura mea îi spune că nu e cazul, aşa că renunţă şi spune plictisit:

— La bunică-sa. Vrei s-o vezi, nu-i aşa?

— Telefonul?

— 13313.

Uşor de memorat. Restul discuţiei atârnă

undeva în aer, lâncezeşte, apoi se stinge treptat, moare. Băiat fin, Mihai îşi aminteşte că are nişte treburi urgente la un ştiu ce bibliotecă. Să fie sănătos. O iau agale către casă.

De obicei, pentru copiii lor, părinţii sunt ori excepţional de buni, părinţi de legendă, ori cumplit de răi şi neînţelegători. Ai mei fac excepţie de la regulă. Ai mei sunt pur şi simplu părinţi, colbuiţi de vreme, sfioşi de neştiinţă, dar încă drepţi, ţinuţi de un orgoliu ţărănesc, ancestral. Ca orice alţi părinţi de provincie, ar dori să se laude cu odrasla lor şi îi doare că nu pot să o facă: nu ştiu despre mine cu nimic mai mult decât vecinii ori gazda mea din Bucureşti. Mama se mândreşte, totuşi, cu faptul că nu pun otravă în gură (alcool, care vasăzică), iar tata aprobă din tot sufletul faptul că n-am intrat încă la stăpân. Cică să mai copilăresc oleacă, e vreme destulă şi pentru jug. Înţelept bătrânul.

Mama mă ia în primire de cum intru pe uşă:

— În halul ista şi vini, băietu mami? Ce-o şi zâcă vecinii? Că eşti un golan, că n-ai o haini ca lumea di pus pl, tini. Vrei să ti îmbrăcăm noi? Şi ştii de la mini, chiar mână mă duc să-ţi ieu costum! Aşa! Grifer! Aşa! Şi ştii! Şi cămaşi albî, şi pantofi. Şi eu şi tu ca lumea.

N-are rost s-o contrazic. Ori să încerc să o conving. N-a convins-o tata în treizeci de ani de căsnicie. Va face cum vrea ea, numai cum vrea ea. Aici e ultimul colţ din lume unde s-a păstrat

matriarhatul. Moldovenii i-au învins pe toţi barbarii din vecinătate, dar cu moldovencele n-au niciun spor. Să încerce, numai!

— Dumnezeu să te ferească de copita calului şi de gura moldovencei, zic eu şi scot un teanc de bani. Cum vrei matale, gri fier şi cămaşă albă. Se înmoaie şi se domoleşte, pe dată. Aleargă să pună mămăliga pe foc şi puiul la ceaun. Din treacăt, aruncă ordine scurte, de plutonier major, către tata: – Ci stai? Adi apî! Fă mujdei! Scoati gin! Ţuică mai întâi, mai pi urmă ginul! Fugi la dentist! şi zi şi nu mă aştepţi azi, c-o vinit băietu!

Tata se execută cu o grabă exersată. Ştie el de ce mă apreciază că n-am intrat la jug.

Ies în grădină şi mă aşez boiereşte pe banca de sub vişinul desfrunzit. N-are rost să protestez ori să încerc o evadare. Nu scap până nu mă îndoapă bine, căinându-se cât de slab îi e odorul. Mai trebuie, apoi, să primesc o porţie de insinuări privind „cloaca ceia din Bucureşti” unde nu e nici aer, nici mâncare, nu ca aici, la noi…

Poate că mama îmi va vorbi de Irina. A ţinut la ea, a suferit din greu când ne-am despărţit. Stop! Iată ce gânduri îi pot veni unui profesionist tolănit sub un vişin desfrunzit, aşteptând un pui la ceaun. Back on the rail, old boy! Nobody’s waiting for you în this town!

Probabil că şi calculatoarele au un suflet al lor, anumite sentimente şi resentimente. Am citit undeva că un calculator se îndrăgostise de

operatoarea lui şi refuza să lucreze cu altcineva. Eu nu sunt încă un calculator, aşa că nu am nimic de pierdut dacă o văd pe Irina. Nici de câştigat, bănuiesc. Mai ales în conjunctura actuală. Dar, poate, mă lămuresc, poate îmi clarific interesul ăsta subit pentru ea, după zece ani. Hotărârea este luată. Trebuie, mai întâi, să înghit puiul şi morala mamei. Le înfulec pe amândouă absent, cu scutul de protecţie, anticicăleală, pus la maxim. Habar nu am ce mi-a zis.

Pe strada noastră n-au ajuns buldozerele. Casele se înşiruie, unele mai cochete, altele mai oropsite, de-a lungul pavajului din piatră de râu, fără trotuar. Pe garduri şi copaci, praf de-un deget. Şi linişte. E bine. O iau din loc. Bunica Irinei stă în mahala, la câteva case de noi. Irina nu este acasă. Vine abia diseară. Bunică-sa, doamna Rotaru, mă întâmpină cu aer de speranţă rugătoare, care-mi inspiră milă. A mai rămas un sâmbure de om în mine. Bătrâna se agită de colo-colo, nu ştie ce să-mi mai dea, ce să-mi facă, să mă mulţumească. Înghit o porţie de caise însiropate şi plec, promiţând să mai revin pe seară, când o fi Irina acasă. Bătrâna iese la poartă şi mă priveşte lung, cum plec. Săraca!

Soarele de toamnă s-a ridicat către zenit. Am câteva ore bune de hoinăreală. Fără ţintă, fără scop, fără obligaţii. Liber şi eu. Măcar pentru două zile. E moleşitor de bine. Oricum, nu se ştie ce mă aşteaptă acolo, pe insulă. Malta şi bubulii există.

Şi nu numai în imaginaţia mea.

Pe zidurile cetăţii vechi, câţiva puşti joacă fotbal. Trag şi eu un şut în mingea jerpelită, să-mi aduc aminte că am fost copil, că am jucat fotbal într-o echipă de pitici. Zadarnic. Nu-mi amintesc. Mă încăpăţânez să-mi aduc aminte de lucruri şterse definitiv din memoria mea. Am fost, totuşi, copil, murmur eu. Şi încă unul bun, cuminte, silitor. Visam să învăţ totul, să răstorn lumea. Zâmbesc amar. Chiar că am învăţat totul. Iar acum, sunt pe cale să răstorn lumea. Dacă m-or lăsa bubulii. Mai precis, dacă voi reuşi să-i fac să mă lase.

În baruri, intru rar de tot. Mă scârbesc mutrele ghiftuite ale barmanilor, morga lor de conţi de ţuică şi basamac. Ori decât e ori comand băutura mea preferată, Pepsi Cola, nu e unul să nu replice: Şi altceva? Desigur, obraznic, insultător. Numai statura mea de luptător de libere îi opreşte să continue pe acelaşi ton. De data asta, însă, vreau să văd lumea, să aud sporovăiala ieftină a cafegiilor, tablagiilor, „politicienilor” şi altor asemenea figuri pitoreşti. Intru la Modern, marele Modern, mândria târgului nostru. Fum şi mare înghesuială, semne sigure de modernism. Ăştia o încep foarte devreme şi o termină cât mai târziu. Are şi socialismul părţile lui bune: munceşti, nu munceşti, leafa merge. Proastă, dar merge. Nu mori de foame, nu dormi în stradă.

O mână plină de inele se agită, o voce cumva

cunoscută mă strigă:

— Petre, Petre, aici!

Îmi fac loc printre nişte chibiţi care mă privesc chiorâş. Mă apropii de masa şi mâna cu inele, de vocea cunoscută. Leonora, vedeta şcolii din anii adolescenţei mele, cu încă două tipe şi un tip. Beau vermut cu lămâie, sau cine ştie, poate Martini. Se ridică, îşi trage ideea de fustă care îi acoperă coapsele bine croite, mă strânge în braţe şi mă sărută zdravăn, pe gură. E cherchelită, dar lucidă. Face teatru, ori ceva asemănător. Are ea un motiv. Mă desprind din strânsoare, fac un pas înapoi şi o măsor cu admiraţie. Gândesc: a ştiut maică-sa ce face când s-a apucat s-o zămislească. Sincer:

— Mă, fetiţo, nu te-ai schimbat deloc. Arăţi la fel ca la 18 ani.

E adevărat. Aşa arăta şi la 18 ani. Ca o poză de pe revistele sexy de bună calitate. Doamna maică-sa n-o făcuse să lucreze în uzină, de asta eram sigur. Acum era actriţă, sau cam aşa ceva. În orice caz, urmase teatrul.

— Petre, hoinar bătrân, greu te mai arăţi. Pe unde te-ai ascuns?

Legenda de acoperire funcţionează automat:

— La Bucureşti, într-un institut de cercetări. Nimic interesant.

— Şi marea?

— Am mai lăsat-o şi altora.

Îmi prezintă amicii. Sunt actori şi vorbesc de

bani. N-au bani, ca să fiu mai concis. Plătesc două rânduri de Martini (e chiar Martini!) şi o jumătate de ladă de Pepsi, apoi mă aşez la taifas. Adică cu tac şi ei sporovăiesc. Leonora se sprijină posesiv de mine, îmi cere din când în când părerea cu privire la cele afirmate de unul sau altul. Da, sunt de părerea lor. Ce rost ar avea să fiu împotrivă? Conversaţia lor mă linişteşte, mă umanizează. Cel puţin pentru câteva clipe. Mă pomenesc, chiar, gândind la Leonora cu o atracţie mai deosebită. O femelă splendidă cu care, încă nu m-am culcat. Va trebui să o fac. Cât mai curând. Chiar astăzi.

Femeile au un simţ teribil în chestii din astea. Leonora îmi râde în ureche, îmi răsfiră părul pe ceafă. Ştie ceva, simte ceva.

— Măi Petre, ai ajuns holtei bătrân. Mai lasă-te şi tu de hoinăreli, aşază-te, fă copii!

Zâmbesc în sinea mea. Parcă ea…

— Tu câţi copii ai, Leonora?

— Unul. Nu ştiai? E la mama. Taică-su a cam uitat să se întoarcă în ţară. Nicio pagubă. Mă descurc mai bine aşa. Nu sunt făcută pentru a fi soţie. Asta e! Mă vezi pe mine spălând izmenele unui bărbat?

Nu, n-o vedeam. Dezbrăcându-l, da. Mă priveşte şăgalnic, cu aer de nevinovăţie dezarmantă. Da, femeia asta mă interesează. O voi dobândi

Pe la trei, ne despărţim de ceilalţi şi o luăm agale pe Corso, pe bulevardul pe care ne-am

plimbat, am râs, am visat. Dar nu cu ea. Cu altă femeie. Ce importanţă mai are acum cu cine? Leonora mă ţine strâns, şoldul ei se freacă de al meu, poate întâmplător, poate nu.

— Încotro, piratule?

— Unde vrei tu.

— A, deci cu mine!? Vrei să rămâi cu mine? Nu spui nimic, te uiţi la mine ca la un zid şi vrei să rămâi cu mine?!

Au, uneori, muierile nişte fasoane enervante. Conversaţie, dulcegării, miorlăieli, tot tacâmul. Nu pot înghiţi porcăria în cauză: e degradantă.

— Mă fetiţo, ţi-aş putea spune o mie de minciuni frumoase. Ştii că am talent, am scris şi versuri. Dar sunt singur şi amar. Şi mi-e silă să mint, aşa cum am minţit atâtea gâsculiţe. Suntem camarazi, nu?

S-a trezit. Se desprinde de mine, face un pas lateral şi mă studiază cu atenţie. Are ce vedea. Probabil e satisfăcută de rezultatul cercetării, căci decide:

— Mergem la mine.

Nu-i rău. Azi e o zi în care mi se împlinesc şi mie dorinţele. De-ar ţine-o tot aşa. Măcar o lună, până scap de Malta.

Leonora trebăluieşte prin bucătărie. Face ceva de mâncare. N-aş fi crezut să fie atât de vrednică, la stilul ei de viaţă. Apartamentul curat şi ordonat, ca o vitrină de la un magazin de mobilă, mă face să mă simt bine. Îmi plac femeile

curate şi ordonate. Asta nu m-au întrebat ăia, în testul lor psihologic.

Pe un perete, sub o lumină blândă, bine potrivită, un tablou. Un copil în zdrenţe, cu faţa îndurerată de plâns. O lacrimă sidefie lunecă pe obrazul stâng. Mai văzusem undeva tabloul acesta, cu siguranţă. Printr-o stranie conexiune psihică, în faţa ochilor îmi răsar imagini din copilăria mea necăjită. Mă scutur rapid. Nu e voie, trebuie să rămân în formă!

Leonora pune masa şi mâncăm în tăcere. Ocazional, se freacă de mine ca o pisică şi eu, ca un om, o mângâi calm, liniştitor. Zâmbeşte numai din ochii aprinşi deja de un început de patimă. Femeia asta promite multe, grozav de multe.

— Îmi place cum ţii casa. Nu m-aş fi aşteptat, rup eu tăcerea.

— Adică dacă sunt cam curvă trebuie să fiu neapărat şi murdară?

M-a făcut knock-out.

Leonora râde dur, bărbăteşte:

— Ia te uită la el, s-a speriat, mititelul! De parcă n-a gustat muiere în viaţa lui! Te pomeneşti că acum îmi vei face o declaraţie de dragoste şi mă vei cere de nevastă? Să nu cumva să faci dobitocia! Ai strica totul. Soţii nu se împacă niciodată, amanţii întotdeauna.

— Da, numai amanţii se împacă bine…

— De fapt, nici nu te-aş lua de soţ. N-am încredere în tine pentru mai mult de o zi. Sau de o

noapte. Eşti un tip cam straniu pentru gusturile mele. Ştii de ce?

Da, ştiam. Mai lipsea să ştie şi ea. În branşa noastră, femeile ori sunt extraordinare, cunoscând totul, ori nişte catastrofe. Tocmai de aceea le folosim foarte rar.

Leonora goală era un spectacol întreg. Mi-ar fi plăcut să fiu pictor, să-i pot surprinde zvâcnetul sânilor aţâţători, dansul părului negru în jurul feţei transfigurate de o foame animalică de dragoste, liniile trupului aflat când în zbatere, când în abandon, coapsele lungi, puternice, posesive, nesăţioasa ventuză a sexului ei. Am făcut dragoste îndelung, cu patimă de primitivi, de animale. Fără murmure, fără cuvinte. Fiecare avea ceva de defulat şi o făcea pe cont propriu, rămânând totuşi singur în cuplul acela zvârcolitor. Era aproape miezul nopţii când am plecat către casă. Din prag, Leonora mi-a adus aminte, să nu cumva să uit:

— Eşti un tip straniu, Petre. Foarte straniu. Şi foarte ascuns.

Da, eram un tip straniu şi ascuns. Care altul în locul meu ar fi arătat altfel?

Soarele se lăfăie în fereastră, dar n-am chef să cobor din pat. Toată adolescenţa petrecută în cazărmi am visat să mă scol când vreau eu. Fără tropăiturile şi zbieretele gradaţilor, fără goarnă ori siflee. Deşteptarea! Vreau să mai dorm, dar mă chinui zadarnic; reflexele formate în anii lungi şi

grei de marină îşi spun cuvântul. Sar sprinten din pat, fac un duş şi mă echipez ca la concurs. E deja şapte şi jumătate. Am dormit prea mult, cel puţin după standardele mele.

Dincolo, mama cisluieşte cu o vecină, iar tata meştereşte la un patefon uzat. Are un talent grozav de a cârpi tot felul de vechituri şi a le face să funcţioneze. I s-a dus vestea în şapte mahalale, mai ales că nu cere niciun ban. Tot ce face cu hârburile astea îl distrează, îl reconfortează. Probabil că de la dânsul am moştenit curiozitatea vie care mă bagă în tot soiul de buclucuri.

— Nu mai ştii cum s-o dai şi încotro s-o apuci, să mulţumeşti pustia asta de gură, se lamentează mama.

De când o ştiu a avut obsesia mâncării, a munţilor de provizii stivuiţi frumos în cămară.

— Aşă-i, aşă-i, încuviinţează vecina. Că, uiţi, numa ieri…

Da, cu siguranţă, există o lume care va supravieţui „epocii de aur”. Va mânca şi va bea, fără să gândească prea mult. Gânditul doare cumplit. Poate fi şi periculos…

Mă pregătesc să plec la Irina. Arunc o privire critică la blugii mei ponosiţi, la adidaşii roşi pe la cusături şi zâmbesc sarcastic. Mai mult ca sigur, El nu poate arăta aşa de jerpelit. Oricum, nu am niciun chef să fiu El. Mi-ajunge cât am încasat atunci, demult. Vreau doar să ştiu. Sau, dacă ar fi să sap mai adânc, vreau să o văd şi pe ea înfrântă,

suferind. Oamenii nu se pot dezbăra de plăcerile unor tainice răzbunări pentru umilinţele îndurate vreodată.

Irina m-a primit în prag. Slabă, străvezie, cu ochii încercănaţi. O umbră a ceea ce iubisem eu odată.

— Te-am aşteptat toată noaptea…

— N-am vrut să deranjez.

Banali şi stingheri ca doi bătrâni, critic eu în gând. Trecutul apasă, apasă din greu. Îi sărut mâna şi mă pofteşte în casă. Încep să mă întreb dacă am făcut bine că am venit, dacă vom avea măcar despre ce schimba câteva vorbe. Totul îmi pare atât de străin… Simt aproape fizic cum creşte pustiul dintre noi.

Camera asta o cunosc bine. În ea ne-am jucat când eram copii, ne-am iubit în zilele adolescenţei noastre. Parcă nu s-a schimbat nimic şi totuşi…

— Ai venit să te răzbuni, să mă vezi înfrântă, nu-i aşa?

Viaţa începe să devină interesantă. Pisoii închişi în cuşca stânjenirii au evadat, devenind oameni.

— Nu. Nu numai.

— Ai o fire cinstită, Petre. Ai fi putut nega. Ai fi putut minţi şi mi-ar fi fost greaţă de tine. Te-aş fi dat afară.

Femeia asta mă ştie bine, aproape tot atât de bine ca şi calculatorul Bătrânului. Am crescut împreună, am fost două părţi ale unui întreg. Părţi

care nu au mai reuşit să refacă vreodată fantasticul întreg primordial. Am judecat-o greşit: nu e înfrântă, durerea o face să se simtă învingătoare. Cunosc acest sentiment, l-am trăit şi eu cândva. Tac. Ce aş putea să-i spun?

— De ce nu ai venit aseară? Ştiai că te aştept

— Am fost la o femeie. Am făcut dragoste.

Se încordează dureros, ca sub o palmă, apoi se destinde şi râde forţat, dispreţuitor:

— Te credeam mai bun, Petre. Vrei să mă umileşti, să mă înjoseşti, dar nu vei reuşi decât să te cobori şi mai mult în ochii mei. Asta cu femeia face parte din răzbunare, nu-i aşa?

— Nu, face parte din întâmplare. Din pura întâmplare care mi-a scos în cale o femeie splendidă aşa cum, cândva, ţi-a scos şi ţie în cale un bărbat. De un timp încoace, am încetat să mă mai opun anumitor întâmplări.

Îşi netezeşte uşor fusta peste genunchi. Mă surprind privind atent genunchii încă plini şi netezi, atrăgători. Simt pe undeva un început de interes, apoi mă reprim cu toată cruzimea: Marele superspion Petre Varain, pe post de taur comunal, „calcă” toată elita târgului, înainte de a se lansa într-o nouă şi primejdioasă aventură. Autoironia face bine la conştiinţă, o linişteşte. Zâmbesc, un zâmbet mic şi strâmb.

— De ce zâmbeşti, de ce zâmbeşti dragul meu?

Şi-a pus mâna pe palma mea. O mână

fierbinte, uscată. Are febră. Poate e bolnavă, gândesc eu cu un început de îngrijorare. Apoi mă controlez:

— Gândeam că măcar acum ne-am putea permite să fim sinceri şi deschişi, ca doi tâlhari care au îngropat împreună un prunc nevinovat.

— Chiar dacă sunt o muiere slabă, care a greşit enorm odată, nu-ţi voi cere nimic. De la tine nu am nicio speranţă. Tu nu eşti bărbatul pe care l-am iubit. Tu eşti un străin care i-a furat numai chipul şi nimic mai mult. Ai în firea ta ceva de mercenar ori de spion.

Femeia asta e periculos de deşteaptă. Dar numai în părţile care îi convin. I-aş fi putut replica faptul că tot ce a fost omenesc în mine a fost distrus, în mare durere, chiar de ea. Dar, la ce ar fi folosit! Totul e atât de banal şi plictisitor.

— Nu mai întrebat niciodată de ce te-am părăsit. Poate aş fi reuşit să-ţi explic.

— Crezi că explicându-mi mai fi făcut mai fericit?

Masca orgolioasă cade şi Irina începe să plângă încet, lin, ca într-un cântec. Nu e chiar învingătoare. Nici eu nu sunt în această partidă, amândoi am fost învinşi de mizeriile mărunte ale vieţii. Am ieşit fiecare cum am putut din mizerie. Dacă am ieşit, cine ştie? Trăim fiecare după echilibrul său, Dumnezeu ştie cât de stabil. Ne ducem crucile şi părerile de rău.

— Petre, mă vei putea ierta vreodată pentru

răul pe care ţi l-am făcut?

Obsesia asta a iertării e specific muierească. După ce fac isprava, le chinuie gândul că nu vor fi iertate. Asta o frământă şi pe Irina, nevoia de iertare. Un complex de vinovăţie mai mult sau mai puţin întemeiat.

— Răul l-am suferit amândoi, în părţi egale. Cât despre iertare… nu e cazul. E o problemă în care nu cred. Aşa a fost destinul nostru. Nu e nimeni vinovat. Spune-mi mai bine ce faci, cum te descurci.

— Mama nu ţi-a scris niciodată de mine?

— Nu, niciodată.

— Cred că mă urăşte cumplit, deşi inconştient. Am fost deseori pe la voi, am întrebat de tine. Voiam să-ţi scriu, Voiam să-ţi spun…

— Şi?

— Mama a schimbat mereu vorba, să nu discutăm de tine. N-aveam voie să vorbesc de tine. Eram vinovată şi trebuia s-o simt.

E obsesivă în complexul ei de vinovăţie. Mama, sadică? Niciodată!

— Ascultă, femeie! Nimeni nu e vinovat în această afacere. Dacă destinul nostru nu a fost să fim împreună, nicio forţă din această lume nu ne putea păstra la un loc.

— Înseamnă că mă ierţi?

Am iubit-o. N-am putut-o face fericită, măcar linişte s-ar cuveni să-i dau:

— Te iert. Rămâi cu bine şi ai grijă de tine. La

mine nu e cazul să te gândeşti. Cel puţin în viaţa asta.

Dă din cap înţelegătoare. O sărut uşor pe obraz şi plec. Irina face semnul crucii pe prag. Un semn ştiut de noi, la despărţiri: Să vii ca o părere…

Câteodată, femeile mă sperie prin fantastica putere de a spera, dincolo de limitele oricărei posibilităţi. Auzi?! Să vin?! Tocmai eu? Deşi am văzut multe minuni în viaţa mea, acest lucru nu cred că se va putea. Calea Octogonului e fără întoarcere, ca şi zborul unui aviator kamikaze, care are benzină numai pentru a ajunge la ţintă, niciodată şi pentru întoarcere. Privesc încă odată la chipul acesta pentru care am suferit atât. Irina este o fată frumoasă despre care, probabil, am citit într-un roman de dragoste. Poate că de aceea, în ziua nunţii ei, i-am dus un buchet de flori roşii, sângerii. Plec fără să privesc înapoi. De data asta, definitiv.

Sunt calm şi sigur ca o apă adâncă. Bătrânul poate fi mândru de opera sa.

Capitolul IV.

TORPILA UMANĂ.

Cândva, demult, pe când începeam cariera de navigator, mă uimise grija deosebită cu care se pregătea o torpilă, o simplă bombă cu motor, destinată să pătrundă şi să explodeze în pântecele navei inamice. Torpilorii o mângâiau cu gingăşie de îndrăgostiţi, îi ungeau ritualic mecanismele, îi pipăiau fiecare şurubel, de parcă ar fi fost o fiinţă vie, de a cărei sănătate depindea însăşi viaţa lor.

În ultimele zile, mă frapează asemănarea până la similitudine dintre gesturile foştilor colegi, torpilorii, şi cele ale instructorilor din Octogon care mă pregătesc de „lansare”. Asperităţile din limbaj au dispărut complet. Antipatia faţă de mine pe care, anterior, unii nu se sfiau să o afişeze deschis, se topise ca prin farmec. Peste tot curgea lapte şi miere, de te umplea greaţa. Atmosfera mirosea a petrecere de adio, a prohod. Indivizii ăştia nu credeau că voi reveni întreg la bază. Mă considerau deja mort. Fiecare profesie are parte de contingentele sale de dobitoci. Noi, de ce am fi făcut excepţie? Treaba lor. Eu eram sigur că voi pătrunde în Malta, voi rezolva „problema” şi voi reveni în patrie. Cel puţin viu, dacă nu nevătămat.

De zile în şir, vizionez continuu filme cu Malta, despre Malta. Am ajuns să cunosc fiecare colţişor al insulelor Gozo şi Comino, cele două

surori care formează împreună Malta, am ajuns să „văd” fiecare pietricică din zidurile La Valletei, locul de unde va începe operaţiunea. Mai ceva decât băştinaşii. Acolo nu va trebui să întreb nimic, nu va trebui să ezit măcar o secundă în găsirea unei adrese. De asta depinde reuşita misiunii mele, căci viaţa mea nu prea e luată în calcul. Trebuie să se raporteze sus că misiunea a reuşit, că informaţiile au intrat în ţară, în calculatorul Octogonului în rest…

Între mine şi instructorul englez nu au fost niciodată relaţii prea cordiale. Mă enerva aerul său de superioritate, mă scotea din sărite engleza lui impecabilă. Mai ales, mă călca pe nervi faptul că de ani de zile nu învăţase limba română. Ca profesionist era valoros, trebuie să recunosc. Octogonul făcuse o achiziţie serioasă în persoana acestui agent din categoria Zero-S. Costa cât zece români, dar făcea treabă bună. Era autentic, era pur sânge. Cam greu pentru contraspionajul străin să bănuie un astfel de tip de apartenenţă la serviciile secrete ale României.

Acum trebuia să ne suportăm reciproc câteva zile, conversând numai în limba engleză. Trebuia să reintru în atmosfera externă, după o pauză de aproape un an. Pornind de la înfăţişarea mea de creol, mi se crease legenda de sud-american, iar Laboratorul muncea de zor să fabrice documentele necesare susţinerii acesteia. Această legendă îmi dădea nesperatul drept, destul de rar

în misiunile noastre, de a vorbi limba engleză cu accent latin. Tocmai acest drept mi-l contesta englezul, tracasându-mă toată ziua cu pronunţia sa de Oxford.

Trebuia să-l suport. Viaţa mea ar fi putut depinde de un singur cuvânt, de un singur gest, de un singur accent. Repetam robotic, la un moment dat în transă, tot ce-mi turna pe gât „amicul” meu. Vorbeam de mi se făcea lehamite. Totul în engleză. Filme, cărţi, gramatică, anchete, teste, englezul cu cicăleala lui, toate se adunaseră într-un cerc care se învârtea tot mai strâns, tot mai repede. Torpila umană trebuia lansată. Era timpul în ultima zi, destinată examenelor finale, le-am făcut praf toate instrumentele. Reacţiile la chestionare şi teste au fost atât de neaşteptate, încât aparatul s-a blocat pe indicatorul not human. Tipul încetase a fi o fiinţă omenească. Acel tip eram, întâmplător, eu, Varain. Psihologii, uimiţi şi ei, îşi frecau satisfăcuţi mâinile. Reuşiseră să creeze superspionul visat de toate serviciile secrete din lume. Doi oameni aveau motive temeinice să se îndoiască de meritul lor, dar tăceau: eu şi Bătrânul. Demian trebuia să rămână o taină pentru restul Octogonului.

Bătrânul îşi rezervase sarcina de a-mi prezenta personal sistemul de legătură şi pe cei doi agenţi care urmau să-mi asigure spatele pe întreaga durată a misiunii. Îşi luase toate măsurile de prevedere împotriva unei eventuale trădări. Nu ştiu dacă era necesar. De peste şaizeci de ani, de

când Octogonul funcţiona în forma actuală, nu avusese niciun trădător. Nici măcar schimbările de regim politic nu-i afectaseră structura de rezistenţă. Unul dintre puţinele elemente de rezistenţă românească reuşise să supravieţuiască fazei kominterniste, poate din eroare, poate din alte motive. Fiecare stat îşi are secretele sale, mai mari ori mai mici. Unele dintre ele sunt însă cumplite, pot costa viaţa. Cred că aşa se explică păstrarea secretelor Octogonului.

Bătrânul a scos din fişetul său o videocasetă, a pus-o în aparat, l-a pornit şi început fixarea sistemului de legătură. În faţa privirilor mele a apărut catedrala Mdina, din La Valleta, luminoasă şi însorită, cu trepte curate, spălate de credincioşi. Pe treapta de jos, un bătrân foarte lăţos, cu o cutie în faţa sa» cerşea. Îşi făcea meseria.

Zâmbeam în sinea mea. Catedrala este închinată patronilor mei, sfinţilor Petre şi Pavel. Cum s-ar fi simţit Bătrânul dacă i-aş fi spus că era un mistic? Speram ca întâmplarea, dacă era întâmplare, să fie de bun augur.

— Acesta este Pietro, doctor în ştiinţe, creierul reţelei. Mizantrop şi extrem de original, şi-a ales meseria de cerşetor, deşi este milionar. De îndată ce ajungi la el, scoţi portmoneul, îl răsuceşti cu floarea către el şi-l întrebi: Dacă îţi dau un dolar, îmi arătaţi drumul către Cafeneaua Trident?

Pentru o secundă, în faţa ochilor mi-a apărut

chipul desfigurat al predecesorului meu, Dan, repetând robotic formula de contact. Drumul spre port, ori drumul către cafenea, ce importanţă avea? Pentru o secundă doar, căci din adâncuri necunoscute de nimeni certitudinea mi-a cuprins întreaga fiinţă: Eu voi reuşi! Demian făcuse minuni.

Filmul se derula înainte, meticulos, ştiinţific. Cafeneaua Trident, micuţă, cochetă, cu un colţ rezemat de zidul bătrânului fort, cu terasă albă. Printre mesele acoperite cu pânzeturi de culoarea cerului senin, un bărbat spătos se mişca agil, cu paşi de felină. Briza îi răsfira părul des şi creţ, de pirat.

— El e Alexander, „muşchii" operaţiei. La primul contact, îi arăţi aceste diamante şi-i propui să le cumpere la preţul de o sută de dolari bucata. Vei spune: O sută de dolari în cap, niciun cent mai puţin! Apoi… vei face ceea ce trebuie.

Interesantă afacere. Zece diamante la o sută de dolari bucata. Octogonul plătea bine serviciile periculoase. Cel puţin celor din străinătate, dacă nu şi nouă, băştinaşilor.

— Aceasta-i tot. Misiunea ţie clară?

— Da.

— Ai ceva de raportat înainte de plecare?

— Nu. Îmi voi face datoria.

Bătrânul mi-a strâns mâna fără un cuvânt. Torpila umană era lansată.

Vaporul panamez se zgâlţâie şi scârţâie din

toate încheieturile. Se vaită ca un om bolnav, sub rafalele furtunii. Ciocanele de apă lovesc în bordaj cu insistenţă, se strecoară printre încheieturile tablelor de bordaj. Aud apa clipocind în santină. Creşte mereu. Am plecat de vreo zece ore din Constanţa, pe vreme rea, să fim la timp în La Valetta.

În mediul tinereţii mele, mă simt din nou eu însumi, Varain marinarul îmbrăcat în straie simple, de matroz, cu acte de marinar panamez, voi penetra cu siguranţă sistemul de iscoade organizat de bubuli şi de contraspionajul local: nouăzeci şi nouă la sută din contraspioni nu dau cea mai mică atenţie matrozilor de rând. În viziunea lor, numai un ofiţer poate face spionaj. Adorm legănat de furtună, pe o ladă din cală. Singur şi nevinovat. Are şi meseria noastră nevinovăţia ei, mai greu de înţeles de către cei de afară, din lumină.

La Bosfor, omul nostru mă trezeşte. Trebuie să mă strecor în ascunzătoarea dintre panourile de bordaj; vin vameşii turci şi eu nu sunt trecut în rolul de echipaj. Nici nu prea aveam cum să fie trecut: în România nu se nasc panamezi în fiecare zi. Asta o ştiu şi copiii. După ce trece controlul vamal, mă culc din nou. Trebuie să strâng energie. În Malta voi sta treaz câteva zile, poate trei, poate patru, chiar cinci, cât va dura operaţiunea specială pe care o conduc. Octogonul îşi luase măsuri de prevedere, mă programase pentru cinci

zile. Dincolo de această limită, nimeni nu putea şti ce se va întâmpla cu „torpila”.

Vameşii maltezi au fost deosebit de severi, dar nimic important nu a ieşit la iveală: câteva mici nereguli în documente, câteva obiecte prohibite prin bagajele echipajului, mărunţişuri. S-au mai învârtit câteva minute pe punte, apoi au sărit în şalupa lor. Sirena şalupei ce se îndepărta către ţărm vestea cui trebuia faptul că misiunea Malta 89 începuse. Era timpul ca Petre Varain şi echipa Octogonului să intre în acţiune. Era dimineaţa zilei de 30 noiembrie 1989. Mă simţeam mai calm şi mai sigur ca niciodată. Am înghiţit prima dintre cele cinci tablete pe care Bătrânul îmi le înmânase la plecare, am băut câteva guri de apă şi m-am pregătit să părăsesc culcuşul din cală. De acum încolo, nu aveam voie să mănânc şi să dorm. Pe cât posibil, nici să beau, mai ales din mână străină. Alcool, deloc. Nicio noutate, viaţa obişnuită de spion adevărat. Total diferită de cea din filme.

După Vreo două ore, tropăiturile de pe punte au încetat, semn că echipajul adusese nava la acostare şi plecase în oraş. Omul nostru m-a scos pe punte. Eram acostaţi la un cheu neobişnuit de curat, cel puţin după părerea mea, care nu văzusem prea multe cheuri în scurta mea viaţă de navigator. Marea era zbuciumată şi bătea un vânt tăios dinspre nord-est. Câţiva pescăruşi ţipau jalnic peste valuri, căutând hrană. Cel puţin aşa

mi se părea mie, că erau jalnici. S-ar fi putut ca, de fapt, ei să fi fost veseli, bucuroşi de pradă bogată. Ploua mărunt, des şi rece. Am privit recunoscător la panamezul nostru care mi-a adus o scurtă cauciucată, de marinar.

Era timpul să pornim. Cu o sacoşă aproape goală în mână, cu diamantele şi banii cusuţi în căptuşeala hainei, cu acte de marinar în regulă, mă simţeam minunat şi pe deplin încrezător în destinul meu. Fie că doream ori nu, intram în istoria serviciilor secrete de pe planetă drept omul care a „spart” secretele întâlnirii de la Malta. Căci, există şi o istorie scrisă a tuturor spionilor din lume şi a faptelor acestora. Am trecut de poliţiştii de la poarta de acces fără niciun fel de greutăţi. Destinul îmi zâmbea.

Din spirit de prevedere, hoinăresc prin oraş la fel ca orice alt marinar. Cumpăr şi câteva fleacuri, casc gura la dame, ca matrozii. De fapt, mă contrafilez atent. Nimic. Sunt curat, nu am „coadă”. Pe timpul autoverificării, care durează cam trei ore, mă întreb dacă bătrânul Pietro rezistă la post pe o asemenea vreme câinească. Dacă nu va fi la locul său…

În branşa noastră sunt tipi rezistenţi şi serioşi: Pietro aştepta la locul convenit, cerşind de la trecătorii grăbiţi. După aparenţă, i-ai fi dat cam şaptezeci de ani, dar cine putea să-i ştie vârsta reală? Un doctor în ştiinţe cerşea cu talent. Asta m-ar fi uimit teribil în primii ani de meserie. Acum

era o altă poveste. Un doctor în ştiinţe cerşea pentru că asta era legenda sa de acoperire. Putea să mătură străzile, să servească într-un bar, să pozeze în om de afaceri sau orice altceva. Cerşitul era legenda sa, şi-o alesese singur. Trebuia să se ţină de ea cât mai solid. Orice greşeală în interpretarea rolului l-ar fi putut costa viaţa. Şi nu numai viaţa lui.

În timp ce mă îndrept către Pietro, nu pot să nu remarc, plin de satisfacţie, că, dintr-o mie de spioni, doar unul ar putea accepta ideea unei astfel de legende. Un cerşetor bătrân, jegos poate trezi, ocazional, milă, rareori, simpatie, aproape niciodată, curiozitate sau interes pentru cei din branşa contraspionilor.

— Dacă-ţi dau un dolar, îmi arăţi drumul către cafeneaua Trident?

Pietro mă cântăreşte cu interes, ca pe o marfă pe care urmează să o cumpere. Ştiu ce înseamnă asta. Şi eu facla fel cu oamenii de care depind în mod vital. Pare satisfăcut de rezultatul celor văzute, dar îşi ia toate măsurile de prevedere, conform regulamentelor de muncă informativă:

— Dacă îmi dai un dolar, te aştept diseară la ora douăzeci, în strada Bugibba, numărul 8, lângă hotel Cristal.

Schimbul de parole a decurs normal. Nu mai e nimic de făcut aici, aşa că mă îndrept agale către cafenea, filosofând la compoziţia pestriţă a

branşei noastre. Banii şi interesele adună sub acelaşi steag pe cine nici nu crezi. Prin romane, spionii socialişti duduie de patriotism, ca nişte locomotive. Mă întreb câţi oameni din acest zăpăcit de secol mai cred în patriotism, mai ales în branşa noastră, în care poţi ajunge foarte uşor milionar, prin trădare. Şi totuşi, Octogonul nu are trădători, nu are scurgeri de informaţii, mă îmbărbătez eu. Patriotismul nu explică întreaga chestiune. Trebuie să mai adăugăm orgoliul de profesionist, sentimentul datoriei faţă de cei căzuţi în răfuielile anterioare, obligaţiile nescrise de a plăti „datoriile de onoare”... Da, treaba e mult mai complicată. Mă trezesc pe neaşteptate cu un sentiment de alarmă, de pericol iminent. Mă contrafilez. Nimic înseamnă că acolo, în cafenea, ceva nu e în regulă. Arma lui Demian...

Din uşa prăvăliei, îmi dau seama că această cafenea nu e pentru marinari, nu „ţine” la legenda mea. Ori, legenda nu „bate” cu ea. Prea mică, prea curată, prea plină de burtă verde. Pipiţe, deloc. Dacă aş întârzia la o masă numai câteva minute şi tot aş bate la ochi. Ca un boşorog într-un disco-bar. Trebuie să acţionez blitz, să lămuresc situaţia.

O vampă blondă, cu sânii dezgoliţi, cu un capăt de minijupă pe fudul cam bombat, servea la barr. Piratul meu nu se vedea nicăieri.

— I am looking for mister Alexander, o abordez eu.

— Who are you? replică păpuşica. Nu e

proastă să-mi spună ceva. I-o tai scurt:

— Somebody. I have some business with him.

— He is not here, sir. I am afraid he will not come today.

Am aflat multe. Nu e aici, deşi ar trebui să fie. Păpuşica blondă ştie, ceva şi e cam speriată. Orice întârziere mă poate costa. O iau din loc. Treburile nu merg întotdeauna ca în filme, dar ratarea întâlnirii cu Alexander nu e un biftec uşor de înghiţit. Sper să aibă motive serioase pentru trebuşoara asta.

Afară e frig şi urât. Plouă în continuare mărunt şi rece. În cârciumi nu pot intra: un marinar care nu bea ar atrage atenţia mai ceva ca un elefant verde. Marinarii nu cască gura prin muzee şi intră extrem de rar prin biserici; alte posibile refugii ratate. În stradă nu puteam sta. Mai aveam şase ore până la întâlnirea cu Pietro. Trebuie să intru într-un bordel, să „servesc” o femeie. Asta arată ceva mai marinăreşte. Îmi protejează legenda de acoperire. Cel puţin în anumite limite.

Teoretic, patroanele de bordel sunt nişte balabuste urâte şi grase, vopsite zdravăn, obosite de practicarea timp îndelungat a celei mai vechi meserii din lume. Nişte profesioniste îmbătrânite, retrase din activitate datorită uzurii „mijlocului de producţie”. Practic, creatura din faţa mea, patroana bordelului pe care o alesesem pentru refugiu, arată superb. Şatenă, ochi migdalaţi,

năsucul cârn, gură cărnoasă, senzuală, ochi aurii, trup de zvârlugă. Nu mai mult de treizeci de ani, apreciez dintr-o ochire. Mă priveşte uşor dispreţuitor, în timp ce eu studiez fotografiile fetelor disponibile.

Privirea ei, a patroanei? Privirea celui care exploatează un animal inferior. Ce altceva e bărbatul care îşi cumpără carne vie? Patroana nu-şi respectă meseria, asta e clar, îşi permite să dispreţuiască clienţii. Dacă am fi fost în filmele alea, eu, spionul, i-aş fi trântit un zâmbet de milioane, i-aş fi spus ceva teribil de inteligent şi amuzant, iar ea ar fi căzut iată în braţele mele, gata să-mi dea orice ajutor, cu preţul propriei vieţi. Numai că treburile mele nu merg ca-n filme. Patroana dispreţuieşte vizibil marinarii. La orice mişcare greşită ar fi chemat poliţia. Trebuie să aleg o fată.

— This one, if posibile, madam?!

În timp ce cântărisem patroana, mai făcusem un lucru important: pipăisem cu palma fotografiile fetelor, pentru a le stabili trăsăturile de personalitate. Metoda era arhicunoscută în parapsihologie, dar, speram eu§ patroana nu era la curent cu şmecheria. Mă oprisem la aceea care părea cea mai sentimentală. Da, în cea mai veche profesie din lume, mai poţi găsi şi sentimentele. Aveam nevoie teribil de o fată ca asta. Trebuia să-mi construiesc o nouă linie informativă. Evenimentele nu evoluau conform planului şi

trebuia să-mi iau toate măsurile pentru îndeplinirea misiunii.

Patroana apasă pe un buton de pe panoul din faţa ei şi rămâne cu ochii pe mine, privindu-mă în continuare sarcastic. Hotărâsem să trec în faţa ei drept un găgăuţă, aşa că mă frământ stânjenit de pe un picior pe altul, mototolindu-mi căciuliţa de marinar în mână. La statura mea, de peste un metru şi optzeci sunt de-a dreptul caraghios, dar tipa mai văzuse chestii din astea. E satisfăcută, o simt şi rânjesc la fel de satisfăcut în sinea mea: unul dintre noi e cu siguranţă şi prost şi păcălit. Ceva îmi spune că nu eu sunt tipul în cauză.

Optasem pentru una dintre cele mai urâte fete. Foarte probabil, patroana mă taxase drept un complexat care fuge de fetele frumoase.

Potrivit numelui înscris pe fotografie, fata care tocmai coboară scările se numeşte Lolita. Am toate motivele să cred că maică-sa o botezase altfel, dar nu e treaba mea să-mi bag nasul într-un fals minor. Sunt pe cale să fac altul, mult mai grav: urma să „joc o fată, să o atrag de partea mea. Adică, în termeni profesionali, trebuia să o recrutez sau, cel puţin, s-o folosesc în orb. Trupul ei nu prezintă cusururi evidente, ba aş zice că arată destul de apetisant. Figura nu e propriu-zis urâtă, ci numai urâţică: fruntea prea lată, ochii prea negri, sprâncene prea groase, nasul prea grecesc, gura prea mare, tenul prea măsliniu. E cu siguranţă o sentimentală. Şi senzuală, pe

deasupra.

Patroana mă indică din priviri şi ea se îndreaptă supusă către mine. Trebuie să joc în continuare rolul caraghiosului marinar, aşa că iau fata copilăreşte, de mână, şi încep să urc scările. Simt în spate zâmbetul sarcastic al patroanei şi aceasta mă amuză teribil. Nu e nimic mai amuzant decât un dobitoc care se crede deştept foc.

Foarte probabil, fata asta îşi formase un logaritm al nepăsării profesionale, pentru a-şi apăra sufletul de eventuale lovituri. Abia ajunşi în cameră, începe să se dezbrace cu gesturi profesionale, artistice, voit pătimaşe. Nu e stilul ei natural, de asta sunt sigur. Simt artificiul şi eu mă înşel rar în chestii de astea; nu degeaba nu intrasem la jug până la vârsta de treizeci de ani. O prind de mână şi o trag lângă mine, pe fotoliu, privind-o în ochi. La început, se sperie, bănuind vreo aberaţie sexuală violentă. Cine ştie de câţi sadici o fi avut parte în viaţa ei, prin ce chinuri o fi trecut? îi mângâi îndelung părul, faţa, ochii, până ce simt că încordarea o părăseşte. Apoi, o întreb simplu:

— Cum te cheamă?

— Lolita.

— Voiam să ştiu cum te cheamă cu adevărat. Am iubit foarte mult o fată care semăna cu tine…

Ar trebui să-mi fie greaţă de mine. Mint cu neruşinare în chestii în care nu ai voie să minţi. Exploatez calculat sentimentele unei femei rănite

oricare speră să scape din cloaca asta. Nu încerc deloc acest sentiment, ruşinea. Noi nu suntem îngeri, ci spioni. În această meserie, se poate trafica cu orice, inclusiv cu variate sentimente umane. Nu eu am inventat lumea, cu părţile ei întunecate ori triste.

Fata s-a liniştit vizibil şi a început să mă privească cu o umbră de interes. De regulă, nu-şi priveşte clienţii, să nu-i fie scârbă, concluzionez eu.

— Fiecare oră se taxează cu zece dolari, mă avertizează Lolita.

— Ce importanţă are? Sunt cu tine, e bine. Îmi spui cum te cheamă? Nu forţez prea mult. Am, totuşi, nişte limite, o anumită decenţă.

— Mă numesc Rica. Sunt evreică grecoaică.

S-a liniştit complet. A devenit uşor timidă, un pic cochetă, interesată pe deplin, cu siguranţă. Momentul cel mai favorabil pentru un atac parşiv, cum e şi situaţia în care mă aflu. O las pe fotoliu, mă ridic, îmi scot haina şi cizmele, apoi mă întind pe pat De acolo, mă adresez cu voce ostenită:

— Portmoneul e în buzunarul hainei. Ia-ţi cât vrei. Aş dormi o oră în camera ta, să cred că sunt din nou ca atunci…

Trucul e ieftin dar, de regulă, ţine la majoritatea gâsculiţelor sentimentale. În orice combinaţie, există şi un risc pe care trebuie să-l accepţi. În cazul de faţă, situaţia e cât se poate de clară: trebuie să risc pentru că nu am altă soluţie.

Situaţia e foarte gravă, după standardele noastre: niciun agent, nici cel mai prăpădit nu scapă o întâlnire cu omul trimis de Centrală.

Mă întind şi mă autosugestionez pentru a intra în transa de încărcare cu energie. Fata mă priveşte cu o privire uşor umanizată, încălzită. Crede că dorm. Am mizat pe ea. Peste o oră voi afla dacă am câştigat Ceva. Îmi spune că da.

Peste o oră, ies din transă şi constat că am câştigat. Privesc printre gene la fată: stă pe fotoliu şi răsfoieşte o revistă ilustrată. Semnul făcut de mine pe haină e la locul lui. Nu s-a atins de bani. Deci „marfa" e prelucrabilă prin metode sentimentale. Am câştigat şi sunt mulţumit. În zilele următoare, s-ar putea ca întreaga acţiune Malta 89 să depindă de această fată urâţică şi sentimentală. Trebuie să o mai prelucrez puţin şi totul va fi în regulă. Relaţia dintre noi trebuie să depăşească faza platonică, să devină cât mai afectiv-carnală.

Cobor din pat şi mă apropii de fotoliu. Mă priveşte cu ochi calzi şi încrezători. Mă aşez în genunchi în faţa ei, o prind de mijloc şi-mi las capul pe coapsele-i bine făcute. Mă mângâie moale, tandru, pe păr, în timp ce eu, măgarul, calculez că mai am de stat aici patru ore, până la viitoarea întâlnire. Am tot timpul să o „prelucrez" pe îndelete:

— Rica aş dori să ne întâlnim undeva, în oraş, în alt loc decât acesta.

Îi mângâi încet genunchiul şi simt o uşoară vibraţie prin tot corpul ei.

E în regulă, e arzoaică. Treaba va merge ca la carte.

— Ce rost ar avea? murmură ea.

Continui să o mângâi tandru, verificând relativ calm cum se încarcă cu patimă.

— Te rog! Mult! Pentru mine are.

— Nici nu ştiu cine eşti. Ai venit, vei pleca…

Şovăie. Are glasul uşor alterat de emoţie. Sau de adorabile dorinţe. Sunt pe drumul cel bun. O mângâi pe coapse, pe sâni. O sărut, mai întâi uşor, apoi tot mai posesiv, pe gură. Răspunde până la ultima fibră şi nu „profesional”, ci natural, cu patimă nesimulată. Am câştigat. Îi scot hainele cu mişcări largi şi lente, să nu o sperii, ci să-i ridic uşor tensiunea. Tremură ca o frunză-n vânt. S-a născut pentru dragoste, pentru multă dragoste carnală. Îi aplic un tratament de categoria forte. Facem dragoste ca două animale dezlănţuite. Ne sărutăm, muşcăm, murmurăm, tremurăm de patimă. Ochiul rece, de spion, înregistrează faptul că vizorul de la uşă străluceşte scurt, pentru o clipă: cineva e interesat să afle ce se petrece în cameră. Are ce vedea.

Ne oprim pentru câteva minute, încleştaţi, apoi o luăm de la capăt. Cu sete, cu un soi de disperare, de parcă s-ar termina lumea. Femeia asta are un vulcan în ea. N-am mai trăit niciodată astfel de clipe. Partida se încheie cu un plâns din

partea ei, un plâns ciudat, de jale şi bucurie. O las să plângă în voie şi mă îmbrac. Îşi întoarce faţa tristă şi plânsă către mine:

— Tot mai vrei să mă întâlneşti în oraş?

Ochii ei imploră. Când ne vom despărţi, o s-o doară mult şi rău. Ce pot să fac? N-am inventat eu această meserie, spionajul. Dacă mă gândesc bine, există altele şi mai murdare, politica de exemplu: acolo trebuie să minţi şi să înşeli în proporţie de masă. Mă aşez lângă ea pe pat şi-i mângâi tandru sânii:

— Te-ai îndoit de mine? Sigur că vreau să stau câteva zile cu tine. Cât va sta vaporul. Sau, poate, mai mult, cine ştie? Depinde…

— Atunci de ce pleci? De ce nu stai? Nu mai ai bani?

— Am bani, am bani destui… Mă aşteaptă un prieten, pentru o afacere. Câteva ore, nu mai mult. Apoi, vin din nou»

— Nu, nu aici. Vino la mine acasă.

Câteodată, Dumnezeu, în nemăsurata-i bunătate, are grijă şi de spioni. Era mai mult decât sperasem. Avea o casă a ei.

— Atunci, vin la tine.

Rica sare din pat, răscoleşte prin poşetă şi scrie o adresă pe care mi-o întinde. O prind de mână, o trag încet către mine şi o sărut dulce, în colţul gurii. I-au adresa şi scot banii. Plătesc, nici prea mult, nici prea puţin, să nu bată la ochi. Dau să plec.

— Nici nu ştiu cum te cheamă.

Femeia nu era în planul operaţiunii. Nu am altă legendă pentru ea, aşa că-i zic:

— Mă cheamă Ramiro şi sunt panamez.

Ramiro?! Ce nume frumos!

— Da, e frumos.

Îi sărut odată ochii înlăcrimaţi, gura umedă şi fierbinte, apoi mă aplec şi-i ating mâna cu buzele. Sărutul de respect, pentru doamne.

Aceasta ar trebui să o înmoaie de tot. Plec.

Trec prin faţa patroanei murmurând, aparent timid, un thank you, madam. Femeia mă priveşte cu interes. O fi vreo perversă care îşi găseşte plăceri spionând prin vizoare scenele din camerele fetelor. Tot atât de bine, poate fi o agentă a contraspionajului local ori, şi mai rău, a bubulilor. În meseria noastră, paturile prostituatelor devin, uneori, terenuri de luptă. Femeia ajunge, după caz, artilerie grea ori monedă forte. Mai rar, scut şi ajutor pentru un tip încolţit. Se mai întâmplă, totuşi, şi astfel de minuni.

Păşesc hotărât şi calm către Cafeneaua Trident. Am de făcut o treabă serioasă. Acum să te văd, norocul meu!

Capitolul V.

CAPCANA BUBULILOR.

Cu cât mă apropiam de cafenea, cu atât instinctul mă avertiza că ceva nu e în regulă, că mă pândeşte un pericol serios. Părea că cineva foarte isteţ mirosise torpila umană şi întinsese o plasă pentru capturarea ei.

Când am dat colţul către faleză, instinctul mi-a poruncit să stau, aşa că m-am oprit. De aici încolo eram cu totul dependent de arma lui Demian, de arma strămoşilor mei. Instinctul m-a condus către un scuar singuratic, aflat în penumbră. De acolo, am început să studiez localul luminat a giorno. Totul părea să fie în regulă, dar instinctul semnaliza insistent alarmă de gradul U-Zero. Nu exista niciun dubiu: Alexander trădase ori fusese trădat. Există o singură soluţie pentru a verifica situaţia din local, fără să mă aventurez până acolo. O mai aplicasem şi în alte situaţii. În codul nostru era denumită raid mintal. În fapt, consta într-un salt psihologic în spaţiu inamic, culegerea unei imagini din zonă, urmată de revenirea în punctul de origine. O „şmecherie” parapsihologică destul de simplă, însă mare consumatoare de energie.

Nu aveam de ales. Trebuia să o aplic.

Ghemuit pe banca de piatră din scuar, cu palmele strâns lipite de tâmple, mă concentrez

pentru salt. OM – MANI – PADME – HUM! Salt! Barul e luminat, prea luminat şi tonomatul cântă tare, prea tare. În bar, sunt doar câteva perechi, de data asta şi femei. Blonda serveşte surâzătoare, dar crispată. Mă relaxez ostenit de efort. În bar, nu e nimic suspect. Deci, în spate, în bucătărie sau magazie, e pericolul. Trebuie să reiau saltul şi acest lucru nu e o glumă.

Zamolxis! Stăpâne! mai dă-mi o clipă de energie! OM – MANI – PADME – HUM! Salt! Camera din spatele barului e o bucătărie curată. Alexander, legat de scaun, cu faţa plină de sânge, este supravegheat de două gorile cam de talia sa. A treia gorilă, cu o mitralieră în braţe, se sprijină de tocul uşii dinspre barr. Supraveghează intrarea, aşteaptă pe cineva. Pot să pun pariu pe un milion că ştiu pe cine.

Mă relaxez rezemat de piatra udă a băncii. Releele funcţionează fără greş. Alexander e cel trădat şi, prin el, eu. Tipii mi-au pregătit o ceremonie de primire demnă de înalte feţe. Nu pot fi contraspioni locali, deoarece folosesc metode teroriste. E clar că, dacă mi-aş fi făcut apariţia, tipul cu scula în braţe mi-ar fi cântat o serenadă la mitralieră pe toată cinstea. Numai că mie nu-mi plac serenadele. Mai ales din soiul ăsta. E vorba, deci, de o capcană bubulă. Cum au ajuns la Alexander? De aflat! Imediat! Singur pe insulă şi trădat! Imaginea lui Dan, mormăind parola morţii… Nu e chiar cea mai fericită situaţie.

O voce calmă se ridică din adâncuri: Nu te aprinde, Varain! Gândeşte! Acţionează! Fii atent la semnele din adâncuri!

Încep să raţionez calm. Alexander nu poate fi lăsat în ghearele lor. Cunoaşte o parte din misiune şi cine are o parte va afla întregul. Am ordin clar să nu mă întorc fără informaţii. Nu pot face altfel. Mi-aş pierde obrazul. Bătrânul cerşetor mai poate aştepta. Rica – Lolita, la fel. În primul rând, trebuie să-l scot pe Alexander din gheara bubulilor. Măsor din ochi înălţimea zidului de sprijin: vreo patru metri. Am urcat altele şi mai înalte, tot pe ploaie. Avanti, Varain!

Ajuns pe creasta zidului, îmi ofer câteva minute de respiro. Undeva, în mine, unde am mai păstrat pe furiş o fărâmă din fostul Varain, un gând ghiduş nu-mi dă pace: Ce-or să se mai bucure bubulii când le-o pica din cer, direct prin acoperiş, un cadou made in Octogon! Ca profesionist, însă, sunt amărât. Treaba demarase prost şi rareori o treabă începută prost sfârşeşte bine. Cineva a trădat ori a greşit grav. Trebuie să aflu unde e buba... Asta pentru mai târziu, dictează vocea din adâncuri! Acum, scoate-l pe Alexander şi retrage-te! Unde? întreb. La Pietro, vine răspunsul instantaneu. Deci, raţionez eu fulgerător, nu Pietro a trădat!

Ajung târâş până la colţul acoperişului cafenelei. Îl pipăi. Bun. e de ţiglă. Sper că maltezii pun ţigla la fel ca noi, carpaticii. Chiar aşa e.

Încep să scot gospodăreşte ţiglă după ţiglă, să-mi fac loc de intrare în pod. Deja se aud murmure în bucătărie. Alt semn bun: tavanul e de scânduri, uşor despart.

E timpul. Ridic privirea către cer. Îngân mantra secretă şi intru în pod. Acum ori niciodată! Mă târăsc fără zgomot către centrul podului, unde se zăreşte o rază de lumină. O gaură de cui completează norocul meu pe ziua de azi. Privesc prin ea ca printr-un vizor şi localizez personajele dramei. Văd un bombeu zdravăn care nu se mişcă. Alexander, legat de scaun, nu se poate mişca. Deci, el este. Înseamnă că gorilele se află către dreapta şi stânga, cam la jumătate de metru fiecare. Cel de-al treilea, deţinătorul simbolului civilizaţiei, al mitralierei, ar trebui să fie cam la doi metri către est. Schiţa e gata. Urmează circul, coborârea lui Varain din cer.

Lipesc urechea de scânduri şi ascult. Blondina explici faptul că nu e ăsta. Probabil, intrase cineva în local. Ca să vezi cine poate trăda un corsar hârşit în rele de tipul lui Alexander! N-am avut niciodată încredere în blonde: dacă nu sunt proaste ca nişte cizme, trădează la sigur.

Îmi fac planul de atac. Deci, când intră un nou client în local, eu trec prin scânduri, ciocnesc tărtăcuţele celor două gorile şi mă rostogolesc la picioarele lui Alexander, pentru a-l elibera. Dacă are reacţie tipică de gorilă, cel cu mitraliera se va repezi la noul venit, bănuind că de la acesta vine

atacul. Am verificat schema pe sute de gorile, din multe tabere, socialiste şi capitaliste; toate gorilele instruite se aruncă la obiectivul fixat anterior, indiferent ce s-ar întâmpla. Sper să am de a face cu o gorilă bine instruită.

Mai am o problemă: prea multă lumină pentru un tip care coboară din ceruri. Numai că, azi, Dumnezeu are azi o atitudine foarte caritabilă la adresa spionilor. Mai ales a celor români. La câteva palme de capul meu, atârnă firul de alimentare cu energie. Îl desprind pe o porţiune de vreo doi metri şi-l trag către gaura luminată. Calculul e simplu: când voi trece prin tavan, voi rupe firul de alimentare cu energie, producând un întuneric plăcut fiinţei mele. Dacă nu mă înşel, sunt unul dintre puţinele exemplare de homo sapiens care vede prin întuneric, precum pisicile. Să mai zică bubulii că românii nu au talente ascunse! Prind firul sub talpa piciorului stâng şi mă liniştesc. Aştept să vină un nou client, un om care s-ar putea să moară nevinovat pentru gloria Octogonului. Să nu ucizi! porunceşte vocea din adâncuri. OK! o liniştesc. Voi sări înainte ca noul client să deschidă uşa. Aştept.

Se aude un zgomot de motor. Vine cineva pricopsit, cu maşină. Sau o nouă gaşcă de bubuli, cine ştie? Ori, Doamne, fereşte, poliţia. Mai bine bubulii, decât poliţia. Au cam acelaşi interese cu mine să nu iasă mare circ, să nu se dea în stambă în văzul lumii. Mă pregătesc în stilul karate în

care am fost instruit. Deci, concentrare, încordare, tone de forţă adunată pe fiecare centimetru pătrat, foc! în detentă, trec cu capul prin ţiglele acoperişului, apoi cu ambele picioare şi corpul prin scândurile tavanului. Cad pe umărul ostatecului şi-i răstorn scaunul. Greşisem calculele.

Din uşă, ţâşnesc fulgere către intrarea în cafenea; gorila cântă marşul de primire noilor sosiţi. Alexander a doborât cu picioarele unul dintre paznici. Mă arunc în zbor delfin către gâtul celuilalt, aplicându-i două lovituri scurte în carotide. Cedează fără proteste. Cel cu jucăria zgomotoasă face un gest de a se întoarce, dar e prea târziu. Acţionez ca la şcoală: un genunchi în şira spinării, mâna în păr, tras pe spate, lovit cu capul de tocul uşii. Un timp va face pauză. De mitralieră şi de conştiinţă. Alexander are unele probleme, dar se ţine tare. Gorila sa îl strangulează pur şi simplu. Un şut în ceafă îi schimbă planul. Trece la odihnă temporară. E curăţenie.

Urechea mea înregistrează zgomot de motor ambalat în disperare şi urlete în local. Au scăpat cu toţii, dar, se vede, că nu prea le-a plăcut spectacolul. Am zis eu că erau cam burtă verde… îl dezleg în grabă pe Alexander şi-l trag către ieşire. E cazul să ne grăbim. Nu avem feţe de martori şi nici nu ştiu dacă ar fi sănătos să ne plângem poliţiei pentru mica păruială cu bubulii.

La drept vorbind, nu ne prea plac întâlnirile cu oamenii legii; au obiceiuri parşive, te întreabă de documente.

Alergăm ca la suta de metri, pe strada Ursola. Punem între noi şi cafenea vreo patru – cinci sute de metri, apoi respirăm. Îi întind batista lui Alexander, să se şteargă de sânge şi-i fac semn să păşim ceva mai agale, să nu atragem atenţia. Din sens opus, vin, urlând din sirene, maşinile poliţiei. Bubulii vor avea unele probleme. Cum să-i spui unui poliţist că ai intrat în cafenea cu mitraliera să bei una mică cu un prieten?

Alexander mă priveşte cu coada ochiului, se frământă un timp, apoi mă opreşte:

— Mulţumesc, omule, pentru curajul tău! Acum e timpul să ne despărţim.

— N-ai pentru ce-mi mulţumi, partenere. Am o afacere cu tine. Îţi dau zece „piese” cu 100 de dolari bucata. O sută în cap, niciun cent mai puţin.

Zâmbeşte strâmb, Cu gura plesnită. Cui îi mai arde de afaceri, după ce tocmai a scăpat din „fabrica” bubulilor? El, însă, va trebui să meargă înainte, alături de noi. Nu are cale de întoarcere. Ori cu noi, ori în labele bubulilor. Scuipă sânge şi mormăie: – Animalele astea sunt lipsite de simţul umorului. Le-am spus cel mai teribil banc din viaţa mea şi, totuşi, m-au croit de parcă le ucisesem părinţii.

— Se mai întâmplă. Cam mulţi tipi fără maniere au pătruns în branşă. Lasă, ajungem la

Pietro şi te reparăm.

— Încotro? întreabă scurt şi oarecum suspicios cotonogitul meu partener.

— Strada Bugibba, numărul 8. Lângă hotel Cristal.

Nu zice nimic. Ia direcţia şi trecem la mărşăluit. Nu ne permitem un taxi. Ştim noi de ce: primii anchetaţi de poliţie sunt şoferii de taxi. Cu o jumătate de oră întârziere, ajungem la bârlogul bătrânului mizantrop. O stradă îngustă, cu un singur corp de clădiri de la un cap la altul. Sau, aşa mise părea mie, învăţat cu nişte cartiere mai răsfirate. Pietro fierbe de nerăbdare. Trage zăvorul pe uşă şi izbucneşte:

— Ce nu-i în regulă? Unde dracu' hoinăriţi?

— Grav, răspund eu. Bubulii au pus gabja pe Alexander. Abia l-am recuperat. Îţi dai seama? E scos din joc pentru operaţiuni ulterioare. Nu cred că mai poate rămâne pe insulă.

Bătrânul cerşetor se lasă să cadă pe un scaun, făcând un semn a lehamete. Se săturase şi el să audă de căderi în rândul nostru.

— Acum ce facem? Contramandăm operaţiunea?

Întrebarea mă vizează pe mine, omul Centralei. Iar eu am ordinele mele. Foarte clare. Şi foarte dure.

— Înapoi nu mai putem da, decid eu. Câteva zile va putea lucra şi Alexander. Nu avem altul. Fără el, mai greu de ajuns la sacul cu gulgute.

Pietro e ceva mai rece în opinii:

— Îţi dai seama că vom lucra sub clopotul de sticlă? Toată haita va fi cu ochii pe noi.

— Pe asta şi mizez. Orice om întreg la cap ar renunţa la operaţiune. Aşa raţionează şi bubulii. Numai că noi nu suntem nici întregi la cap, nici bubuli. Noi dăm lovitura şi ne topim.

— Da, e o idee…

Alexander, ud şi murdar de sânge, îşi pipăie rănile pe tăcute. Nu pare un guraliv şi asta mă încântă. Asta ar mai lipsi, să se vaiete. Cu toate evenimentele care au năvălit peste noi, ritualul trebuie respectat. Scot haina, descos diamantele şi le resfir pe masă, în faţa lui:

— O sută de dolari în cap, fiecare. Niciun cent mai puţin.

Rânjeşte cu faţa tumefiată de lovituri. Scoate câteva bancnote mototolite şi îmi le aruncă:

— Meriţi banii. Ai făcut treabă bună! Păcat că s-a stins lumina. Aş fi dat mult să văd moacele boţite ale bubulilor.

— Ai scăpat ceva?

Tresare jignit. Mă priveşte cu reproş, ca pentru o insultă gravă:

— Cine? Eu! Nici mort!

În sfârşit, o ştire bună.

— Cum ai căzut?

— Costumele de scafandri. Le-a văzut Marilene în portbagaj. Cum au răsucit-o pe Marilene, nu ştiu.

— Blonda de la bar?

— Da. E nevastă-mea.

Se-ntâmplă şi la case mari daraveri din astea, cu fufe care-şi vând soţii. În spionaj e mult mai dureros. Şi mai periculos. Dumnezeu să o ierte!

— Echipamentul şi oamenii?

— În siguranţă.

— Gata de treabă?

— O facem.

Nu mai avem nimic de discutat Privim întrebător către bătrân. Acesta ia de pe o poliţă o ceaşcă cu mărunţiş, răstoarnă cu un zornăit monedele pe masă, scoate fundul fals şi începe să aşeze meticulos în faţa noastră o grămăjoară de diamante, cam de tipul adus de mine. Le numără atent, face două grămăjoare şi împinge una către barmanul necăjit.

— Asta, pentru acum. Mai târziu, mai vedem.

Alexander măturăcu mâna sa cât o lopată lipovenească pietricelele, le pune în buzunarul de la piept, se pipăie să fie sigur de ele, apoi precizează:

— Va costa mai mult. Trebuie să dispar de pe insulă. Tot ce am în bancă şi la cafenea e pierdut

— Cât? întreabă scurt Pietro.

— Jumătate de milion. Dolari.

— S-a făcut. Mâine până în prânz.

Omul acesta, care cerşeşte câţiva sunători, plăteşte fără comentarii jumătate de milion de dolari. Plus diamantele. O comoară. Asta nu vine

din ţară, e sigur. La calicia noastră nu am putea plăti nici a zecea parte. Curiozitatea mă îmboldeşte să pun nişte întrebări. Mă opreşte glasul Bătrânului şef al Octogonului, bine înfipt în creierul meu: Nu vei fi singur. Cei din rezistenţă, din întreaga lume, te vor sprijini. Bine că ne ajută şi pe noi cineva. Că de cotonogit… Şi de furat…

Pietro trece la treabă. Despătureşte o hartă, Militară, observ eu. La scară mare, dar nu de marină. În calculele iniţiale, marea e pe planul doi.

— Deci, Nuri ne aşteaptă cu microbuzul la Paola.

La auzul numelui, un „clopoţel” de alarmă din subconştient vesteşte alarmă. Notez reacţia, pentru cugetări şi verificări ulterioare.

— Plecăm, apoi, cu toţii la Radulian, în Zabbar, să luăm costumele de scafandri.

Bătrânul marchează pe hartă locul unde se află Radulian şi din nou „clopotul” de alarmă îşi face datoria. Reacţionez precaut:

Un turc şi un armean în aceeaşi echipă?

— Ei sunt cei mai buni. Alţii de talia lor nu găseşti. Cel puţin pentru astfel de afaceri. Nu-ţi face grijă, se împacă de minune. Zeul ban e singurul lor stăpân.

Asta nu e întotdeauna bine, gândesc eu. De spus însă, nu spun nimic. Şi Alexander va primi mulţi bani.

— Aici la trei kilometri de Kalkara, ne vom petrece noaptea, în linişte. Cel puţin, aşa sper.

Apoi, către dimineaţă, vom trece la treabă.

— Aţi verificat la ce oră se luminează de ziuă?

— Da, la secundă. Lansarea o facem în zori, la şase dimineaţa. Plecarea, mâine, la orele douăzeci şi două, de aici, de la mine.

Scurt, clar şi precis. Cine ar fi bănuit că sub zdrenţele acestui cerşetor se ascunde un general de informaţii? Nu întreb nimic. Sper ca pescuitul să decurgă cum am planificat noi.

Ca orice alt „creier”, Pietro e sever şi precaut:

— Din această clipă, trebuie să ne mişcăm cât mai puţin. Alerta e dată şi la bubuli şi la contraspioni. Veţi dormi la mine. E cel mai sigur loc.

Are voce de stăpân. Ori de comandant. Ştie să se impună. Eu, însă, am alt plan şi nu întâmplător: clopotul de alarmă nu a sunat zadarnic. Arma lui Demian nu dă greş. Trebuie să-mi creez încă o bază de operaţii.

— În noaptea asta trebuie să plec. Mai am de rezolvat şi alte treburi.

Atmosfera îngheţă brusc. Pietro mă scrutează intens, cu suspiciune.

Alexander aşteaptă semnalul, să acţioneze. E „muşchi”, nu are creier. Instinctiv scot portmoneul şi arăt floarea de stâncă. Relache! Şi-au amintit. Vin din Centrală. Ei trebuie să mă ocrotească, nu să mă verifice.

— Bine, ai grijă, mă avertizează Pietro.

— Am nevoie de bani. O mie. Decontez din operaţiune.

Pietro scoate banii şi-mi numără fără comentarii o mie de dolari. Trezorier de casă mare. Nu trebuie să mă cert cu el, ori să-l jignesc:

— Peste noapte nu e nevoie să mă asiguraţi. Cred că mă pot descurca singur. De fapt, merg la o femeie.

Cerşetorul nu-mi răspunde. Îmi întinde mâna, în semn de despărţire.

I-o strâng, salut din cap pe Alexander şi plec. Treaba lor ce cred.

Ploaia a contenit, dar bate un vânt turbat. Mizez pe întuneric şi frig pentru a nu mă contrafila prea tare. Pe o astfel de vreme, şi cel mai al dracului contraţilor ţine aproape, în maşină. O tai drept către casa Lolitei, scrutând ocazional maşinile care mă depăşesc. Pe drum, cuget la măsurile pe care trebuie să le iau. O bază de rezervă e imperios necesară. „Clopoţelul” n-a sunat degeaba. Şi încă de două ori. Ceva grav e în pregătire sau în derulare. Împotriva mea, desigur.

Cumpăr de la un magazin de noapte o rochie albastră, un inel de aur, o sticlă de şampanie şi câteva cutii cu apă tonică. Recuzita pentru piesa ce urmează. Mă rog, nu e pe de-a-ntregul piesă, dar în mare…

Lolita stă într-un bloc nou. Îi dau ocol, să-l miros, să nu aibă purici. Adică, filori bubuli. Nu are. Constat cu plăcere că în imediata vecinătate

se află un şantier. Vreau să-mi arate cineva pe contraspionul, fie el şi bubul, care umblă prin şantiere. E aproape miezul nopţii. Fata asta de milioane ar trebui să fie acasă.

Îmi deschide zâmbitoare, strălucitoare. Parcă e mai puţin urâţică. O lumină interioară îi îndulceşte trăsăturile aspre, făcând-o chiar drăguţă. Desigur, la acest efect contribuie şi cele două ore anterioare de luptă comună pe frontul creşterii natalităţii. Hotărât lucru: de la gât în jos e splendidă. Joc în continuare rolul mototolului îndrăgostit, mimând surpriza:

— M-ai aşteptat?

— Te-ai îndoit de mine?

Se lipeşte de mine şi-mi caută buzele cu gura-i umedă şi lacomă. Un uşor sentiment de greaţă se strecoară în mine. Cine ştie de pe ce mâini o fi venit?

Deşi inteligenţa nu e tocmai punctul ei tare, simte grozav. Se alarmează:

— De ce eşti aşa străin şi rece? Ce s-a întâmplat?

Asta ar mai lipsi: să-şi dea seama cam ce gândesc despre ea. S-ar duce de râpă Baza doi. Mă pomenesc murmurând:

— Am avut nişte necazuri în afaceri.

Trec lent cu palmele peste sânii tari, bine făcuţi, peste mijlocul neobişnuit de subţire, peste şoldurile musculoase. Instinctele animalice sunt aşa cum le ştim: imperioase. Greaţa cedează, iar

ea începe să răsufle precipitat. Pe această femeie o voi domina uşor cu cea mai naturală valută forte din lume. Aşa gândesc eu.

Mă ia de mână să-mi arate apartamentul. Sunt două camere şi amândouă dau pe balcon. Bun, notez eu în gând. În cazuri urgente, pot să mă topesc în şantierul de vis-à-vis.

Fata asta nu câştigă prost. Apartamentul este mobilat destul de luxos. La capitolul bun gust, am nişte rezerve. Nu le exprim „sunt un gentleman. Nu văd cărţi, dar discoteca şi videoteca sunt bine garnisite. O cale mai uşoară de „culturalizare”. O cred şi o iert: cărţile pot crea uneori mari dureri de cap. Scot rochia şi i-o întind zâmbind.

La vederea cadoului, Lolita reacţionează neaşteptat, plină de personalitate şi zbârlită ca un arici ţepos:

— Măi băiete, tu mă confunzi cu cealaltă şi vrei să arăt exact ca ea. Mie nu-mi stă bine în albastru.

Punct marcat pentru mine. Arătaţi-mi o singură tipă pe planetă, care să nu o încerce gelozia la gândul unei teribile iubiri anterioare. O iau împăciuitor:

— De data asta, nu ai nimerit-o. Ei nu-i plăcea albastru, aşa că…

Situaţia se schimbă radical. Lolita aruncă halatul de pe ea şi se introduce goală în mătasea foşnitoare. Se învârte în faţa oglinzii studiindu-se mulţumită. Faţa ei de creolă se asortează grozav

cu albastrul. Arată foarte aţâţătoare. E timpul să folosesc artileria grea. O iau în braţe şi îi introduc inelul în deget. Îşi apropie capul de al meu şi-mi mărturiseşte cu voce scăzută:

— Mă băiete, m-ai lăsat... îmi vine să bocesc...

Bocetul face parte din repertoriu. Mi s-a mai întâmplat şi nu odată.

La anii mei cunosc câte ceva din tainele femeilor. Nu destule, recunosc.

— Nu, nu trebuie să plângi. Măcar acum…

Se stăpâneşte. Porneşte muzica şi pune masa în tăcere. Profit de situaţie şi fac o baie. Dau jegul de pe mine. S-a adunat ceva în două zile de tăvăleală. Îmi pun un pantalon şi o cămaşă curată. Alt om. Dar tot cu probleme nerezolvate. Cum scap de masă? Ordinul e clar: Nu papi nimic, nici otravă, nici trufe! Ţi-ajung pastilele energizante! Mă frământ. Ce ar ieşi din combinarea pastilelor Octogonului şi mâncarea Lolitei? Vocea salvatoare, soseşte: No food! OK! Niciun fel de mâncare.

Intru în cameră şi mă arăt surprins:

— A, ai pus masa! Dar eu am mâncat, iubito.

— Unde? se arată ea suspicioasă.

— La un restaurant şi încă zdravăn.

— Să-ţi fie ruşine. Şi eu, care m-am străduit…

Discuţia poate evolua pe o pantă periculoasă. O iau în braţe şi-i şoptesc cu buzele lipite de ureche:

— N-am venit pentru mâncare, iubito!

Se înmoaie. Mă sărută pe tâmplă şi se strecoară din braţe. Deschide şampania şi toarnă în pahare. Altă belea. Alt test. Probabil, ultimul:

— Rica, eu nu beau niciodată alcool. Am jurat şi la noi jurământul e sfânt. Nu-l pot încălca. Ciocnesc cu tine, dar beau numai apă tonică.

Din nou rămân surprins de reacţie. Superspionul Varain, marele Varain, mai are de învăţat destule. Fata nu e chiar atât de prostuţă pe cât am crezut-o:

— Din prima clipă când te-am văzut am simţit că eşti un tip ciudat. Nu ştiu ce e cu tine, dar nu pari a fi marinar. Prea fin, prea inteligent…

„Clopoţelul” din subconştient nu dă alarma, aşa că voi juca marea carte. Recrutarea sub steag străin şi exploatarea în orb:

— Da, sunt un fugar. Am fugit din ţara mea pentru nişte chestiuni politice.

— Asta seamănă mai mult cu tine. Să bem, totuşi!” Nu te otrăvesc, fii sigur. Şi lasă privirea asta hăituită, că nu te dau pe mâna poliţiei! îmi place mai mult privirea ta flămândă, când mă doreşti. Căci, de dorit, mă doreşti, dragul meu fugar. Măcar atât. Răsturnare de situaţie. Rica-Lolita ia iniţiativa şi-mi demonstrează că mai sunt şi alţi tipi (şi tipe!) deştepţi pe lumea asta. Mai are dreptate într-o chestie: trupul ei plin de draci mă atrage teribil.

Bem în tăcere, fiecare cu paharul şi băutura

sa, privindu-ne în ochi. Am ajuns la un fel de pact, cum rar ajung un bărbat şi o femeie. Baza doi e gata.

De noaptea asta îmi aduc aminte ca de un vis. Unul splendid. A fost unică în viaţa mea. Cam rare femeile de temperamentul Lolitei. Către dimineaţă, înghit pe furiş a doua pastilă şi intru în transă pentru a mă încărca cu energie. Cel mai teribil întăritor pentru un spion aflat la înghesuială este totuşi femeia, concluzionez eu. Mă „trezesc” către prânz şi mă prefac surprins când constat că gazda mea nu a plecat la serviciu:

— N-ai plecat acolo?

— Nu. Plec abia diseară. Săptămâna asta trec de noapte.

Simplu. Ca la fabrică. Schimburi de zi, schimburi de noapte. Te pomeneşti că au şi concedii de odihnă. Sau, de maternitate.

Pe seară o luăm de la capăt. Îi aplic un tratament de categorie specială. La drept vorbind, ea mi-l aplică mie. Dacă aş rămâne pe insulă vreo lună, aş putea concura la un show al fachirilor. Al celor care papă numai odată pe săptămână. Iată o cură de slăbire foarte plăcută!

Mă hotărăsc să ies din casă înaintea ei. Am o chestie care nu nu-mi dă pace. Lolitei îi explic că am afaceri de făcut. Fata discretă, nu întreabă nimic. Îmi dă cheia de la apartament şi mă roagă să mă strecor pe neobservate. Vecinii o ştiu de femeie respectabilă. Se Vede că ţine la această

aparenţă. De ce s-o contrazic? Ce folos aş avea? Cred că şi-ar dori ca aparenţa să devină realitate. Foarte posibilă chestia, dar numai cu un soţ cu apucături de taur. Cu unul obişnuit n-ar rezista mai mult de două runde. Sigur!

Ies din bloc precaut, contrafilându-mă. Încerc să ghicesc cam pe unde sunt ascunşi urmăritorii. Îi simt sunt, aproape. Nu trebuie să caut mult. O maşină demarează de undeva din întuneric, ţâşneşte în viteză şi se opreşte brusc lângă mine:

— Urcă!

Alexander. Mă protejează? Mă spionează? Greu de spus. În breasla noastră se lucrează cu multe incertitudini. Şi se iese extrem de rar la pensie.

Capitolul VI.

SUB NASUL CIA ŞI KGB.

Pe drumul către ascunzătoarea din Kalkara, am „dormit” în maşină. De fapt, mi-am studiat, în stare de transă, colegii de aventură, pentru a ghici care este cel cu pericolul. Alexander încercase să mă tachineze:

— Te-a ostenit şerpoaica, nu glumă.

— Da, m-a ostenit, i-am tăiat-o scurt, căzând în „somn”.

Individul încălcase legile noastre, punând în filaj omul venit din

Centrală. Acest lucru nu se face niciodată. Nici nu se iartă. Ceva nu era deloc în regulă în această afacere malteză. Aveam senzaţia că mă plimb sub clopotul de sticlă menţionat de Pietro, urmărit de o privire sigură şi rea. Senzaţii de soiul ăsta nu mă înşală niciodată. Acţionam, cu siguranţă, sub controlul celorlalţi. Din păcate, nu era altă soluţie. Singur nu puteam să ajung la gulgute, la informaţii, adică. Trebuia să merg un timp în această formulă, apoi, la momentul oportun, să înşfac potul şi să dispar. Ori, foarte posibil, să mă înşface bubulii eu pot cu tot.

Starea de alertă mi-a fost accentuată de sosirea cuplului Nuri-Radulian. Percepusem un câmp foarte puternic. Nu putea fi decât al armeanului. Milioanele de relee dresate la şcoala

Octogonului îmi serviseră pe tavă informaţia: Maltezul fusese „lucrat” de un armean aflat în slujba bubulilor. Un tip înalt, solid, brunet, cu părul creţ, cu sprâncene groase, închinate. Radulian corespundea la milimetru descrierii. Prezenţa lui mă intriga: ori nu ştia că Maltezul apucase să-şi trimită raportul de adio, ori era foarte sigur de reuşită. În ambele cazuri se afla pe o poziţie de inferioritate. Aşa sunau legile noastre: Cine are informaţia stăpâneşte situaţia, iar cel care intră în acţiune mult prea sigur de sine va avea, cu certitudine, surprize neplăcute.

Trei oameni care acţionaseră după legile Octogonului sfârşiseră groaznic. Era rândul meu. Eram hotărât să le ofer şi lor câteva zile negre. Trebuia, de data asta, să afle şi ei cum te simţi când inamicul te loveşte cu o armă necunoscută, care te înspăimântă. Căci, luasem deja hotărârea să-l neutralizez pe armean. Cel puţin pe el.

În somnul aparent, m-am sfătuit pe îndelete cu îngerii mei păzitori, cu subconştientul meu, în care stăteau frumos rânduite toate cunoştinţele şi deprinderile necesare supravieţuirii. Concluzia finală?

Mergi înainte, Petre Varain! Cale de întoarcere nu există. Vei învinge!

Ne furişam pe drumuri lăturalnice, printre posturile de poliţie. Insula era înţesată de presari şi de spioni. A doua zi, 2 decembrie 1989, cei doi aşi ai serviciilor secrete, Bush şi Gorbaciov, urmau

să se întâlnească pentru a-şi delimita noile frontiere de putere şi influenţă. Frontiere care aveau o valabilitate relativă în faţa adevăraţilor stăpâni, a celor din umbră. Oare, mă întrebam eu, ce gândesc sovieticul şi americanul despre adevăraţii stăpâni, despre cei cărora ei le fac figuraţie? Căci, nu mă îndoiam, CIA şi KGB cunoşteau cel puţin cât noi despre adevăratul centru mondial de putere. Trei variante posibile, numai trei. Una: Erau conduşi de stăpânii din umbră, pe baza unui acord tacit ori formal. Doi: Se aflau în conflict cu stăpânii din umbră şi se întâlniseră pentru a-şi conjuga eforturile. Trei: Îi ignorau pe cei din umbră, mulţumindu-se cu poziţia de stăpâni aparenţi. Una dintre cele trei variante trebuia să fie, neapărat, reală. Probabil, prima.

Ajunşi la destinaţie, ne-am adăpostit cu tot cu maşină într-un rest de cherhana pescărească. Fiecare, după obiceiul său, a început să se pregătească de misiune. Îmi admiram oastea şi mă minunam de această adunătură interesantă: un bătrân cerşetor milionar, un cafegiu fără cafenea, doi scafandri de mare precizie, închinători la zeul ban, doi şoferi cu moace tipice de desperados. Plus Varain, spion român şi scafandru de ocazie. Sau de nevoie. Trebuia să-mi economisesc forţele. M-am cufundat în starea mea de transă, lăsându-i pe ceilalţi să doarmă. Ori să conspire, după cum era cazul cu fiecare.

Pietro m-a trezit în zori. Afară vâjâia un vânt cumplit, semn că marea era agitată. Treaba decurgea conform calculelor noastre. Cel puţin în privinţa vremii. Mi-am pus în tăcere costumul de scafandru şi vălul gonflabil, o sculă ingenioasă menită să mă transforme, în caz de pericol, într-un ghem de iarbă de mare, insesizabil de adversari. Invenţia aparţinea celor doi dubioşi scafandrii locali care urmau să mă însoţească sub nava Maxim Gorki, sub nasul CIA şi al KGB.

Nuri a împărţit cu mişcări de expert aparatele de interceptare. Erau de fabricaţie americană şi aveam de gând să le folosim pentru a intercepta de la distanţă discuţiile dintre cei doi barosani. În general, nu sunt atras de tehnica foarte sofisticată, dar în cazul de faţă aveam toate motivele să casc urechile la instructajul turcului:

— Lipeşti ventuza de coca navei, în bordul tribord, în dreptul salonului. Laşi flotorul cu al doilea receptor să se ridice pe saulă, până la doi metri de suprafaţă. Nu mai mult, căci ţi l-ar bruia zgomotul de valuri. Monitorul îl ţii în braţe, cu ecranul pe direcţia salonului. Clar?

— Clar!

— Eu voi lucra în babord, Radulian exact sub chilă. La urmă, comasăm înregistrările şi tragem concluziile.

— Semnale de pericol?

— Pe cască, ai un difuzor. La trei semnale scurte, dai drumul la aerul comprimat din

rezervor, să-ţi umfle masca. Te vei ridica la câţiva metri, datorită balonului care se formează în jurul tău, dar nu-ţi face griji. Nici dracul nu te mai poate recunoaşte. Garantat.

— Pericol maxim.

— Scafandrii de luptă şi minisubmarinele. Şi ale yankeilor şi ale ruşilor. Cu hidrolocatoarele nu ne pot prinde. Suntem prea mici pentru ele.

— E-n regulă. Cine conduce formaţia?

— Formaţia triunghi cu vârful înainte. Eu conduc. Ştiu bine portul şi rada.

— OK! Gata de lansare!

— Gata de lansare!

Unul dintre şoferi vine cu o canistră de apă rece şi ne-o toarnă în costume. Tremurăm un pic, nu prea tare, până ne încălzim. Evităm contactul direct cu apa îngheţată din mare; ne-ar putea produce un şoc. O ultimă privire către restul expediţiei şi ieşim în vântul rece. Pornim greoi către ţărm, lipăind cu labele de broască. Este ora 6 dimineaţa din ziua de 2 decembrie 1989. Fauna Mediteranei a mai crescut cu o specie de amfibii. O specie modestă, cu numai trei exemplare, care nu aspiră deloc la poziţia de obiect de cercetare ştiinţifică.

În adâncuri, apa nu e chiar foarte rece. Luăm formaţia de triunghi cu vârful înainte, pornim propulsoarele electrice şi demarăm. Avem mult de mers, n-am rezista cu forţele proprii. Sper să avem energie suficientă în acumulatoare şi pentru

înapoiere. Înaintăm către centrul marelui port, ghidaţi de Nuri care îşi are semnele sale. Precise, sper. Rareori ne intersectăm cu câte un peşte mai mare. Acolo, sus, marea e teribil de agitată. Exact cum mi-am dorit-o.

Ajungem la primele nave de gardă şi, după un scurt viraj de cercetare, ne relaxăm un pic: nici ruşii, nici yankeii nu au lansat scafandri la apă. Se vede că au mizat pe marea agitată şi pe frigul teribil. Cât sunt ei de mari şi tari, mai au de învăţat multe chestii. Dacă se vor dovedi băieţi receptivi, le voi spune, odată şi odată, cum le-am furat gulgutele de sub nas. Nici minisubmarine nu se zăresc. Cu submarinele mari nu avem probleme. N-am auzit în viaţa mea ca un submarin mare să fi descoperit şi atacat un om, fie el şi scafandru.

În sfârşit, zărim coca burduhănoasă a motonavei Maxim Gorki pe care se vor întâlni cei doi, ţarul roşu şi cow-boyul care reuşise să pună căpăstrul şi şaua pe acest mustang cu stea în frunte. Măiastră lovitură au dat Bush şi EI A! De la finele celui de-al doilea război mondial nu le-a mai reuşit o plesneală de calibrul ăsta. Şi-au plătit cu vârf şi îndesat chestia cu Kim Philby, naşul lor de sorginte kaghebistă. Un singur lucru mă intrigă în chestia asta: americanii sunt aşi în economie şi finanţe, dar, în spionaj şi politică sunt, de regulă, stupizi. Cum, naiba, reuşiseră să-l încalece pe Gorby? Precis au importat ceva profesionişti din

bătrâna Europă.

Mă plasez în tribord şi-mi fac conştiincios treaba: raşchetez uşor „barba” de plante marine crescute pe metalul navei, aplic jucăriile cu captatori magnetici şi verific rezistenţa la smulgere. Rezistă. Material solid, made in USA. Rânjesc satisfăcut. Ce poate fi mai plăcut decât să-i tragi clapa adversarului folosind propriile arme? Mă retrag la vreo douăzeci de metri de navă, pun aparatul în poziţia gata de înregistrare şi aştept semnalul de începere a interceptării. Calculez cam câţi ani de pripon mă aşteaptă dacă avem ghinionul să cădem în mâna ruşilor ori a americanilor. Decid că e mai bine să faci puşcărie la americani; în unele situaţii e chiar mai bine decât afară. Îmi aduc brusc aminte că nu am înghiţit pastila zilnică. Furat de evenimente, uitasem. Acum voi face „foame”. Nu-i nimic. Şi Maria Sa, Ştefan cel Mare şi Sfânt, postea în zilele de luptă. Voi face la fel. Aplic ritualul de autosugestie, intru în transă şi aştept răbdător. Mai sunt vreo patru ore – până la întâlnirea menită să schimbe din temelii lumea secolului XX.

Se apropie momentul întâlnirii. Mă dezmorţesc făcând câteva plonjoane şi încep să analizez situaţia. M-am convins că cei doi scafandri nu lucrează pentru americani ori sovietici. Dacă ar fi fost oamenii celor de pe nave, ar fi încercat deja să mă neutralizeze. Mai rămân două variante: pentru bubuli ori pe cont propriu.

Adică, pentru un alt beneficiar, mai generos. Marfa asta, pe care urma să o pescuim, se va vinde grozav de bine în întreaga lume. Care magnat nu ar da câteva milioane pentru a şti din timp pe unde vor trece noile frontiere sigure pentru investiţii? Dar pentru a afla ce zone aparent sigure vor cădea? Să nu mai vorbim de unii granguri socialişti, ameninţaţi de măturoiul ţarului ţintat. Ar fi dat bani cu lopata să afle când le vine rândul. Nu erau chiar atât de dobitoci să nu-şi dea seama că sunt cu toţii pe lista neagră. Ce mai încolo, încoace? Marfă de lux, desfacere garantată pe toate meridianele lumii. Autentică, nu poate fi falsificată ori confundată. Numai să o pescuim. Şi, mai ales, să scăpăm întregi cu ea.

Ce-aş face în locul celor doi aventurieri, dacă aş fi angajat într-un joc dublu? Aş ataca pe român pe drumul de întoarcere? Nu, n-aş face-o. În primul rând, nu ştiu cât de periculos e românul. Mai apoi, aş putea pierde marfa recoltată de el. Şi, o marfă incompletă nu se mai poate vinde la preţ bun. În plus, pe ţărm aşteaptă patru indivizi care nu arată chiar ca nişte tipi cărora le poţi lua friptura din farfurie. Concluzia: eventualul atac se va produce pe ţărm, după ce recoltăm toată marfa. Revin la normal. Legea noastră spune să ne ocupăm totdeauna de grijile prezentului, căci de cele viitoare va avea grijă ziua de mâine.

Un semnal lung în cască. Mă apropii de navă, verific aparatura instalată anterior. E în regulă,

gata de start. Motor! începe filmarea în cel mai tare film al secolului. Filmul care va schimba cursul a milioane de vieţi. Pe unele în bine, pe altele în rău, după cum le-o fi soarta.

Sus, marii actori nu au habar că sunt filmaţi, aşa că se poartă ca nişte oameni de afaceri obişnuiţi. Sau ca nişte gangsteri. Depinde cum priveşti problema. Tratează dur, nemilos, fără scrupule. Nu se încurcă în mărunţişuri teritoriale. Sunt angrosişti. Gorby atacă problema României. După ton, ai zice că e vorba de o gubernie sovietică, în care americanii ar avea oarecare interese. Mă gândesc la doamna maică-sa şi mă întreb dacă n-o fi doritoare să-şi vadă odrasla. Revoltă zadarnică. În lumea noastră, în care domneşte legea leului, Gorby îşi va tăia porţia pe care o vrea. O singură lege mai poate rezista în faţa lor: legea lupului. Sper să aibă parte de binefacerile ei. Cât mai curând. Bush nu e nici el chiar aşa de dus la biserică precum pozează. Şi yankeii au interese în România. Îi deranjează faptul că România a devenit membră a Consiliului de Securitate. Asta e bine. Când doi se bat, al treilea câştigă. Să vedem în sfera cui cădem.

Tratativele sunt dure. Ăştia nu sunt neam cu Solomon, nu ştiu să ţină copilul în viaţă. Vor să-l taie. Aşa o fi fost şi la Yalta? Sau la întâlnirea Ribbentrop-Molotov? în ciuda educaţiei de gentleman scap câteva înjurături zdravene la adresa celor două vedete. Am şi de ce. Soarta

României a fost pecetluită. Pe trei variante. Prima, foarte dură: război civil, separarea teritoriilor de interes reciproc - vestul la yankei, estul la ruşi. Asta înseamnă că voi merge la mama cu paşaport, trecând prin graniţa ruşilor. Să-i ia mama lui Satanul, părintele lor de drept şi de fapt! A doua variantă uimeşte prin parşivismul ei: monarhie. Restaurarea fostului rege şi împărţirea influenţei fifty-fifty. Adică, în termeni profesionali, infiltrarea în proporţii egale de agenţi CIA şi KGB în camarila regală, pentru a-l manevra pe maimuţoi după cum sunt interesele celor doi barosani. Despre interesele ţugulanilor români, niciun cuvânt. Pentru ăştia, noi nu existăm. Nu-i nimic. Asta au mai crezut-o şi alţii. Eu am nişte rezerve, întemeiate. Numai bunul Dumnezeu poate şti cum vor reacţiona românii. Ultima variantă e cel puţin bizară pentru mine. Exercitarea intereselor prin terţi, prin bubuli, adică. De ce prin bubuli? Asta e întrebarea. Trebuie să fie o chestie pe care eu n-o ştiu.

Discuţiile au fost multe, dar cine le-a mai ascultat? N-aş fi crezut niciodată că soarta unor popoare de milioane de oameni poate fi tratată cu atâta nonşalanţă. Mă rog, oi fi eu vreun ţăran moldovean, care nu înţelege mersul vremurilor. Dar, nici chiar aşa, domnilor şi tovarăşilor! Singura înjurătură pe profil care îmi fierbea prin gură era: La oase în tribord, potăilor!

Semnale de alarmă! Repetate! Automat, dau

drumul la aer şi devin o lighioană marină, plutind între două ape. Arunc priviri iscoditoare de jur-împrejur, să văd de unde vine pericolul. Îi văd. Dinspre prova navei, şerpuiesc scafandri de luptă. Vreo şase, nu mai mulţi. În linie, ca la atac. Ia te uită! Şi eu care îi credeam dobitoci. O lumină! De ce nu m-a avertizat subconştientul? Pentru că nu e pericol, vine răspunsul. Şi ei sunt „pescari”.

Aha! Ceva nu e kosher, cum spune bătrânul Samy, ovreiul din mahalaua noastră. Pendulasem zadarnic între ideea de a fi stâlcit de ruşi ori de a duce o viaţă elegantă în puşcăriile yankeilor. Va trebui să duc la capăt misiunea. Ia să fac eu o jonglerie, să-i văd cum reacţionează! Strâng vălul gonflabil şi plonjez către scafandrul din capul liniei. Umbra mea, în plonjon, îi alertează. Linia se sparge. Se aruncă cu toţii către adâncuri şi dispar. Au ceva musculiţe pe căciulă.

Am rezolvat problema concurenţei. Poate cu mijloace nu tocmai loiale, dar cine are timp să judece astfel de probleme? Deci, nu suntem singurii curioşi de pe planetă. Suntem însă primii şi asta contează. Dreptul primului venit.

Treaba decurge în continuare fără incidente. Am recepţionat totul, din trei direcţii diferite. Mai grozav nu se putea nici în laboratorul de antrenamente. Puţin epuizat de frig, strâng sculele şi fac semnul de plecare. Nuri se plasează în vârful triunghiului, verifică direcţia, pornim propulsoarele şi demarăm. Dacă ar fi ştiut că

treaba e atât de simplă, jumătate din serviciile secrete ale lumii ar fi lansat scafandri la apă. Numai că, la aşa invazie de scafandri, treaba ar fi încetat să mai fie simplă. Primul contează. Oul lui Columb nu şi-a pierdut deloc valabilitatea.

Aproape de ţărm, Nuri verifică vizibilitatea. E-n regulă, s-a înserat. Putem ieşi. Ţâşnim din valuri, ne târâm către ţărm ca nişte broscoi uriaşi. Aproape de cherhana ne oprim şi ciulim urechile. Se aude muzică, semnalul convenit pentru liberă trecere. Intrăm în şandrama şi ne prăbuşim istoviţi pe lângă ziduri. Cred că am slăbit vreo cinci kilograme.

Alexander mă ajută să-mi scot costumul şi masca. Profit de ocazie şi îi ordon să-i ţină sub supraveghere pe cei doi scafandri. Acceptă printr-o uşoară strângere de mână, aparent involuntară. Am, deocamdată, doi aliaţi relativ siguri şi doi duşmani bine mascaţi. Urmează lupta cu două reptile foarte periculoase. Mai ales una, Radulian, ar putea muşca înainte de a fi neutralizată. Le dau întâietate în atac şi nu întâmplător. Vreau să le cunosc planul şi metodele de acţiune.

„Clopoţelul” din subconştient sună insistent a pericol. Atenţie! Atenţie mărită! Mă îmbrac pe îndelete, păstrând o mână indiferentă, de dresor. De îndată ce ar simţi cea mai mică slăbiciune, fiarele ar sări să mă sfâşie. Nu trebuie să le dau ocazia. Culeg, aparent nepăsător, casetele din aparate şi le număr. Nouă în cap. Câte trei pentru

fiecare om de-al nostru căzut în confruntare: Maltezul, Grig şi Dan. Notez sclipirea din ochii armeanului şi înţeleg ce m-ar costa dacă aş pierde. Pun casetele în sac şi mă întind cu spatele la perete, să „dorm”. Îmi aduc aminte că azi am postit, scot o pilulă din buzunarul secret şi o ronţăi. Bună. Breakfast, prânz şi cină. Toate la un loc. Aşteptăm să treacă miezul nopţii. Să scadă traficul şi să adoarmă copoii.

„Clopoţelul” sună insistent. Îmi frământ mintea. Ce-i de făcut? Aha, ştiu. Un salt în viitorul apropiat pentru a vedea ce pericole mă pasc. Stau cam prost cu energia, am cheltuit mult în mare. Nu am de ales: fără informaţii aş fi o frunză-n vânt, un oarecare la cheremul celor doi, sau, poate şase, aventurieri. Închid ochii şi-i dau drumul. OM-MANI-PADME-HUM! Salt! Camera Lolitei, eu, întins în pat, singur, zvârcolindu-mă, transpirat. Atât. Suficient pentru a înţelege. Voi scăpa de aici, dar nu perfect în regulă. Veghe continuă! mai ales pe obiectivul veninos, armeanul.

Nuri şi Radulian sunt în stânga mea, la vreo şase metri. Am ales dinadins această poziţie, pentru a nu putea fi privit direct în ochi de către armean. Sunt sigur că el e faimosul killer. Cel care îţi poate băga în creier tot felul de idei tâmpite, ca de exemplu să încerci să zbori de la etajul zece, ori mai de sus. Trebuie evitat pe cât se poate. Mai apoi, trebuie neutralizat înainte de a muşca, înainte de a introduce otrava în organism. Am

misiune de la psihologi, de la curioşii ăia care voiau să ştie dacă am chinuit animalele când eram mic, să studiez metoda de „lucru” a bestiei umane, pentru a i se putea găsi antidotul.

Cum voi proceda? Asta-i întrebarea. Calculez. Killerul trebuie să vină în faţa mea, pentru a obţine efect maxim, privindu-mă în ochi. Ori, poate, să mă torpileze din spate, exact în ceafă, în ochiul pineal. Ca atare nu-i ofer decât profilul. Chiar dacă ar fi să crape lumea, am timp să găsesc o soluţie de neutralizare. Cu siguranţă nu va acţiona înainte de miezul nopţii. Ar trezi scandal cu ceilalţi din grup. Nu sunt înţeleşi cu toţii, asta se vede şi se simte. Trec în transă, să-mi pregătesc lovitura.

Mă strâng ghem şi visez la munţii mei, la satele sărace şi curate de pe valea Bistriţei. Imaginea lui Demian îmi apare foarte clar în faţa ochilor. Ştiu ce am de făcut. Mă relaxez şi trec la încărcarea „acumulatorilor”. Mai am de aşteptat câteva ore.

Primul se ridică Nuri. Are şi un motiv, aparent real şi serios: verifică situaţia de afară, să vadă dacă putem pleca. Alexander se preface adormit, dar îi simt privirile atente, muşchii încordaţi. Pietro fumează liniştit, cel puţin în aparenţă. Începe duelul.

Armeanul păşeşte agale către nine, chipurile pentru a mă trezi. Poate pentru a mă ajuta să-mi car calabalâcul, cine ştie? Nimic din aparenţa sa

exterioară nu-i deconspiră intenţiile agresive, criminale. Tensiunea creşte cu fiecare pas pe care îl face către mine. Alexander se încordează ca un arc, gata de salt. Pietro duce mâna la buzunarul din spate; trebuie să aibă acolo vreo sculă de ucis rapid şi fără zgomot Brusc, realizez faptul că armeanul şi-a început „descântecul” încă din momentul plecării de lângă uşă. Nu vrea să-mi dea nicio şansă de scăpare, monstrul naibii! Nu mă aşteptam să înceapă înainte de a ajunge în faţa mea. M-a prins pe nepregătite, m-a „vaccinat” deja. O uşoară senzaţie de greaţă şi disconfort mă vesteşte că s-ar putea ca „vaccinul” să fie cam în exces.

Nu e timp de pierdut. Armeanul nu glumeşte.

OM-MANI-PADME-HUM! întreaga mea fiinţă s-a strâns pentru o fracţiune de secundă într-un ghem de energie celestă. Apoi, un glob de lumină, vizibil chiar şi de neiniţiaţi, a ţâşnit către capul cumplitului asasin. Atât. Nimic mai mult. Niciun sunet, niciun scâncet. Radulian s-a oprit ca lovit de glonţ, a şovăit câteva clipe, apoi s-a întors încetişor către uşă. Întreaga sa viaţă nu va şti ce a păţit şi de ce nu mai poate implanta gânduri în creierele oamenilor. Să nu ucizi Varain. Să învingi numai cu forţa spiritului!

Efortul m-a epuizat, dar nu vreau să se simtă ceva. Mă ridic şi dau semnalul: Plecăm! Ne urcăm tăcuţi în maşină şi demarăm către La Valleta. Prin întuneric, simt privirea pătrunzătoare a lui

Alexander. Nu ştie exact ce s-a întâmplat, dar simte că armeanul a fost trosnit cumplit. Îl las să cugete, nu poate să-i strice. Poate renunţă să mai fileze oamenii din Centrală. Şi apoi, trebuie să părăsească insula. Îl aşteaptă o lume mică şi rea, în care trosnitul celor mai slabi e un obicei foarte răspândit.

Acum, am vreme să-l studiez pe îndelete pe armean. Fără riscuri inutile. Nu încape nicio îndoială: el e individul care ne-a lichidat cei trei oameni. Stă prostit, cu privirile pironite în podeaua maşinii. Pentru meserie e terminat. Poate, cel mult, să culeagă chiştoace de ţigări ori să fure pepeni de prin pieţe.

Turcul simţise că ceva nu e tocmai în regulă şi se frământa să-şi lumineze tărtăcuţa. Mai bine nu făcea greşeala. După un scurt schimb de şoapte cu Radulian, Nuri a căpătat o figură atât de hăituită de parcă văzuse stafia din Danemarca. Arunca priviri hoţeşti când la mine, când la Alexander. Era clar: armeanul nu ştia ce s-a întâmplat cu el. Bănuia că fusese trosnit cu o armă oarecare. Pietro admira întreaga adunătură, impasibil, trăgând dintr-un trabuc puturos. La vârsta sa, văzuse destule minuni. Era greu să-l mai impresioneze ceva.

La intrarea în La Valleta ne-a întâmpinat un control de poliţie. Copoii erau relaxaţi, vizita se desfăşurase în condiţii bune. Ne-au făcut semn plictisiţi să trecem. Mai sunt şi alţii care au

obiceiul să dea garda jos înainte de vreme. Radulian refuzase să fie lăsat la el acasă, în Zabbar, semn că mai avea ceva mârşăvii în cap. L-am lăsat împreună cu Nuri, la garajul acestuia din Paola. La vreo sută de metri de garaj, Alexander s-a strecurat lângă mine:

— Îi lichidăm?

— Nu! Lasă-i întregi şi ţine-te de coada lor!

A înţeles uşor. Ce nu face o demonstraţie practică de trosneală? A sărit din mersul maşinii, dispărând în noapte. Am trimis maşina cu unul din cei doi mafioţi la parcare, iar eu şi Pietro am luat-o pe jos. Aveam ceva de discutat. Tot timpul drumului mă studiase pe furiş. Îl intriga ceva. În sfârşit, singuri. A rupt tăcerea:

— L-ai terminat pe armean.

— Da, am confirmat eu. E cuminţit pentru totdeauna.

— Era şi timpul să trimită unul de soiul tău.

— Da, era timpul.

— Ne oprim la mine? Am ceva important pentru tine.

Aş fi putut să mă opresc la cerşetor, dar îngerii mei păzitori nu permiteau asta. Dictau cu tărie: Acasă, singur, acasă! Adică la casa Lolitei, la Baza doi. Ştiam ce înseamnă: otrava implantată de armean trebuia anihilată înainte de a fi prea târziu.

Pietro a chibzuit câteva minute, apoi a reluat firul discuţiei:

— Cât câştigi pe lună?

— Cam 50 dolari. Poate mai puţin.

— Ştiam că ai voştri plătesc prost, dar nici chiar aşa. Nu te-ar interesa să câştigi mai bine?

Era interesant şi tentant, mai ales, la sărăcia noastră. Regulamentar, ar fi trebuit să mă indignez. Omeneşte, am început să calculez ce aş putea face cu atâţia bani. Am ajuns la concluzia că era ceva demn de tot riscul. Un singur lucru mă oprea să accept direct: Bătrânul, Radu Boureanu. Îi eram dator. Trebuia să aprobe schema. Ori, măcar, să nu fie împotrivă.

Pietro m-a lăsat un timp în pace, apoi a reluat:

— Te-ai întrebat de ce întâlnirea a avut loc în Malta?

— Nu, nu avea rost Pe mine m-a interesat marfa.

— E o chestie care trebuie să te intereseze. Doi reprezentanţi ai stăpânilor din umbră sunt în Malta, de câteva zile. Fiecare va primi câte un raport separat de la cei doi. După asta, urmează analiza şi corecturile de rigoare. Nu prea mari, căci, înainte de întâlnire, fiecare a avut discuţii cu stăpânii. Dacă diferenţele sunt prea mari, va avea loc încă o rundă de convorbiri. Asta s-o transmiţi urgent lui Radu.

— OK! în zori sunt la tine. Urmăreşte radioul! Să vedem dacă mai urmează o rundă.

— Bine. Ai grijă!

Geanta cu casete pe care o târam pe umăr nu reprezenta exact soluţia finală. Un început de ciudă a încercat să mă cuprindă. N-avea rost. Făcusem tot ce se putea. Ceea ce aveam reprezenta structura de bază. Detaliile nu aveau mare importanţă. Uitasem totuşi ceva. Un fluierat scurt şi Pietro s-a oprit. Am revenit lângă el şi i-am dat instrucţiuni clare. Oamenii stăpânilor din umbră trebuiau urmăriţi pas cu pas pentru a li se stabili toate relaţiile. I-am cerut două rapoarte complete despre aceştia: da te de identificare, naţionalitate, ţara de origine, studii, profesie, acoperirile folosite, sediile secrete, vechimea în branşă. Tot ce se putea obţine. I-am strâns din nou mâna lui Pietro şi l-am lăsat să plece. Am plecat agale către Lolita.

Mi-am pus ordine în gânduri, mergând pe jos. Am realizat că-mi depăşisem mandatul, iniţiind prima acţiune de luptă informativă împotriva stăpânilor din umbră. Speram că Bătrânul va aproba-o. Oricum, războiul cu acest nou adversar începuse. Ajuns lângă şantier, o inspiraţie de moment, un ordin al îngerilor mei păzitori, m-a determinat să îngrop casetele într-o grămadă de nisip.

Le-am lăsat în paza bunului Dumnezeu şi m-am strecurat pe hoţeşte în casă. Să nu mă simtă vecinii, să nu afectez reputaţia Lolitei.

Capitolul VII.

DISTRUGEREA DEMONILOR.

Mă aşteaptă o noapte grea, căreia speram să-i supravieţuiesc. Mai mult, chiar, speram să aflu metodele bubule de lichidare psihică şi antidotul acestora. Trebuia să le exersez pe propria-mi piele. De undeva, de departe, figura chinuită a bietului Dan îmi cerea răzbunare. Pe ceilalţi doi dinaintea lui nu-i cunoscusem. La Dan ţinusem, atât cât putea ţine un spion la altul. Mă aştepta noaptea cea mare…

Nu aveam nicio vagă idee cum voi proceda. Trebuia, deci, să aştept să apară efectele muşcăturii bubule (a armeanului, adică), apoi să văd cum pot fi contracarate. Mă bucuram că Lolita nu era prezentă. Mai mult ca sigur că, în faţa crizelor, pe care le bănuiam că vor fi groaznice, ar fi chemat medicul. Asta ar fi însemnat sfârşitul unei misiuni de importanţă excepţională, deja îndeplinite pe jumătate. Ca ţugulan român, dispreţuit de vedetele întrevederii de azi, nu aveam voie să ratez. Aveam o datorie mult mai importantă decât viaţa mea.

Pentru început, am făcut un duş şi am rămas în cameră, complet gol. Simţurile se ascut la frig şi la durere. Nu aveam fire de masochist, aşa că am optat pentru frig, deschizând larg ferestrele. Atunci am simţit primul impuls de a mă arunca în

golul care se întindea în faţa mea. Lolita stătea numai la etajul nouă. Maltezul sărise de la etajul doisprezece. O forţă teribilă, diabolică, din însăşi interiorul meu, mă împingea să sar, să sar imediat. Asta îmi implântase Radulian în cap. Aflasem deja specialitatea sa, modul în care îşi lichida adversarii. Trebuia să aflu mai mult.

Îngerii păzitori erau însă prezenţi. Arma străbunilor mei nu fusese afectată. Ei m-au purtat înapoi în pat, crispat de dorinţa de a sări, o dorinţă de drogat, de beţiv care şi-a văzut lichidul eliberator. Spaţiul era lichidul eliberator al acestei cumplite beţii. Fereastra mă atrăgea ca un magnet Creierul îmi funcţiona încă, dialoga cu demonii pe care trebuia să-i distrug. Căci aceştia sunt adevăraţi demoni, pe care nicio religie nu a izbutit să-i definească exact: gândurile criminale îndreptate împotriva propriei fiinţe. Uneori, împotriva altora.

Dialogul cu demonii era epuizant, dar mă ţineam încă tare:

— Nu veţi reuşi, bestiilor! Nu voi sări! Eu nu voi sări! Vă voi distruge, odată pentru totdeauna!

Răspunsul venea din afară, din ceaţa împrăştiată de către demonicul killer:

— Te voi răpune, Varain! Te voi răpune, la fel ca şi pe ceilalţi! Nu ai scăpare! Nu am dat niciodată greş. Nimeni de pe Pământ nu rezistă la forţa mea.

Din adâncurile fiinţei mele, chircite de frig şi

durere „de dorinţe de evadare prin salt mortal, s-a auzit distinct strigătul pe care nu mi-l recunoşteam. Era al celuilalt Varain, al lui Varain dacul:

— OM-MANI-PADME-HUM! Nu mă vei distruge, fiară blestemată! Mă trag din Zeul Morţii! Pe mine mă poate ucide numai Dumnezeul strămoşilor noştri! OM-MANI-PADME-HUM! Voi scăpa lumea de tine, fiinţă a întunericului! Odată, pentru totdeauna! Zamolxis, Stăpâne! Arde-mi otrava!

Raţiunea e trează, dar nu participă la duelul vieţii şi al morţii, al luminii şi întunericului. Înregistrează numai, Pentru curioşii de psihologi. Mă zvârcolesc, cu transpiraţia curgând şiroaie pe corpul gol. E frig, e aproape zero grade. Cu dinţii încleştaţi, murmur înainte: OM-MANI-PADME-HUM! Zamolxis! Stăpâne! OM-MANI-PADME-HUM!...

Criza a început să-şi scadă forţele. Muşchii zdrobiţi încep să se relaxeze, o dulce toropeală începe să mă cuprindă. Să dorm, să dorm... Nuuu! Ridică-te! Arde otrava! Nu te lăsa îmbătat! Vocea din adâncuri, vocea lui Demian.

Mă ridic anevoie, mă prind cu mâinile de marginea mesei şi reîncep ritualul de anihilare a „descântecului" demonic. Dorinţa, sub formă de valuri unduioase mă înlănţuie, mă îndeamnă stăruitor, ademenitor. Treci în pat, la somn! Dormi, dormi! Mâinile îmi scapă de pe scândura mesei,

paşii mă duc fără vrerea mea către pat. Raţionez; totuşi, că nu trebuie să fac acest lucru. Trebuie… Figura lui Demian îmi apare limpede şi clară, ca o icoană luminoasă: Nu dormi! Luptă! Luptă! Luptă omule! Eşti Om din neamul oamenilor! Noi am ţinut în mâini coroanele – lumii! Şi le vom ţine iarăşi! Luptă!

Mă ridic să lupt. Cea mai cumplită luptă din viaţa mea. Lupta împotriva duşmanului pătruns în propriul organism, în propria conştiinţă. Dumnezeule mare şi drept, ce m-aş fi făcut fără ajutorul Tău?!

De zeci de ori am fost pe cale să cedez, să adorm. Morfina sugestiei lansate de armean era cumplită. De zeci de ori am făcut drumul dintre pat şi masă, cu trupul şiroind de o transpiraţie rece, îngheţată. Nimic nu poate întrece în perversitate metoda bubulilor. Slăbeam din ce în ce mai tare. Nu dormisem şi nu mâncasem de trei zile şi trei nopţi Petrecusem o zi întreagă în apa îngheţată a mării. De unde să mai iau energie? Gândurile slabe, fac omul slab, căci omul e produsul gândurilor sale. Am ajuns în pat, gata să adorm…

O forţă neobişnuită, de buldozer sau macara, mă ridică din pat şi mă aruncă la fereastră, la fructul oprit, la marea tentaţie a evadării. Mă încleştez cu ambele mâini de pervaz şi pentru o secundă las un gând slab să-mi fulgere mintea: Aşa l-au terminat pe Maltez. Şi el era de două ori

mai solid decât mine. Fracţiunea de şovăială înseamnă moarte. În lupta cu întunericul bubul nu există milă nici îndurare. Atârn deja cu jumătate de corp deasupra hăului care mă cheamă, cu şoapte îmbietoare, de femeie stătută. Tentaţia abandonului. O mână mi-a scăpat deja. Simt că acesta-i sfârşitul. De ce? De ceea!? Eu eram cel care trebuia…

Nuuu! în faţa ochilor îmi apare imaginea Lupului Alb, învăluit în lumină. Imaginea lupului sacru, cu ochii strălucitori. De acolo, de unde erau întipărite de către Demian, cuvintele se varsă şuvoi;

În cântecul prelung de fiară.
Un lup mi-arată căi întinse
Către visata, mândră ţară
Cu neam şi vise neînvinse…

În cântecul prelung, de fiară liberă, din cerul mohorât coboară o forţă pe care o percep aproape fizic. Intră în mine ca un şuvoi de apă vie. Nu se poate descrie. N-am simţit niciodată în viaţă o asemenea forţă. Cu o singură mână, mă trag înapoi şi mă arunc, prin împingere, în patul mototolit. Simt într-un fel straniu, imposibil, de explicat, cum celălalt adversar, demonul armeanului, a plesnit pe undeva. Încearcă să fugă, să scape. Asta nu trebuie să se întâmple! Asta nu trebuie să se întâmple! Niciodată! Trebuie studiat în detaliu, apoi distrus pentru totdeauna. De acum încolo, e joacă de copii.

Timp de aproape trei ore am studiat pe mine însumi efectul „vaccinului” armeanului. Aşa am aflat că demonul poate fi înfrânt şi distrus. L-am simţit încercând tot felul de şiretlicuri. Se prefăcea mort, apoi, în secunda următoare, ataca pe neaşteptate, prin surprindere, cu toate forţele pe care le mai avea. Numai că, acum, eram gata de luptă, eram pe poziţii îi studiam din fugă imaginea hâdă, să o pot descrie meşterilor din Octogon, celor care voiau să ştie dacă îmi plac femeile înalte. Prinsese formă. Ceţoasă, dar formă. De caracatiţă cu multe braţe. Va fi greu şi pentru meşterii psihologi să explice acest fenomen. Dar să-l mai disece, să-i găsească punctele slabe şi antidotul? Căci, nu aveam nicio îndoială. Întunecatele forţe bubule, mai aveau în rezervă ceva de acest soi. Nu tot atât de puternic, dar există cu siguranţă. Unicatele pe Pământ sunt destul de rare. Totul depindea de mine. Eu trebuia să studiez monstrul, să duc psihologilor cât mai multe detalii.

@Zamolxis! Stăpâne! Distruge otrava!

Simţeam cum hidoşenia, slăbită de lovituri, încerca să se strecoare, să dispară în aer. Ar fi putut ataca un om mai slab, un om neiniţiat în Marea Taină. Am vizualizat-o fizic. Era rece şi hâdă, cu chip de cenuşă şi ochi arzători. Fugea să se ascundă, sau să muşte din nou.

— Acum! a poruncit vocea din adâncuri.

Am ridicat ambele mâini, cu degetele

desfăcute în formă de stea cu zece colţuri. Nu ştiu de ce am făcut asta. Aşa a fost porunca Lui. Din palmele mele a ţâşnit o flacără imensă, care a prins monstrul din toate părţile, incendiindu-l ca pe o baltă de benzină. Am auzit un scrâşnet înfiorător, casa s-a zguduit ca la un cutremur, apoi s-a aşezat liniştea.

Otrava bubulilor era definitiv distrusă.

M-am relaxat o clipă, apoi, cuprins de o încredere cu adevărat celestă, am păşit uşor către fereastră. Am admirat fără teamă panorama oraşului luminat. Nimic nu mă mai trăgea către saltul mortal. M-am convins că totul e terminat, că demonul era mort, apoi am închis fereastra. M-am întins în pat, m-am acoperit cu pledul şi m-am pregătit să dorm. O secundă, doar. Îngerii mei erau pe aproape. Nu aveam voie să adorm.

M-am ridicat şi mi-am studiat tot corpul pentru a descoperi urmările acestei groaznice confruntări. Nu aveam puls, dar trăiam. Numai Cerul ar putea spune cum poate trăi un om fără puls şi cu temperatura din organism scăzută către zero grade. Nu ştiu când mi-a revenit pulsul normal şi temperatura de om. Nici nu vreau să ştiu. Anumite taine trebuie să rămână în afara cunoaşterii omeneşti. Nu de altceva, dar omul are obiceiul să transforme în armă cam tot ce-i pică la îndemână.

Am început să raţionez profesional, ca orice alt spion. Trebuia să-mi fac planul de ieşire de pe

insulă. Intrasem în casă în jurul orei unu. Acele ceasornicului arătau cinci şi patruzeci şi cinci. Lupta durase aproape patru ore. Trebuia să acţionez cât mai era întuneric, cât Lolita mai era la „serviciu”. Am scos a patra pastilă, am înghiţit-o şi am început să analizez situaţia calm, de parcă era vorba de altă persoană.

Puteam să-mi dezgrop „comoara” din nisip şi să dispar fără a mai contacta pe cerşetor ori pe Alexander. Asta îi interesa pe cei din ţară: înţelegerile dintre mustangul ţintat şi cow-boyul norocos. Dacă aş fi şters-o englezeşte, nimeni nu mi-ar fi putut reproşa nimic. Marfa înainte de toate, era încă una din legile Octogonului. În plus, învingătorii nu erau niciodată judecaţi.

Aici, însă, intervenea orgoliul meu de mare spion. Care tip de talia mea îşi lasă agenţii în mâna duşmanilor? Mai ales, când aceştia se numesc bubuli şi au obiceiuri care l-ar lăsa mască pe marchizul de Sade? Eram un învingător, nu era niciun dubiu, dar ce preţ se plătea pentru victorie? în plus, mai puteam îmbogăţi prada cu câteva informaţii foarte necesare în marele război informativ care tocmai începuse. Nu ştiu ce le-au spus testele meşterilor psihologi, dar sunt cu certitudine un mare orgolios. Hotărârea era luată: voi contacta pe Alexander şi Pietro şi voi obţine restul de informaţii. Mă şi vedeam intrând în Octogon cu tolba plină.

Imaginea roză a marelui învingător mi-a fost

pe loc umbrită de sunetul „clopoţelului” de alarmă. Uitasem că sunt un spion lansat în misiune de sacrificiu în tabăra bubulă. Subconştientul îmi aducea aminte aceste mici adevăruri. Şi-mi mai spunea că un pericol grav se apropie foarte repede.

M-am echipat contra cronometru, mulţumind în gând sergenţilor din liceul militar care îmi frecaseră ridichea cum trebuie, scoţând din mine un campion. Echiparea! Dezechiparea! La loc comanda! Uite că e bun la ceva şi spiritul cazon, filosofam eu, îndreptându-mă tiptil către uşă. Urechea mea exersată prinsese zgomot de paşi care urcau către mine, către etajul nouă. Puteam pune pariu că n-o căutau pe Lolita ori pe primarul Maltei. Dacă nu foloseau liftul, aveau un motiv serios. Nu voiau să scape păsărica din colivie.

— Varain, băiatule, după ce scapi, apucă-te de o meserie mai rentabilă! Măcelar, de pildă. Ori, aprozarist. În ultimul timp, faci numai gafe. Să te miroase bubulii de două ori în aceeaşi zi e prea mult. Chiar şi pentru un profan. Or, tu te ţii drept marele deştept al Octogonului, Cam aşa mă criticam în gând, în acele momente.

Am lipit ochiul de vizor, dar m-am tras repede înapoi. Erau patru lipi în uniformă de poliţişti şi unul în haine civile. Ăsta, civilul, ducea în mână o valijoară metalică, pe care tocmai o deschidea. Mi – a fost de ajuns o singură privire, pentru a înţelege în ce ape măscăldam. Nu erau poliţişti, ci

bubuli, în uniforme de poliţie. Oamenii legii ar fi sunat frumos la uşă. Apoi, în caz de necesitate, ar fi spart-o cu umerii l picioarele. Ăştia erau cu siguranţă bubuli şi mă credeau adormit. Valiza îi trăda pe deplin. Aveam şi noi valijoare din astea metalice, cumpărate din ţările democrate, în care drepturile omului sunt literă de evanghelie. Chestia în cauză era o trusă de deschis uşi străine. Iar individul care o foloseşte se numeşte în breaslă, la fel ca şi în viaţa de toate zilele, spărgător.

Aveam la dispoziţie câteva minute, nu mai mult de cinci, să dispar din apartament. Fără urmă, căci bubulii au un miros teribil. Întrec orice ogar de vânătoare. Pe uşă nu se putea, de asta eram sigur. Pe balcon, apoi pe terasă şi prin şantier. Ca-n filme, iar filme? Am oroare de filmele poliţiste, cu urmăriri pe acoperişuri. De ce să fug? Mai bine stau şi lupt. Vocea din adâncuri era însă neînduplecată: Pleacă, pleacă urgent! Am ieşit pe balcon şi am început ascensiunea către acoperiş. Bătea un vânt de parcă s-ar fi spânzurat cineva. Era şi teribil de frig dar nu aveam încotro. Asta e soarta spionilor, să fie goniţi de presari, contraspioni şi, destul de des, de adversari. Oameni mari care se joacă de-a-vaţi-ascunselea. Mă întrebam ce ar zice madam Varain dacă şi-ar fi văzut feciorul într-o astfel de situaţie.

Distanţa până la blocul vecin, cel din şantier, nu era mai mare de şase metri. Treabă obişnuită:

elan, salt! Am ajuns pe schela de vis-a vis. Ar fi trebuit să mă relaxez, să studiez reacţia bubulilor care-mi călcau pe coadă, însă indicatorul meu, „clopoţelul”, se încăpăţâna să semnaleze continuu alarmă. Ceva nu era deloc kosher în toată afacerea. Prea mă găseau repede. Chiar aşa deştepţi nu-i făcuseră mămicile lor. Deodată, m-am luminat. Când aveam de urmărit un tip în deplină libertate, pentru a-i stabili legăturile, îi plantam un indicator electronic în ţoale şi-l dădeam în grija unui monitor. Nu făcea un pas fără ştirea noastră. Cum sculele în cauză erau procurate din lumea liberă, din Vest, adică, era foarte probabil că şi bubulii le foloseau. Nu deţinem exclusivitatea folosirii…

Am scos scurta de marinar dăruită de panamez şi am cercetat-o pe îndelete. În urmărul drept erau plantate microfoanele şi emiţătorul, iar în cel stâng, acumulatorii, mici cât nişte nasturi. Era clar: fusesem trădat încă de la plecarea din ţară, când mă băduseră în primirea panamezului. Dar asta însemna că… Da, asta însemna că nu mai avem ieşire din Malta. Marinarul panamez era, cu siguranţă, trădător. Poate nu singurul

Rezemat de schela rece, sub vântul sălbatic, încercam să încropesc un plan de salvare din capcană. Nu aveam nicio îndoială că bubulii mă lăsaseră liber exact în acelaşi scop în care îi lăsam şi noi liberi pe ai lor: să-mi cunoască oamenii şi să-mi înşface marfa pescuită cu atâta trudă… Curat

şi fără risc. Era, cu siguranţă modul lor de lucru. Românii fură marfa. Bandiţii! Noi, marii justiţiari, îi prindeam şi-i pedepsim.

Ştiam ce urmează. Marea hăituială, teroarea făţişă, aptă să aducă pe cel mai curajos om în starea de animal înfricoşat. Asta în limbajul lor, ocazional şi al nostru, se numeşte combinaţie. Prin măsuri de teroare fizică şi psihică, îl îngrozeşti pe spionul singuratic şi-l determini să fugă la prietenii săi, după ajutor. Apoi, când sunt toţi la grămadă, vii cu toată gaşca, închizi gura sacului şi-i lichidezi ca pe şobolani. Sau, în stil bubul, îi transformi în nişte zombie, nişte calculatoare umane, din care ai scos toate informaţiile utile.

Nuuu! Lupul sacru, învăluit în lumină, se ridica la luptă. Bubulii erau mulţi, dar îl pierduseră pe Radulian. Ştiau despre noi câte ceva dar nu destule. Acum înţelegeam acea senzaţie sâcâitoare, că sunt studiat continuu de o privire dură şi rece. Trebuie să-i pun pe o pistă falsă, să-i „duc la mormânt străin”. Mi-am scos repede blocnotesul în care aveam notate diferite variante de dezinformare pregătite din timp pentru astfel de cazuri. Erau înscrise acolo zeci de nume de persoane şi adrese, legături fictive din port, câteva muzee şi biserici. Aveau bubulii după ce să alerge vreo două luni. Mai păţeau şi contraspionii noştri astfel de chestii. Am introdus blocnotesul în buzunarul scurtei cu jucării electronice plantate în umeri. În continuare, am

sfâşiat scurta, să pară că m-am accidentat, şi am stropit-o cu câteva picături de sânge, pe care îmi le-am stors din palmă. Am tras palma peste o sârmă ascuţită, am stors puternic de câteva ori. Speram să ţină. Măcar un timp. Câteva ore. Aveam ferma convingere că, de acum încolo, bubulii vor căuta un om rănit cam în zona pieptului. N-aveam nimic împotrivă

Capitolul VIII.

MAREA HĂITUIALĂ.

Duminică, 3 decembrie 1989. Se crapă de ziuă. E târziu, poate prea târziu pentru a trece neobservat. Bubulii trebuie să fie deja în şantier, conduşi pe urmele mele de jucăria lor electronică. Mă studiază de trei zile, ca pe un gândac prins sub un clopot de sticlă. Avea multă dreptate Pietro. Acum cred că ştiu cam ce fel de gândac sunt şi se pregătesc să mă pună într-un insectar. Cu tot cu marfa pe care am pescuit-o. Numai că eu nu sunt din neamul gândacilor. Şi nici n-am de gând să mă las dus în insectarul lor. Eu sunt din neamul oamenilor lupi. E cam timpul ca bubulii să simtă ce înseamnă asta. Îi voi potoli pentru o vreme. Pe unii, pentru totdeauna.

— Helio boy! Nice kid yo cu are!

Bubulii vorbesc cu haina mea din ladă. Cea încărcată cu scule electronice. Ce să-i faci? Te mai înşală şi electronica câteodată. Au şi ei ó plăcere pe ziua de azi: păsărica s-a dovedit a fi vultur şi a zburat din colivie.

Îi zăresc în lumina difuză a zorilor. Sunt patru, de categorie grea. Numai muşchi şi oase. Dacă aş avea o armă, i-aş putea lichida pe toţi, înainte de a-şi da seama ce i-a plesnit. N-am. Zâmbesc amar la amintirea puştiului care aduna căţei de pripas şi pisici orfane de pe maidane. Nicio armă! Eu am cerut, iar voinţa mea a fost respectată. Caut o armă cu privirea. Una cât de primitivă, care să mă ajute în cotonogeala care urmează. Ochii îmi cad pe o ţeavă de vreun metru. Bună şi asta. Aş putea să-i liniştesc pe toţi patru. Definitiv.

— Să nu ucizi, Varain, vine porunca din adâncuri. Să învingi cu forţa gândului.

— Cum ies de aici, îmi întreb îngerii păzitori.

— Mare liniştită şi Creste Sure, vine răspunsul. Îl înţeleg perfect

Mă aşez calm pe cimentul rece, murmur de câteva ori mantra mea secretă şi sufletul meu se linişteşte aidoma unei mări de vară, fără valuri. Ridic încet privirea către cei patru bubuli şi proiectez pe ei imaginea munţilor mei. Îi văd zbătându-se de parcă i-ar lega cineva. Nu vor scăpa prea curând de acolo. Mă întreb cam cum vor explica şefilor fenomenul care i-a neutralizat. Sămânţa de om din mine, una orgolioasă, nu poate să nu triumfe: Aşa, să simtă bubulii ce înseamnă să porneşti împotriva Octogonului! Să înghită şi ei de la noi câteva!

O iau din loc. Am două mari obligaţii: să-mi

scap cei doi parteneri şi să găsesc o cale de a părăsi insula. E deja prea strâmtă pentru mine. Imaginea palidă a Lolitei mă ţintuieşte pentru un moment:

— Şi eu ce fac?

Are dreptate. Fata asta, Baza doi, şi-a demonstrat utilitatea. N-o pot lăsa în ghearele bubulilor.

Opresc un taxi şi-i dau o adresă din imediata vecinătate a casei lui Pietro. Nu mai e timp de calcule şi contrafilaj. Voi lucra deschis, în forţă. Trebuie să mă las condus de subconştient: până în prezent mi-a demonstrat că e mai deştept decât raţionalul din mine. Ajung la adresă, plătesc şi intru grăbit la numărul 34, ca şi cum aş locui acolo. Filez plecarea taxiului, apoi o iau agale către casa cerşetorului milionar. Aproape că nu mă minunez când constat că strada e filată cu două autoturisme. Deci, am minim opt bubuli în cârcă. Şi eu aş fi făcut la fel: înşfaci „legătura”, pentru a-l determina pe spion să iasă din ascunzătoare, să o salveze.

Începe dansul morţii. Mă pregătesc să-l întâmpin cu tot fastul. În viaţă nu e prea bine să ceri mereu. Sunt însă clipe în care trebuie să ceri. Ridic privirea către Cer şi murmur.

— Zamolxis! Stăpâne! Rogu-Te, dă-mi forţă! OM MANI-PADMEHUM!

Desfac mâinile în formă de stea cu zece colţuri şi le îndrept către prima maşină, învăluind-

o într-o ceaţă uşor albăstrie. Trec peste a doua maşină, cu acelaşi ritual, apoi îmi contemplu opera. Ambele maşini arată ca nişte căpiţe de fân, cu moţuri caraghioase. Pornesc hotărât către ele, le inspectez şi mă declar satisfăcut: bubulii fac nani ca la doica-n braţe. Mă furişez iute către casa lui Pietro şi dau semnalul stabilit. Aştept. După un minut, care mie mi se pare un veac, uşa se întredeschide, lăsând la vedere numai capul ciufulit al cerşetorului:

— E în regulă?

— Aşa se pare.

Intru şi dau ochii cu cei doi campanioni. Au pe masă şi pe pat un arsenal. Piese uşoare, dar şi o bazooka. Plus o puşcă cu gloanţe explozive. Băieţi de acţiune: descoperiseră capcana şi se pregăteau SĂ-I salute pe bubuli cu toată cinstea ce li se cuvine. Alexander mă privea ca pe un extraterestru, dar bătrânul, mai reţinut, mă întreabă:

I-ai răcit?

Fac nani. Eu nu ucid niciodată

Mă priveşte din nou, atent, apoi îmi aduce aminte:

— Valorezi milioane. Să nu uiţi!

Cum să uit? Imaginea lui Petre Varain bunic, cu-nepoţii pe gemuchi, nu se lipeşte de mine. Deloc. Ordon scurt, ca pe navă:

— Strângeţi tot ce e de valoare! Distrugeţi elementele compromiţătoare ori de identificare!

Părăsim insula!

Buni executanţi, maltezii mei. Pietro dă la o parte o dală din podea şi scoate o valiză zdravănă. Tezaurul, bănuiesc eu. Intră apoi în baie şi, în cinci minute, apare tuns, ras, îmbrăcat într-un costum maron, foarte elegant. Din şifonier, scoate un palton nou-nouţ din păr de cămilă. Dau un milion celui care l-ar recunoaşte pe fostul cerşetor. Ăsta din faţa mea e un bogat om de afaceri. Alexander-este ceva mai primitiv în pretenţii şi mod de acţiune. Îşi scoate hainele şi-şi lipeşte pe piele, cu scotch, banii, bijuteriile, un pistol şi un pumnal. Nu poate trăi fără bani. Dar nici fără arsenal. E totuşi un tip practic. Punem la cale planul de evadare:

— Maşină?

— Pe strada din spate. Trebuie să facem colţul.

— Loc de refugiu pentru o zi?

— Ideal. În casa de odihnă a unui poliţist Cine ar căuta acolo?

— Ne trebuie o şalupă ori un remorcher. Să ţină la valuri.

— Greu. Nu imposibil. Mai vedem peste zi.

Bun băiat Alexander. Nu pierde vremea cu gargară inutilă. Mai are ceva pe suflet:

— Nuri şi Radulian au intrat într-un muzeu, Palatul Inchizitorilor din Vittoriossa. Aveau cheie, au pătruns fără probleme. Cam după vreo oră, au început să curgă tot felul de tipi. Barosani, cu

maşini americane. N-am putut să-i urmăresc pe toţi. Am stat până în ziuă. Amicii noştri nu au ieşit.

Vocea are vagi accente de scuză. Îl liniştesc:

Nu-ţi face probleme, ai făcut treabă bună. Ai la mine un rom. După ce scăpăm.

Asta idee, domnilor bubuli! Să instalaţi sediul conspirativ într-un muzeu. Vedem noi cam ce exponate „arheologice” ne puteţi prezenta!

Gata de plecare. „Clopoţelul” sună alarma. Insistent. Mult prea des. Dar nici atmosfera de pe insulă nu e chiar liniştită. Alexander, cu un sac marineresc pe umăr şi cu bazooka în mână deschide calea. Bătrânul, cu valiza dolofană, şi eu. Toată trupa. Arunc o privire la restul arsenalului, răvăşit pe masă şi pe pat Poliţia va avea bătaie de cap.

Un trăsnet loveşte în uşă făcând-o ţăndări. Bazooka lui Alexander îi răspunde înfundat şi dur. Altă capcană. S-or fi trezit bubulii mei, ori au venit alţii, mai vigilenţi? Alexander se rostogoleşte în cameră, rănit:

— Au ocupat ambele capete ale străzii. Nu putem ieşi.

— Situaţia e cotoibilă. Rău de tot Nu e timp de parlamentări. Pietro e într-adevăr un as în materie. Înşfacă câteva grenade, dispare în baie, iese repede şi se aruncă pe burtă. Uşa sare în mijlocul camerei, dar nu-i dă nicio atenţie. Înşfacă valiza şi ne arată baia. În peretele dinspre nord se cască o gaură de toată frumuseţea. Dă în

apartamentul din spate. Am o mică ezitare:

— Şi locatarii?

— Tot eu, mă lămureşte Pietro.

Ingenioasă chestie. Poţi ieşi pe altă stradă, la alt număr: De ce n-o fi făcut din timp o uşă? Alexander se ţine de umăr dar nu leapădă bazooka. I-o smulg şi o las în baie. Trecem prin gaură, apoi printr-o cameră şi un hol. Fuga. Circul nu poate dura prea mult Au scăpat tigrii din cuşcă.

La parcarea din faţa clădirii ne aruncăm val vârtej în maşina lui Alexander, un Mercedes încă valabil. Demarăm, smulgând câteva pietre din pavaj şi ne cam evaporăm. Tocmai la timp. Se aud sirenele poliţiei. Avem un talent grozav de a aproviziona poliţia locală cu bubuli proaspeţi. Îmi vine o idee teribilă: să extindem metoda la nivel mondial. Scăpăm şi noi de tăvăleală, le dăm şi poliţiştilor o bucată de pâine.

Pentru vârsta lui, Pietro conduce splendid. Alexander îl direcţionează prin comenzi scurte, să iasă rapid din oraş. Eu, şeful, analizez situaţia. Prea plouă cu bubuli şi killeri. La cartierul general al bubulilor se dăduse alarma. Probabil, şi la cel al stăpânilor din umbră. Nu-şi permiteau să ne lase să ieşim vii de pe insulă. Mai ales, cu marfa în cauză. Ştiau ei ce ştiau. Ceauşescu era cam ramolit dar deloc egoist: în scurt timp, multe ţări ar fi aflat cam ce plăcinte au frământat Bush şi Gorby.

Pe la ora opt, eram deja la Mosta, în vila

poliţistului. Chiar vilă nu era, dar aveam un acoperiş deasupra capului. Nu trecuse nimeni pe acolo demult: era frig, iar păianjenii îşi desăvârşiseră unele lucrări. Ne-am aciuat toţi trei pe jos, în bucătărie, şi am dat drumul la maşina de gătit. Să se facă cald şi să încropim ceva de mâncare pentru cei doi parteneri, oameni ca lumea. Eu mi-am înghiţit ultima pilulă.

Rana lui Alexander era urâtă. Bubulii folosiseră o rachetă de mici dimensiuni, sol-sol. N-aveam ce-i face. I-am dezinfectat umărul cu parfum din trusa lui Pietro şi l-am întins lângă sobă, să doarmă. Toţi aveam nevoie de somn, inclusiv eu. Mă apropiam de limită. Căldura din mica bucătărie mă învăluia, mă îndemna, însă lecţia dură, implantată în subconştientul meu, nu se uita niciodată: Varain, când alţii sunt treji, nici tu să nu dormi! Altfel, vor profita de ocazie să-ţi facă bubiţă la cap. Deştepţi meşterii psihologi. Mai mult ca sigur, bubulii nu dormeau. Arau marea şi cerul în căutarea noastră. Nu omiteau nici uscatul.

Am rămas de pândă, veghind somnul chinuit al celor doi parteneri. Liniştea a durat toată ziua. Mă frământa imaginea Lolitei. Nu ştia nimic, dar de unde să creadă bubulii aşa poveste?

Seara, am controlat din nou rana lui Alexander. Acum, după ce trecuse focul luptei, îl durea teribil. Se inflamase. Ne-ar fi trebuit un medic.

De unde să-l iei? I-am şi spus-o. A dat

înţelegător din cap. Ce rost ar fi avut să intre în ghearele bubulilor sănătos, vindecat de un medic.

Mai bine, alături de noi.

Am ţinut sfat scurt, de război. Trebuia să luăm casetele şi să facem rost de o navă. Cu binele sau cu forţa, nu, mai conta. Pietro, omul de relaţii, a decretat:

— Mergem în Sicilia. Acolo suntem în siguranţă. Îl tratăm pe Alexander şi te trimitem pe tine în ţară.

— Cum facem rost de navă?

Alexander s-a ridicat cu greu. Bărbat, însă:

— Cum se prezintă situaţia acum, cu bubulii şi poliţia în alertă, nu ne închiriază nimeni nicio copaie. Furăm una. Mai greu va fi să scăpăm de paza de coastă. Cu tămbălăul ăsta ruso-american, geme marea de grăniceri şi poliţişti.

— Trecem noi cumva. Când pornim?

— Până-n miezul nopţii trebuie să fim în portul mare.

Am reflectat puţin la viaţa nocturnă din ultimele zile şi mi-am promis ca, pe viitor, să-mi aleg o misiune în care să mai văd şi lumina zilei. O misiune din alea, ca în filmele cu spioni zâmbăreţii şi bambine sexy.

Către orele douăzeci şi trei, eram deja la movila cu nisip. Dezgropam casetele prin care intram în istoria spionajului. Inima îmi spunea că Lolita nu putea să vinăcu noi; mi-am făcut totuşi datoria. Şi ea. Eram convins că telefonul avea

„muşte”, dar am sunat-o. Mai putea fi salvată printr-o operaţiune rapidă, de comando. Dacă nu avea bubuli în casă. A răspuns, cu o voce alterată:

— Da, cine-i?

— Coboară imediat, îmbrăcată!

Fugi! Fuuugi! a fost răcnetul ei neomenesc, finalizat printr-un gâlgâit. O lichidaseră.

Am închis. Adio, Lolita, poveste tristă, dintr-o lume murdară şi urâtă!

Partenerii mă priveau întrebători.

— Eine rose far Maria Magdalena, am murmurat eu refrenul unui cântec la modă.

Bătrânul Pietro şi-a scos pentru câteva secunde pălăria, iar Alexander şi-a făcut semnul crucii. Eu am mai adăugat o bilă neagră la grămada bubulilor şi stăpânilor din umbră.

Normal ar fi fost să plecăm către port, dar lichidarea fetei îmi ridicase şi mie sângele la cap:

— Unde-i muzeul ăla, Alexander? Palatul Inchizitorilor?

— Facem vreo zece minute.

— Haidem!

Partenerii m-au urmat fără crâcnire. Înţeleseseră şi ei că Baza doi nu fusese numai o femeie de consumaţie.

Muzeul era întunecat complet. Nicio urmă de om pe stradă. Ar fi fost o prostie să nu intrăm. Alexander ne-a condus conştiincios către intrarea de serviciu, cea folosită de scafandrii bubulilor. Era închis, dar nu degeaba moşmondisem luni în

şir în Laboratorul Octogonului, la tot felul de broaşte. Era un Wertheim simplu. L-am deschis cu acul de la cravata marelui om de afaceri, Piedro. Am luat-o atent pe coridorul de acces către interior, mirosind aerul. Simţisem miros de ţigară. Mă îndoiam serios că vechii inchizitori foloseau tabacul. Poate cei noi…

Am orbecăit câteva minute până ce am identificat la fix dispozitivul bubulilor. Erau în clădirea administraţiei, în două camere comandate. Nu păreau să fie mulţi, căci se auzeau numai două feluri de şoapte. Eram prea slăbit pentru un salt în spaţiu, aşa că am apelat la raid. Alexander, cu pistolul în mâna validă, a zburat uşa cu o lovitură de picior, iar eu am tăbărât, mai ceva ca o căpetenie de piei roşii, să le iau scalpurile. N-aveam cui: doi bătrâni rablagiţi au ridicat mâinile ca la comandă. Alexander i-a chestionat un pic în dialectul maltez, apoi s-a întors către mine:

— Sunt paznici. Zestrea bubulilor e în cealaltă cameră.

L-am lăsat pe Alexander cu ostatecii şi am pătruns în marele sediu bubul din Malta. Mă aşteptasem la ceva mai de soi. Aici, luxul fusese sacrificat pentru un scop foarte precis: conspirativitatea. O masă lungă, de consiliu, şase scaune, un fişet, o floare decorativă, un birou şi două fotolii. Puţin, pentru averea lor. Fişetul mi-a dat ceva bătăi de cap. Am folosit din plin toate sculele de birou, până ce i-am venit de hac. Şi

lucram contra cronometru, căci nu ştiam cât de mult vor lipsi ceilalţi, ăia răii şi periculoşii, care trăgeau cu rachete sol-sol.

Fişetul era plin de documente şi bani. Cum să le fi dat de cap? în timp ce le răsfoiam, căutând o soluţie, dintr-un teanc de fotografii mi-a zâmbit o veche cunoştinţă: căpitanul Varain, din Octogonul Securităţii.

Nu mai era de glumit. Totul era important. Am înşfăcat faţa de masă, am trântit o boccea ţigănească, de-mi îndoia spinarea, şi am dat semnalul de plecare. Pietro şi Alexander aranjaseră paznicii: arătau ca două salamuri bine legate. Mai bine aşa, decât în drum spre rai. Învăţau şi parteneri mei să se poarte creştineşte. Să zică cineva că spionii nu sunt nişte tipi adaptabili!

În port am intrat greu. Se dăduse alarma. Poliţia forfotea ca la defilare. Dacă aş fi ştiut să înjur, mi-aş mai fi descărcat nervii. Madam Varain stârpise însă orice tendinţă în această direcţie. Fierbeam.

La da na remorcherelor pescăreşti era lumină ca în palmă. Şi caralii, de parcă plouase cu aşa material. Marfa noastră determinase mobilizarea celor mai mari forţe informative de după cel de-al doilea război mondial.

Stăteam în frig, pitiţi după nişte lăzi. Vedeam cum se strecura disperarea în sufletul partenerilor. Asta nu puteam permite. Eu eram

şeful.

Hai la far! Vom reuşi. Sunt sigur.

M-au urmat ca în transă. De la chestia cu armeanul, mă socoteau un fel de supraom. Am mers direct la punctul de control al poliţiei, de la farul de ieşire. Parcă ştiusem că e acolo. Principiul profesional: lângă lampă, e întotdeauna mai multă umbră. Cine ne-ar fi căutat lângă poliţie?

Câteva vedete de poliţie, zburlite de valuri, se agitau la ieşirea din port. Controlau pescarii care începuseră să iasă la treabă. Era aproape ora două. Am privit îndelung la procedura de control şi mi-a sclipit lampa. Aia naturală, făcută de madam Varain: Singurele nave care nu erau controlate erau chiar cele ale poliţiei. Mai mult, aveau cu siguranţă şi destul combustibil la bord.

Le-am împărtăşit partenerilor mei planul. La post, erau numai patru vedete, fiecare cu echipajul ei. Norocul nostru că nu ieşeau toate deodată la control, ci pe rând, una câte una. În rest, echipajele se odihneau la căldură, în clădirea farului. Probabil că tot de acolo supravegheau portul, să vadă când veneau pescarii. Aici era tot cuiul: poliţiştii priveau numai către port, de unde soseau pescarii. Niciodată, către mare. Sau, cel puţin, aşa speram eu. Larma valurilor acoperea zgomotul de motor. Soluţia finală: între două controale, furăm o vedetă şi o ştergem cu viteza maximă.

Partenerii ar fi acceptat orice. În situaţia în

care se aflau, nu prea era loc de mofturi.

În sfârşit, un vas pescăresc este admis către larg şi poliţiştii revin la cheu. Acum e momentul. Ne strecurăm ca nişte piraţi pe punte şi dezlegăm parâmele de acostare. Intru în cabină şi mă luminez de plăcere: două motoare cu pornire şi reglare automată. Slăvit să fie bunul Dumnezeu! Iertat să ne fie păcatul însuşirii lucrului străin! Ies pe punte şi-i spun lui Pietro:

— Dacă leşin, toarnă-mi apă rece pe cap!

Mă aşez în genunchi, mă concentrez la maximul forţelor actuale şi proiectez imaginea munţilor pe uşa farului. Sper să ţină măcar o jumătate de oră. Intru împleticindu-mă în cabina de comandă, pornesc motoarele şi-i dau drumul. Cu toată viteza. Acum ori niciodată!

Alexander mă priveşte cu ochi mari. Se minunează de talentele omului din Centrală. Nu-i rău. Vom mai avea nevoie de el. Războiul cu bubulii va dura cel puţin patru-cinci ani. Luasem drum nord-vest, cap 320 de grade. Să ajungem la travers de insula Gozo.

Eram în mediu meu. Mă simţeam liber. Aruncasem numai o privire pe hartă şi-mi făcusem mental toate calculele pentru a atinge ţărmul Siciliei. Speram că poliţia italiană, carabinierii, aveau şi altceva de făcut în noaptea asta. Altceva mai important, decât vânarea unor fugari din Malta.

Luminile de pe insula Gozo se zăresc deja la

bord. Schimb de drum, pun cap 20 de grade, perfect perpendicular pe Sicilia. Ridic la maxim viteza. Cam aşa se fuge şi atunci când eşti vânat de nave inamice.

Nu ştiu cum ne-au descoperit maltezii. Probabil, cu radiolocaţia. Din babord, dinspre Gozo, a izbucnit pe neaşteptate lătrat de mitraliere şi ţăcănit de tunuri de mic calibru. Cu tot zgomotul de valuri, desluşeam urletul cumplit al sirenelor: navele de patrulare ieşeau la vânătoare.

Participasem şi eu la astfel de distracţii, ştiam ritualul: de la şase până la doisprezece vedete torpiloare pornesc în haită, cu nasul în urma vânatului. Când îl au aproape, se desfac în evantai, îl prind într-un semicerc şi-l scufundă cu foc de mitraliere sau de tunuri. Mai rar, cu torpile. Costă prea mult Alexander scosese prelata de pe mitraliera de bord, armase, introducând muniţie pe ţeavă, şi aştepta să apară urmăritorii. Nu l-aş fi putut opri să tragă. Era dreptul săusă se apere. Dacă mai ridicam viteza, riscam să ne facem bucăţi. Am redus la douăzeci de noduri şi am început mişcările învăţate în anii de marină: zigzaguri de inducere în eroare a trăgătorilor inamici. Opt cabluri la tribord, schimbam cârma, opt cabluri către babord. Valsam. Şi mă rugam să nu ne ajungă maltezii, să nu fim nevoiţi să tragem. Conflictele militare nu erau specialitatea mea. În spionaj, ai voie să furi şi tezaurul unui stat, dar să

intri în conflict armat, cu un singur soldat, nu. Legile luptei din ceaţă erau foarte clare în această direcţie. Şi foarte aspre. Am avut noroc. Un singur proiectil a explodat aproape de noi, în siajul sinuos pe care îl lăsam, în timp ce valsam. Un fel de salvă de salut Sau, de sare pe coadă.

Către orele patru, am simţit fundul mării, cu sonda de la bord.

— Apa scădea mereu. Ne apropiam de uscat, de ţărmul sicilian. Trăsesem clapa bubulilor.

Am redus viteza şi l-am rugat pe Pietro să-mi citească continuu adâncimea, pe contorul sondei. La vreo cinci cabluri de ţărm, am oprit motoarele şi am trecut la instruirea" echipajului":

— Până la ţărm sunt mai puţin de opt sute de metri. Scufundăm vedeta şi o luăm prin apă. Să nu lăsăm urme.

— Mai există şi altă soluţie decât baia rece din zori? m-a întrebat Pietro.

— Da. Să ne ducem cu tot cu vedetă în braţele carabinierilor.

Pentru această variantă nu am găsit candidaţi.

Am început cu pregătirea fizică. Găsisem în cambuza vedetei câteva conserve de carne şi nişte rachiu grecesc. Mi-am îndopat zdravăn partenerii, iar restul l-am pus într-un sac de cauciuc, unde speram să nu intre apa. Am mai pus, în sac, nişte haine uscate şi mantalele de poliţist din cabina echipajului. Ne-am dezbrăcat, apoi, la piele şi ne-

am pus hainele în acelaşi sac. Era mai uşor şi mai sigur. Ne-am tras vestele de salvare şi am lansat pluta din tribord la apă. Am deschis, apoi, larg gurile de sabordare ale vedetei şi ne-am aruncat în apa rece. Era mai rău decât ne-am aşteptat, dar ce nu face un om pentru libertatea lui?

Ne-am chinuit mai mult de două ore să ajungem la ţărm. Tot timpul am tremurat şi nu numai de frig: dacă nimeream la un ţărm excesiv de stâncos, valurile ne-ar fi făcut piftie. Am avut, totuşi, un dram de noroc. A câta oară pe ziua în curs? Ne-am rostogolit, duşi de valuri, printre stânci măcinate şi acoperite parţial cu nisip. Eram înlemnit de frig, dar spiritul poruncea:

— Echiparea rapidă! Dispăreţi cât mai repede către interior!

Ne-am dezbrăcat la piele sub şfichiurile vântului îngheţat, ne-am şters cu o pânză şi ne-am pus hainele noastre, aproximativ uscate. Pe deasupra, am îmbrăcat mantalele poliţiştilor maltezi, cărora le smulsesem însemnele. Eram trei pescari. Cam dubioşi, dar pescari.

Cu toată împotrivirea lui Alexander, i-am aruncat pistolul în mare.

Pumnalul era ceva obişnuit pe aceste meleaguri. Cu pistolul era, însă, altă poveste. Bănuiam că faimoşii carabinieri italieni fac alergie la astfel de scule. Mai bine, fără. În oala acoperită nu intră muşte.

Am pornit în marş forţat către interiorul

Siciliei. Acolo, ar fi trebuit să fie mai puţine controale de poliţie. N-am avut putere să îngropăm pluta de salvare. Speram, însă că, pescarii ori contrabandiştii şi-o vor însuşi. Fără a cere încuviinţarea poliţiei. Făceam halte dese, mai ales pentru Pietro. La fiecare oprire, turnam porţii generoase de rachiu în gurile tovarăşilor de suferinţă. Mai bine beţi, decât morţi. Ocoleam cu grijă orice aşezare omenească şi ţineam ferm direcţia nord. Către prânz, Pietro s-a aşezat jos şi a spus simplu:

— Ori găsim un adăpost, ori mor.

Nu glumea. Cei că el nu glumesc niciodată.

Trebuia să ne asumăm riscul de a ieşi la drumul mare. Aveam nevoie de un mijloc de transport. Maşină ori căruţă. Chiar şi o motocicletă cu ataş ne-ar fi rezolvat problemele. Căci, aveam probleme mari. Alexander avea deja febră, era în pragul crizei, iar Pietro nu se mai putea clinti.

— Bine, am spus. Mergem la Palermo.

— Nu, a negat hotărât Pietro. La Messina. Am pe cineva acolo.

Avea pe cineva în Sicilia şi tăcuse mâlc. Profesionist! Douăzeci şi patru de carate!

La prima fermă, n-am găsit nimic care să semene a mijloc de transport. Am aflat, însă, direcţia către şoseaua Siracusa-Messina. Asta însemna că acostasem pe capul Passero şi nu înaintasem prea mult în interior.

Când am ajuns la şosea, începea să se însereze. După câteva încercări zadarnice, am reuşit să oprim un camion. Şoferul ne studia cu suspiciune, cu piciorul pe acceleraţie. Nu trebuia să pierdem ocazia:

— Suntem turişti rătăciţi şi mergem la Messina.

— Nu merg acolo, a fost răspunsul.

Se pregătea să demareze. Ultima şansă:

— Plătim foarte bine! Cumpărăm camionul!

Era o nebunie ce făceam, dar una calculată. În câteva ore urma să atingem Italia. Putea să se laude şoferul la cine dorea cu averea câştigată de la americanii dubioşi. Vorbeam engleza şi pentru localnici orice om cu bani e american.

Tânărul şovăia. Se pregătea să ne refuze. Nu inspiram încredere. Am zărit cu coada ochiului mişcarea lui Alexander: se pregătea de jaf la drumul mare. Nu aveam nevoie de aşa ceva. Poliţia malteză era pe coada noastră. Ne mai lipseau carabinierii italieni. Aveam un argument solid, de a cărui eficacitate nu mă îndoiam. Am scos din buzunar un pumn de sute. Dolari. În ochii sicilianului a strălucit ceea pe ce contasem: lăcomia animalică.

— Urcaţi! Doi în faţă, unul în spate.

Mi-am împins partenerii în faţă, şoptindu-i lui Alexander:

— Ochii pe el! Să nu părăsească şoseaua principală!

M-am strecurat apoi sub prelată, lângă nişte butoaie cu măsline murate.

În sfârşit, am căzut într-un somn adevărat. Adânc şi fără vise.

În jurul orei şapte eram în Messina. Am plătit regeşte, sporovăind cu tânărul într-o engleză foarte aproximativă. Nu aveam dubii că ne considera contrabandişti ori mafioţi. Cu atât mai bine. Îşi va ţine gura faţă de toţi. Mai ales, faţă de poliţie.

Ne-am oprit direct la un telefon public, de unde Pietro a avut o scurtă convorbire cu cineva. Ne-am retras, apoi, la întuneric să aşteptăm.

Se înnoptase binişor. Ne convenea de minune. Pe lumină, am fi atras prea multe priviri, cu mantalele noastre de poliţie. Şi cu mutrele cam boţite? de borfaşi.

Când au sosit oamenii lui Pietro, am văzut dintr-o ochire că erau amici dinamici. Mafioţi, adică. Mă rog, nu era treaba mea să fac pe moralistul. Principalul era că aveam un adăpost, un pic de căldură, un medic pentru Alexander. Şeful lor, un tip mic şi uscat, ca o mumie, a coborât dintr-o maşină de bani grei şi l-a îmbrăţişat foarte afectuos pe Pietro. A dat, apoi, mâna şi cu noi. Calvarul se sfârşise. Bubulii nu vânaseră nimic în marea lor hăituială. Aş zice, chiar, că le plătisem o parte din poliţe. Cel puţin pe cele care le ştiam eu. Restul, pentru mai târziu.

În aceiaşi noapte, am trecut în Italia, cu acte

în regulă, fabricate de onorata familie. De Pietro şi Alexander m-am despărţit simplu, ca în branşa noastră. Noi nu schimbăm adrese, pentru că nu avem. Ilustrate din vacanţă nu ne trimitem, iarăşi, pentru că nu avem vacanţe. Sau pentru că nu vrem să se ştie pe unde ne mai poartă „afacerile”. Pietro a ţinut, totuşi, să-mi dea o adresă. Spunea că e a surorii sale. Mă îndoiam că avea o soră. Am memorat totuşi adresa şi parola de contact. Aflasem cine mi-ar fi plătit grozav talentele: Mafia.

Era totuşi o instituţie serioasă.

La Bucureşti, am plecat cu avionul, ca un domn. Nu fusesem niciodată atât de bogat la despărţire, partenerii mi-au dat fiecare câte cinci mii de dolari. Puteam să-mi cumpăr un apartament în centrul Bucureştiului. Sau o casă, mai la periferie. Vise…

Taximetristul m-a lăsat în colţul străzii noastre. Am aşteptat să se îndepărteze, apoi am luat-o pe jos, cu geamantanele în mână, către intrarea în Octogon. Era ora 17, 30 din ziua de 5 decembrie 1989. Misiunea Malta 89 se încheiase cu succes. Nea Marin, portarul, m-a salutat respectuos. Nu ştia ce e cu mine, pus la patru ace, dar nici nu întreba. Dresaj îndelungat

Am mers direct la cabinetul Bătrânului, evitându-l pe Hulban. Aşa fusese ordinul, să reducem la maxim numărul celor care cunoşteau despre misiune.

Bătrânul mă aştepta. Spionii săi din aeroport,

ori, poate, din Italia, îl informaseră că vin. Am salutat regulamentar, apoi am început să raportez în fraze reci, scurte şi clare, modul în care decursese operaţiunnea.

I-am pus casetele pe masă şi valiza cu documente lângă birou. Terminasem.

Bătrânul calcula ceva în mintea sa de as al aşilor:

— Deci, ai fost trădat din ţară, înainte de a te urca pe vapor. Ai vreo bănuială?

— Încă nu. N-am avut timp să studiez materialele. Nici să fac o analiză serioasă. Fotografia mea indică, totuşi, trădarea aici, în Octogon.

— Bine, eşti liber.

Am salutat şi am ieşit Eram întreg şi nevătămat. Reuşisem.

Capitolul IX.

VARAIN, E TIMPUL Să Te ÎNGROPI ADÂNC.

În dimineaţa zilei de 6 decembrie 1989, am mers conştiincios la serviciu, la fel ca orice alt funcţionar. Biroul era pustiu, căci Dan sfârşise, aşa cum bănuisem că se va întâmpla, iar celălalt coleg, Roibu, era plecat către alte meleaguri. Mi-am aprins o ţigară boierească, americană, mi-am umplut o sondă cu pepsi şi am început să reflectez: E bine să te simţi boier, să ai bani, să-ţi permiţi măcar să fumezi ţigări ca lumea. Raportasem Bătrânului de propunerea lui Pietro, dar marele boss nu comentase în niciun fel.

Referitor la banii primiţi de la tovarăşii de misiune, se pronunţase: Sunt ai tăi. Ştii cum să-i cheltuieşti.

Pe la nouă, mă cheamă şefuleţul, ăla cu creionul în două culori, ascuţit la ambele capete. Dă din coadă precum Grivei când speră să primească un os:

— Dragă Varain, am fost atât de îngrijorat…

— Îngrijorat, pe mă-ta, comentez eu în gând. Ce ştii tu, mă, gândac de birou, ce înseamnă să-ţi descânte bubulii în urechi?

— Am înţeles că misiunea a reuşit excelent.

Un clinchet de clopoţel. Interesant! Nici măcar cu el nu trebuie să discut detaliile misiunii. Dacă sună clopoţelul însemnă că… Ei, fir-ar… S-ar putea? Oare? De ce nu? Cu politrucii ăştia te poţi aştepta la orice. N-au mamă, n-au ţară, n-au convingeri proprii, n-au scrupule. Au, totuşi, ceva de apărat – scaunele de trântori. Curiozitatea profesională nu mă lasă să scap ocazia. Indiferent de ce va spune Bătrânul, îl „lucrez” pe şefuleţul meu în foi de viţă. Planul mi-a răsărit în cap cu viteza luminii: îi bag trogloditului o informaţie în guşă, apoi anunţ con trainformatorii unităţii. Le sugerez să-l ia în filaj şi să-l garnisească cu „tehnică”, adică să-i planteze microfoane până şi-n W’C. Le voi spune că e ordin de la Bătrân, legat de misiunea din care abia am revenit. Nu cred că vor scăpa prilejul să-l scarmene pe tip. Şi ei sunt tot profesionişti. Nu înghit politrucii» nici vii, nici

morţi. Mă fac mic şi parşiv:

— Da, tovarăşe colonel, a fost teribil. Cât pe ce să împărtăşesc soarta lui Dan. M-am cărat cu toată haita pe urmele mele, lăsând baltă toată afacerea. Cumplit e faptul că ajunsesem deja în posesia casetelor cu înregistrarea discuţiilor dintre Bush şi Gorbaciov.

Asta o spuneam pentru beneficiul bubulilor care ştiau că apucasem să înşfac prada. În eventualitatea că între Hulban şi ei existau anumite relaţii.

— Cum aşa? N-ai reuşit să aduci casetele?

— Îmi pare rău, grozav de rău, dar am fost trădat. Probabil că cele două legături din Malta lucrau pentru bubuli. Au încercat să mă ucidă şi au dispărut cu casetele. Abia am scăpat cu viaţă.

Faţa i se lungeşte de satisfacţie prost ascunsă. Măgarul continuă cu glas afectat:

— Dragă Varain, m-ai deziluzionat. Pe toţi ne-ai dezamăgit. În tine s-au investit milioane şi tu ştii ce eforturi face întregul nostru popor muncitor pentru a strânge aceste milioane, pentru a plăti datoriile externe. Ne-ai înşelat, pur şi simplu. Tovarăşul secretar general va fi profund nemulţumit. Are toate motivele să ne pedepsească exemplar. Conştiinţa dumitale, căpitan Varain, se opreşte cam des la poalele unor fuste. Poţi să pleci. Vom discuta în biroul organizaţiei de bază a partidului cazul dumitale. Aşa nu mai merge!

Rânjesc satisfăcut în sinea mea şi ies

gândind: Ce mai W’C-uri s-ar putea deschide în gura ăstora care mestecă toată ziua „indicaţii preţioase”. Uite că le-am găsit şi lor o utilizare civică.

Mă întorc în birou, fumez ca un turc. Aştept să vină Bătrânul de la C’C. După o matură chibzuinţă, îl chem la pepsi şi ţigări pe Deliu, C’I-stul sectorului nostru. Îi explic cum stă treaba cu Hulban şi misiunea Malta. Tipul se aprinde la ideea unei posibile trădări în Octogon. Demarează în trombă, să-şi adune gealaţii, să-i arunce în cârca presupusului trădător. Sper să descopere ceva substanţial pentru a-l scuipa afară din Octogon. Nu mai pot să-i suport mutra şi sloganele dobitoace.

La prânz, mă întind pe canapeaua din birou şi dorm ca un prunc. Pe seară, în jur de şapte, mă trezeşte telefonul. Costin:

— Vino la şeful!

Aha! începe zgâlţliala. Să vedem ce-a ieşit. O uşoară umbră de îndoială încearcă să mă cuprindă, dar o mai trimit şi pe la alţii, învingătorii nu sunt judecaţi niciodată, îmi spun eu şi încep să urc scările.

Pentru prima dată în viaţa mea, îl văd pe Bătrân schimbat E îngrijorat, e supărat, cine ştie? Mă ia din scurt:

Varain, e timpul să te îngropi adânc şi sigur, în America de Sud!

Să mă îngrop, adică să-mi părăsesc definitiv

ţara, să devin cetăţean onorabil al altei ţări, de unde, bineînţeles, să acţionez în continuare pentru Octogon. De unde această idee? Şi de ce aşa de repede? De obicei, treburile astea merg lent, planificat, cu tot dichisul. Nu pot, însă întreba nimic.

— Chiar în seara asta îţi vei cunoaşte viitoarea soţie, o argentiniancă. Laboratorul îţi va reface actele de cetăţean panamez, pe care ai avut proasta inspiraţie să le pierzi. Te vei căsători cu ea în Argentina.

Sunt, în general, un tip dur, însă reproşul din glasul Bătrânului m-a atins puternic. Cum, adică, am avut proasta inspiraţie să-mi pierd actele? Să fi riscat să le iau cu mine din Italia? Ceva de pe faţa mea îl avertizează pe Bătrân că omul torpilă are unele probleme. Se controlează cu un fel de grimasă şi-mi face una de mă uimeşte pe deplin:

— Varain, te rog să mă ierţi! Sunt nervos. Ţi-ai făcut datoria foarte bine. Îţi mulţumesc! Acum, însă, am treburi importante şi… Spune-i lui Costin să-ţi prezinte viitoarea soţie! Liber!

Acum e momentul. Altfel va ieşi un halimai de toate zilele.

— Tovarăşe general, şeful meu de serviciu a încercat să mă descoase cu privire la unele detalii din misiunea Malta 89. Am informat contraspionii.

Ridică privirea din hârtii, mă priveşte fix în ochi, apoi spune scurt:

— Bine!

Plec nedumerit şi uşor derutat. Hotărât lucru, e mai uşor pe câmpul de confruntare informativă. Acolo, măcar ştii pe cine să cotonogeşti, cum să urli pentru a trăi. În prag, îmi dau seama că, mânat de orgoliul meu, n-am reacţionat tocmai la cea mai fantastică ştire: urma să mă căsătoresc cu o argentiniancă. Ei, asta-i! Am lăsat pileala, la ordin, nu mai am nervi de om normal-la ordin, n-am prieteni-la ordin, n-am un viitor sigur – la ordin. Acum urma să mă însor-la ordin. Mai să zic câteva deocheate. Noroc de îngerii mai păzitori, care m-au calmat. În definitiv, nu aş fi fost nici primul, nici ultimul, care se însura la ordin. Să vedem fătuca…

Costin ronţăie hârtie şi călăreşte telefoane. Se pare că pe sus e furtună mare. Îi spun scurt:

— A ordonat şeful să-mi prezinţi o tipesă cu care să mă însor. Ridică pentru o clipă ochii din carnetul cu numere de telefon şi-mi face semn cu bărbia către salonul de primire a oaspeţilor.

— E acolo. Nu ştie o boabă româneşte.

Îl bat amical pe umăr şi intru în salon, să-mi cunosc soţia». Mintea vicioasă, de spion, macină tot felul de raţionamente exacte. Dacă tipa a intrat în sediul nostru, înseamnă că e ofiţer, lucru mai rar, la străini. A făcut, deci, servicii importante României. Trebuie să fie bătrână şi îndoctrinată ideologic, adică o comunistă fanatică. Concluzia: Am rupt-o-n fericire!

Nu era deloc cum mi-o închipuisem. Stătea pe

un fotoliu şi citea un roman american. De ăsta, de aventuri amestecate. Bun, gândesc eu, nu citeşte Marx. Doi, şi pozitiv: e frumoasă, deşi, comparativ cu mine, miniaturală. S-a ridicat să mă întâmpine, surâzătoare, ca o gheişă bine educată. Brunetă cu ochi negri, cu părul lung şi trup de păpuşă bine lucrată.

— Fainã fată, şopti celălalt Varain, cel care, într-adevăr, avea pasiunea fustelor. Varain cel serios se apropie de femeie cu pas prusac şi se prezintă în stil milităresc:

— Sunt Petre Varain. Vorbiţi engleza?

— Carmela de Castilio. Vorbesc engleza. Dumneavoastră sunteţi logodnicul meu?

Inteligentă, sarcastică, stăpână pe sine, o cataloghez eu în gând. Din astfel de tipe, nu ies fanatice. Înseamnă că a ajuns la uşa Octogonului pentru bani, ori din dorinţa de aventură. Din primii, va vedea ceva mai puţin decât spera, din ce-a de-a doua, din belşug.

— Da, în urmă cu un minut, am aflat că mă voi căsători cu dumneavoastră.

Îmi întinde mâna. O mână mică, brun-roşcată, caldă, fină. I-o sărut galant şi o privesc în ochi. Izbucnim concomitent în râs.

Era într-adevăr de râs: doi tineri cu personalităţi clar libertine şi dominante, fuseseră adunaţi de pe stradă, ¡ca doi pisoi, pentru a forma o pereche. Aveau şi ăştia din Octogon nişte maniere! Oricum, gândesc în sinea mea, bine că

nu-i urâtă. Dacă o fi rea, cât e de mică, o ţin numai pe şifonier. Să văd cum parlamentează de la înălţime.

— Carmela, draga mea soţie, când ai sosit la Bucureşti?

— În urmă cu trei zile, dragul meu soţ, intră ea în joc.

— Pentru prima dată?

— Desigur. Altfel nu ar fi avut haz, nu-i aşa?

— Şi, cum ai ajuns la această instituţie de cultură şi artă?

— Ca şi tine, dragul meu. Nefericită în dragoste.

Cineva nu jucase corect în povestea asta. Îi povestise tipei câte ceva despre mine. Aşa ceva nu se face, mai ales în cazul Varain.

— Deci, cu pile draga mea. Se pare că ai avut acces la da te importante din biografia mea.

— Mai mult sau mai puţin, dragul meu. De fapt, vreau să-ţi spun că eu te-am ales. L-am întrebat pe boss dacă mai are vreun specimen care a ajuns în branşă din cauza nefericirii în dragoste.

Clar. Tipa îmi plăcea. Puteai să faci cu ea multe chestii interesante. Inclusiv dragoste.

— Atunci, draga mea soţie, hai să-ţi arăt Bucureştiul noaptea. Căci afară e întuneric ca-n junglă.

Mi-a dat mâna ca un copil ascultător. În acea clipă am înţeles că făceam un pas important din

viaţa mea. Şi nu numai din ordin. Fiecare naş îşi are naşul.

Am luat cina la Athene Palace, discutând vrute şi nevrute, de parcă ne cunoşteam de când lumea. Carmela era într-adevăr fermecătoare. Spirituală, de o francheţe dezarmantă, fină ca o prinţesă de vis, bună ca o camaradă de arme. Foarte natural, i-am propus să mergem la hotel, să-i mutăm bagajul la casa mea. Trebuia să se obişnuiască cu noul soţ, să nu facă vreo gafă, motivasem eu. A zâmbit uşor ironică, uşor amuzată, dar a acceptat

Şi, iată-ne pe amândoi în bârlogul meu de burlac cu tabieturi, în care nicio femeie nu rezistase mai mult de o lună de zile. De vreo şase ani, ocup o cameră cu baie separată dintr-o vilă ultracentrală. Gazda, doamna Scărlătescu, văduvă de război, are obiceiuri rare prin mediul feminin: nu întreabă niciodată nimic, nu-şi bagă nasul în afacerile mele sentimentale, nu-mi interzice ba una, ba alta. Multe servicii secrete din lume ar da mii de dolari să afle adresa exactă a specialistului în operaţiuni speciale, Varain, dar nu-mi fac niciun fel de probleme. Gazda mea nu va vorbi niciodată ce nu trebuie. Inginer am zis, inginer sunt! Pentru ea şi pentru toată lumea.

Carmela îmi creează o problemă nouă:

— Eu unde dorm? se interesează foarte candidă. Ştii, eu nu pot dormi în pat cu altcineva.

Obiceiuri de casă mare. E bine să iau treaba

în glumă, să nu-mi stric buna dispoziţie:

— Gând la gând cu bucurie. Nici eu nu pot dormi cu altcineva în pat. Toate damele care au făcut prostia să mă lase să dorm, mi s-au plâns ulterior că, prin somn, le-am aruncat jos din pat. Poate-mi spui tu de unde mi se trage acest reflex de apărare.

Carmela nu-mi răspunde. E preocupată de studiul bârlogului meu, o cameră de vreo patruzeci de metri, împărţită în două, prin glasvand. În spate, am un dormitor ca toată lumea, iar în faţă, o cameră de zi, care mai poate fi, după necesităţi, sufragerie şi birou. În caz de forţă majoră, pot dormi aici, pe o canapea. Sper să nu apară forţa asta, majoră.

După ce miroase pe îndelete bârlogul, Carmela decretează:

Dacă eşti cavaler, îmi cedezi dormitorul.

Sunt cavaler aşa că mă pregătesc să-mi petrec noaptea în camera de zi.

Carmela îşi aranjează gospodăreşte lucrurile într-unul din şifoniere, pe care, în prealabil, l-am golit amândoi. O las în pace şi mă retrag discret, să citesc ceva uşor. Gândurile nu mă lasă în pace. Am şi ce să rumeg. Bătrânul era zguduit şi nu e firea lui să se clatine la o umbră de necaz. Înseamnă că ceva deosebit de neplăcut era în curs de pregătire ori derulare. Plecarea mea precipitată iese cu certitudine din ceremonialul Octogonului. Plouă cu evenimente. Nu ştiu însă de

ce soi.

Cuget cam cum să-mi anunţ părinţii despre căsătoria mea. Mama se va bucura nespus, la început, dar, când va afla că părăsesc definitiv ţara, va ajunge s-o urască pe femeia asta, femeia mea.

— Carmela, tu ai părinţi?

— Nu, au fost ucişi de mult, când eram mică.

Deci, tot comunistă. Metodă sigură: recrutezi copiii comuniştilor ucişi şi scoţi din ei luptători de elită.

— Au fost foarte bogaţi, continuă Carmela. Am o moşie şi un castel în nordul ţării, în grija unui frate de-al mamei.

M-am înşelat, nu e comunistă. Mă rog, nu mai are importanţă.

— De ce mă întrebi de părinţi, dragul meu?

Carmela vine lângă uşă, îmbrăcată într-un halat galben, de baie. E o păpuşică adorabilă. La propriu.

— Păi, eu am părinţi. Şi va trebui să-i cunoşti. Să ştie şi ei cu cine plec. Carmela mă studiază o clipă, să vadă dacă glumesc, apoi începe să se intereseze copilăreşte:

— Sunt bătrâni? Sunt săraci? Sunt răi sau buni? Ce fel de noră şi-ar dori?…

— Carmela, draga mea, tu îţi iei rolul în serios.

Vine lângă mine, îmi pune mâinile pe umeri şi se apleacă să mă privească în ochi.

— Da, îmi iau rolul în serios. Şi sper să-l iei şi tu, să ai grijă de mine. De exemplu, la voi e frig şi eu sunt o friguroasă. Nu pot să dorm singură în pat, că îngheţ de frig. Acesta e adevărul. Trebuie să înfrunt riscul de a fi aruncată din pat, dacă n-ai minţit şi tu.

O prind în braţe şi o strâng la pieptul meu de-i trosnesc oasele. Apoi, o sărut aspru, pe gură. Se smulge din îmbrăţişarea sufocantă, trăgându-mă de păr:

— Ursule, mă sufoci. N-ai observat că între noi e o diferenţă de câteva zeci de kilograme? Aşa se umblă cu o femeie ca mine?

Cine mai avea chef să doarmă în camera de zi? Eu, nu! A fost o noapte de vis. Aşteptam femeia asta de ani de zile. Mă completa perfect, îmi aducea echilibru. Am dormit, ţinând-o în braţe, cu capul pe umărul meu, ca pe un copil. Să nu cumva să mi-o fure cineva. Cred că am dormit ca un pietroi. Eram ostenit de ani lungi de ceaţă şi de frig, de încleştări disperate cu ceilalţi, care nu se mai opreau odată din expansiunea lor.

M-a trezit mirosul de mâncare, de omletă bine făcută. Cu brânză şi piper, adică. Am deschis hoţeşte ochii, numai pe sfert, să-mi admir soţia. Trebăluia pe lângă masă, ca o albinuţă harnică. Părea o fetiţă care se juca de-a gospodina. M-am pomenit gândind la viaţă ca un om oarecare, cu nevastă, cu situaţie de clădit şi apărat.

— Câţi copii vrei să avem, Carmela?

S-a întors serioasă către mine:

— Glumeşti?

— Nu, nu glumesc.

— Desigur, mi-aş dori copii, mulţi copii. Trei sau patru. Dar, crezi că ne putem permite?

Aşa e, uitasem. Noi eram o echipă de luptători împotriva celorlalţi.

— Ştiu eu, draga mea? Poate după ce se termină încleştarea, ne putem apuca de altceva. Am un prieten în Italia care mi-a oferit ceva foarte rentabil.

— Şi, cam în cât timp se va termina încleştarea?

— Dacă nu apar complicaţii, cam în zece ani. Nu poate dura mai mult. La sfârşitul acestui secol, omenirea va face un salt serios şi paşnic. Va intra în civilizaţiile galactice.

— De unde ştii?

— Am eu calculele mele. Vom intra în contact cu civilizaţiile extraterestre, cu neamurile noastre, de care ne-a despărţit o rebeliune intergalactică.

«Glumeşti?

— Nu glumesc, sunt foarte serios. Nu ţi s-a spus nimic despre mine în această direcţie?

— M-au asigurat că ai puteri paranormale. Atâta tot. Dar, lasă vorba! Treci şi te spală! Se răceşte mâncarea şi întârziem la serviciu.

— Doamne, ce bine-i să ai cine să-ţi facă morală!

Am plecat împreună la Octogon cu

troleibuzul. Carmela era muncită de nişte gânduri foarte concrete:

— La sfârşitul secolului, eu voi avea treizeci şi şase de ani, iar tu patruzeci. Crezi că vom face copii reuşiţi?

— Îi facem noi până atunci, draga mea. Şi-i punem la adăpost în România, la părinţii mei. De când jinduiesc ei după un prunc, să le scoată peri albi. Unul obraznic foc.

— De unde ştii că România va fi ferită de frământări?

— România nu va fi ferită de frământări. Asta e sigur. Casa părinţilor mei, însă, va rămâne în afara acestora. Acolo se trăieşte ca pe altă planetă. Vei vedea.

A tăcut, frământându-şi mai departe mintea. În holul central, ne-am despărţit. Ea a intrat în laboratorul de testare psihologică, să răspundă dacă îi plac bărbaţii mici de statură, iar eu în biroul meu. Aveam de făcut o treabă foarte grea şi migăloasă: trebuia să descriu, pentru psihologi, cât mai exact posibil, modul în care distrusesem demonii generaţi de armean. Am început să scriu raportul, dar treaba nu mergea. Avea dreptate Bătrânul: oamenii fericiţi nu fac două parale în breasla noastră.

Pe la zece, a venit Deliu, să-mi ia un raport detaliat, în scris, despre discuţiile purtate cu Hulban în ziua precedentă. Înseamnă că ieşise ceva important. L-am luat la fix:

— Deliule, suntem de-o branşă şi de-o vârstă. Eu ţi-am dat informaţia, eu te-am pus cu nasu-n urmă. Ştiu ce spune regulamentul, dar eu sunt cel cu pielea la saramură, în caz de trădare. A muşcat guvidele? Are legături?

Deliu a stat câteva clipe pe gânduri, apoi a şoptit:

— Da, legătura e sus, în C'C. Cretinul i-a transmis tot ce i-ai spus, cuvânt cu cuvânt. Iar celălalt, cerea mereu detalii, Cât mai multe detalii.

— A, vax! Curiozitate de politruci bârfitori.

— Nu, amice. Cel din C'C este în atenţia contraspionajului militar pentru suspiciune întemeiată de apartenenţă la un serviciu de spionaj străin. Un serviciu care, mai mult ca sigur, lucrează şi cu bubulii.

Am scris declaraţia fără şovăire, am semnat-o cu gradul şi numele real. Aş fi vrut să-l văd pe trădătorul din C'C în situaţia în care fusesem eu în Malta, în noaptea luptei disperate cu demonii.

La prânz, am fost chemat din nou la general, la Bătrânul. Era mai liniştit, dar vizibil obosit. M-a primit, totuşi, cu un aer de amiciţie complice:

— Cum merge căsnicia?

— Perfect. Mai bine decât aş fi visat

— Da, calculatorul nostru greşeşte foarte rar.

Acesta era duşul rece pentru partea visătoare din Varain. Fusesem cuplaţi de un calculator, ăla care mă chinuia pe mine la teste. Mă rog, morişca făcuse o treabă fainã. Am iertat-o pentru măgăriile

anterioare.

— Varain, în trei zile trebuie să părăseşti ţara. Ai la dispoziţie două zile, să-ţi vezi părinţii. Să îi faci să creadă că pleci numai de dragul fetei! înţeles? După asta, mai ai o zi de pregătire. Zona în care mergi e sigură şi bine cunoscută de domnişoara Carmela de Castilio. Ai o fată de nădejde cu tine. Formaţi o echipă de mare forţă. Să nu uiţi! Misiunea concretă o vei primi de la mine, în ultima zi. Întrebări?

— Nu am.

— Liber!

Am ieşit, am recuperat-o pe Carmela şi am plecat la masă, gânditor. În aceeaşi noapte, am plecat la părinţi, în micul orăşel uitat de stăpânire.

Părinţii mei au darul de a mă uimi câteodată prin reacţii total neaşteptate. Aceasta a fost situaţia şi cu proiectata mea căsătorie. Nu numai că nu au protestat deloc, dar au şi aprobat din toată inima. Un băiat deştept, cuminte şi muncitor nu putea face carieră în România. Aveau şi ei cu ce se mândri acum, cu un fecior capitalist.

Deşi nu ştia boabă româneşte, Carmela a tras greu la fundamentarea acestei reacţii. Două zile nu s-a dezlipit de bucătăria mamei. Moldoveanca îi meliţa reţete, în dialectul ei, greu inteligibil şi pentru români, iar argentinianca mea memora conştiincios tot ce băga mama în ceaune şi cratiţe. Nu numai din dorinţa de a-mi face plăcere. Era un hobby al ei. Unul menit faţă de-un kintal. Abia am

scos-o câteva ore în oraş, să-i arăt viaţa de provincie, să-i demonstrez că acolo nu va ajunge niciodată vreun cutremur serios.

Tata a zis doar: Da, e cam timpul să iei şi tu jugul în spinare, să faci un copil. Făcutul copilului nu e tocmai un jug, dar nu avea rost să-l contrazic.

Am plecat cu inima uşoară, promiţându-le nepoţi.

Ultima zi. Biletele de avion sunt în buzunare, bagajele făcute, totul lichidat. Bătrânul nu a fixat ora de trasare a misiunii. Stau şi-i aştept telefonul. Carmela hoinăreşte prin oraş. Cumpără cadouri pentru rude. La unsprezece fix, Bătrânul mă chemă şi plecăm împreună cu maşina. Măsurile de prevedere sunt întotdeauna binevenite, m-am convins şi eu. Trasarea misiunii se desfăşoară pe vânt şi burniţă, în Grădina Botanică, îmi dă paşaportul, banii pentru misiune şi începe calm:

— Varain, Demian e bucuros că ai reuşit şi te roagă să nu ne uiţi.

Aşa e. Demian, munţii, arma teribilă a dacilor liberi, supravieţuirea în orice situaţie.

— Puteţi să-i transmiteţi ceva din partea mea?

— Da, spune!

— Indiferent ce se va întâmpla pe această planetă, eu voi rămâne dac liber, supus numai legilor noastre. Atât.

— Bine. Ascultă! Misiunea ta e să pătrunzi în rândul stăpânilor din umbră, să devii un om de-al

lor, poate chiar un stăpân. Carmela îţi va fi de un real folos. Are o avere însemnată, iar familia ei a fost şi este foarte respectată în Argentina. Sporeşte-i averea, fă-te remarcat ca un om de afaceri valoros. Nu ai voie să vii în ţară, indiferent de ce se va întâmpla. Se vor petrece lucruri incredibile. Vei auzi, destul de curând, de o revoluţie ori de o intervenţie, a unor forţe internaţionale, de reinstaurarea monarhiei, de război civil, de reîmpărţirea ţării în provincii. Poate, şi mai rău, vei auzi că nu mai existăm, că ne-au lichidat. Totul va fi circ, un circ organizat de bubuli şi stăpânii din umbră. Noi vom rezista. La fel, şi ţara. Restul se va schimba, pe ici, pe colo.

— Dacă ştiţi ce urmează, de ce nu acţionaţi?

— Nu poţi acţiona împotriva propriului popor. Ceauşescu e departe de realitate, de mulţi ani. Nu vrea să o vadă, nu vrea, să o ştie. Crede în continuare în ideologia lui, căci această ideologie este unică în lume, e ceauşistă. E invenţia lui, care l-a înghiţit, la distrus ca lider. Ce rost ar avea să-i prelungim agonia? Buboiul trebuie spart.

— Bine, dar de ce nu-l spargeţi dumneavoastră, şefii serviciilor secrete? De ce să lăsaţi bubulii să intre la noi?

— N-avem forţe. Fiecare e ţinut în supraveghere de celălalt şi de bubulii lui Ceauşescu. Căci, are un contingent de bubuli, bine înfipt în poziţii cheie din ţară. El, însă, nu crede în serviciile secrete, îi încălzeşte la sân. E cel mai

tipic exemplu de lider care nu înţelege rolul serviciilor secrete. Bubulii îl vor înghiţi, noi nu ne amestecăm. Nu ştim care va fi reacţia Armatei. Nu uita că provine din Armată şi mai are destui oameni devotaţi acolo! Trebuie să evităm cu orice preţ un conflict cu Armata. Mânată de anumite forţe ostile, ne-ar putea distruge. Nu avem forţa lor de foc şi nici instruirea necesară unei lupte armate.

— Bine, dar ţara, oamenii vor trebui să suporte şocul circului…

— Ţara trebuie să înveţe o lecţie pe cont propriu. Are nevoie de un duş rece să-şi spele creierul de minciună şi lenevie. Tot răul e spre bine.

— Nu înţeleg. De ce monarhie?

— Varain, cei doi din Malta n-au împărţit lumea după capul lor. Chiar dacă ai avea de zece ori mai multe forţe decât au bubulii şi stăpânii lor, tot n-ai putea controla democraţiile republicane. Popoarele tind să se deştepte, să aleagă oameni nepătaţi, neamestecaţi în ciorba bubulilor. Ar fi un efort cumplit din partea stăpânilor din umbră, atât financiar cât şi informativ, pentru a corupe şi cumpăra o majoritate confortabilă în organele puterii şi administraţiei. La fiecare rundă de alegeri, efortul s-ar repeta. Niciodată nu ar fi siguri. Or, asta vizează ei, să fie odată siguri, să nu mai facă eforturi repetate.

Soluţia monarhiilor ereditare, le rezolvă

problema. Ai regele şi camarila, ai întreaga ţară. Democraţia rămâne o cortină, după care oamenii bubulilor din camarilă trag sforile pentru adevăraţii stăpâni.

Iată de ce, pentru noi, ca şi pentru alţii, s-au planificat monarhii. E ultimul asalt al celor din umbră pentru a cuceri lumea. Îl vor da cu siguranţă. Asta nu înseamnă că vor şi învinge.

— O ultimă întrebare, tovarăşe general. Cum pot fi identificaţi stăpânii?

— Varain, câte ţări de pe glob nu au datorii externe?

— Câteva, cinci ori şase.

— Cui sunt datoare statele mari, bogate, cum ar fi SUA ori URSS?

— Probabil băncilor.

— Aparent Caută-i pe cei care au la cheremul lor state datoare şi vei găsi stăpânii din umbră.

— Am înţeles!

— Bine. Îţi urez succes! Mergem direct la aeroport. Bagajele şi soţia sunt deja acolo.

Mă ducea direct la aeroport. Avea încredere în mine pentru a mă lansa în tabăra stăpânilor din umbră, dar nu-şi permitea să rişte de a mă lăsa să mai trec vreodată prin Octogon.

— Chiar şi calculatoarele pot greşi, remarc eu rece, pentru a-i da de înţeles că am priceput gestul.

Pentru prima dată în viaţa mea, l-am văzut pe Bătrân zâmbind.

— Varain, eşti un băiat inteligent, descurcăreţ şi curajos. Însă… eşti cam sentimental. Şi orgolios, mai mult decât ar trebui. Nu te duc în Octogon din alte motive: acolo s-a cuibărit, într-adevăr, un trădător. Ai un merit în descoperirea lui. Acum, trebuie să te protejăm împotriva trecutului, să-ţi creăm o legendă de supravieţuire pentru viitor.

— Cum adică?

— De azi încolo, nu mai figurezi ca ofiţer în Octogon, ci ca fugar. Cazul tău, de „trădare", va fi prelucrat cu tot efectivul. Vei fi exclus din partid. Legenda e simplă: ai fost racolat de Mafie, pentru bani grei. Ai deconspirat misiunea din Malta şi ai adus da te false. Cu această legendă, îl vom determina pe trădător să se liniştească, să scoată capul pentru a intra în capcana contraspionilor noştri. Oficial, tu ai fugit din ţară, împreună cu o agentă a Mafiei. E clar, băiatule?

— Foarte clar. N-aţi obosit de atâţia ani?

— Poate dacă da. Vezi, însă, altă soluţie?

— Nu, nu cred să existe altă soluţie.

— Adio! Nu ne vom mai vedea în această viaţă.

— Adio!

Aşa mi-am părăsit ţara. O ţară mică şi săracă. Pentru mine, însă, era ţara mea. Alta nu aveam. Era ţara pe care profetul indian Sundar Singh: o indicase, cu decenii în urmă, ca viitor „centru spiritual al lumii. Începusem să cred şi eu că profeţia se va adeveri. Până la finele acestui secol.

Capitolul X.

MINCIUNA SECOLULUI.

Despre aşa-zisa revoluţie română am aflat în ziua nunţii mele. Petrecusem cu Carmela o săptămână la moşia părinţilor ei din nordul Argentinei. Şi pentru această adresă, bubulii ar plăti sute de mii de dolari. Apoi, ne stabilisem în Mardel Plaţa, unde demarasem formalităţile pentru deschiderea unei firme de import-export. Alesesem portul pentru că avea ieşire la mare şi lume, pentru că în el se derula o viaţă comercială sănătoasă şi, mai ales, pentru că aglomeraţia îmi permitea să trec neobservat cu spaniola mea destul de modestă. Nopţile toceam limba spaniolă, iar zilele alergam cu Carmela pe la tot felul de docuri şi depozite en gros. Ne documentam, voiam să facem afaceri serioase şi sigure. Unchiul ei ne avansase două milioane de dolari, convins că-i vom pierde în speculaţii romantice. Ne pregăteam să-i demonstrăm contrariul.

Rareori citeam ziarele sau urmăream emisiunile de la televizor. Luasem împreună hotărârea de a uita, măcar câteva luni, cine suntem. Trebuia să încercăm să trăim şi să ne iubim ca doi oameni obişnuiţi. Procedura de „îngropare ne permitea pe deplin acest lucru: cel puţin doi-trei ani, nimeni din Centrală nu avea voie să ne contacteze ori să ne stabilească vreo misiune.

Pe 24 decembrie 1989, aveam cununia

religioasă la biserica Santa Fé din Mardel Plaţa. Trebuia să intrăm în rândul lumii bune, aşa că, pe lângă rudele Carmelei, am invitat şi câteva personalităţi locale, care ne sprijiniseră în demersurile făcute pentru autorizarea companiei noastre. Ceremonia catolică de cununie m-a impresionat profund, trezind în mine sentimente ciudate. Dar, la cununie, am aflat un lucru foarte important. Pe scările bisericii, câţiva reporteri de la ziarele locale, invitaţi pentru a consemna evenimentul, discutau despre „teribilul genocid din România”. Deşi avizat de Bătrân cu privire la evoluţia probabilă a evenimentelor, un fior rece, neobişnuit pentru firea mea, mi-a trecut prin inimă. Mă îmburghezeam vizibil. Începusem să-mi permit luxul de a avea sentimente umane.

Am îngropat îngrijorarea şi am continuat să fiu mirele fericit, la petrecerea nupţială. Cu excepţia Carmelei, care mă citea ca pe o carte deschisă, nimeni nu a simţit frământarea mea. Ei am apucat să-i şoptesc, între două îmbrăţişări: Situaţia e grea în România. Mi-a strâns mâna cu afecţiune. Ştia ce simţeam. Şi ea începuse să simtă ceva asemănător.

Noaptea, am ascultat pe îndelete toate ştirile transmise de posturile de radio şi televiziune, simţindu-ne din ce în ce mai descumpăniţi. Probabil că la fel de descumpăniţi şi derutaţi au fost toţi ofiţerii şi agenţii Securităţii române împrăştiaţi în lumea largă. Cum ai fi putut accepta

să lucrezi pentru un organ criminal, care ucidea fără milă oameni nevinovaţi, copii, femei, bătrâni, de-a valma? Care otrăvea apa de băut ori arunca în aer spitale?

Nu mai înţelegem nimic. Bătrânul ştiuse exact ce va urma. Asta însemna că toţi, absolut toţi şefii serviciilor secrete ale Securităţii şi Armatei cunoşteau în detaliu diversiunea pusă la cale în Malta. Cum era posibil ca Securitatea română să lepede brusc linia civilizată de acţiune şi să revină la metodele criminale ale securităţii kominternistsovietice din perioada 1946.1964? Cum se putuseră transforma peste noapte câteva mii de ofiţeri, a căror lege de bază era să nu ucizi! în criminali sângeroşi, bestiali? Şi, cine conducea acest măcel, pentru că nu se pronunţa niciun nume. Acest lucru mi-a atras atenţia, punându-mă pe drumul cel bun:

— Carmela, ne aflăm în faţa unei vaste acţiuni de intoxicare. Nu se precizează niciun nume de lider din Securitate care se opune revoluţiei populare. Dacă liderii nu se opun, nici lucrătorii de rând nu pot acţiona. Libera iniţiativă este total exclusă în aparatul informativ. Concluzia: Toate ştirile au caracter de dezinformare şi propagandă.

— Da, dragul meu, cred că ai dreptate.

— În al doilea rând, numărul morţilor este absolut improbabil pentru o ţară de tipul României. Securitatea nu putea ucide atâţia oameni, chiar dacă ar fi încercat, deoarece nu este

specializată în lupta cu arme de foc, ci, doar, cu mijloace ale muncii informative – adică informaţii. Dacă Armata nu a tras masiv, cu armament automat, atunci cifrele sunt pure invenţii.

— Atunci înseamnă că…

Bubulii, au introdus în ţară forţe mercenare, au pus mâna pe mijloacele de informare în masă şi efectuează o criminală operaţiune de intoxicare a populaţiei, în scopul distrugerii serviciilor secrete naţionale. Asaltul final pentru ocuparea integrală a ţării.

— Crezi că vor reuşi?

— Nu ştiu ce să cred. Şefii serviciilor secrete au ştiut din timp ce urmează. Eu le-am adus materialul din Malta. Trebuiau să ia măsuri de salvare a structurilor informative de apărare a ţării. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că trădarea s-a petrecut sus de tot.

Pentru câteva minute, am fost pe punctul de a abandona misiunea şi de a dispărea cu Carmela în lumea largă. Aveam un motiv foarte serios s-o fac. Dacă trădarea era la nivel înalt, bubulii cunoşteau deja cu precizie cine sunt şi unde mă aflu. Era o chestiune de zile până ar fi ajuns la mine, căci nu mă îndoiam că vor extinde răfuiala la nivel mondial. Apoi m-am decis pentru acţiune. Spiritul strămoşilor şi al Octogonului…

Trebuia să acţionez rapid, să le-o iau bubulilor înainte.

— Carmela, te rog să faci bagajele şi să scoţi

bani cash din bancă! Niciun fel de cec! Numai bani cash! Trebuie să verificăm urgent cât şi ce cunosc bubulii despre noi.

N-a comentat. Era o fată foarte vitează. În noaptea nunţii, a început să împacheteze trusa de supravieţuire. Aşa e viaţa de spion. Celor de bună credinţă, care ne critică din neştiinţă, le doresc să trăiască măcar o lună în pielea unui spion din câmpul de confruntare informativă. O lună le va fi de ajuns pentru toată viaţa.

Cel mai uşor de legendat a fost plecarea precipitată. Eram în luna de miere. Oricine putea să înţeleagă faptul că doi tineri bogaţi nu vor scăpa ocazia de a petrece-o cât mai teribil. Am indicat drept loc de zburdălnicii Hawaii, apoi, ca nişte profesionişti care se respectă, am plecat în Franţa, via SUA. Ţinta finală – Parisul, unde speram să ne formăm o impresie cât mai exactă despre starea de lucruri din România.

Îngerii păzitori ne-au călăuzit paşii către Paris. În primul rând, jurnaliştii francezi nu prea s-au lăsat păcăliţi de variantele de dezinformare lansate de bubuli, scormonind cu pricepere şi tenacitate de profesionişti după adevăr. De la ei am aflat pentru prima dată că teribilul „genocid” de la Timişoara a fost o farsă grosolană, o înscenare macabră, cu scoaterea morţilor din morminte. După ce am vizionat şi caseta cu lichidarea cuplului dictatorial, m-am convins că gogoaşa se dezumflase. Nu aşa arătau

conducătorii unui război terorist generalizat!

Toată chestia mirosea a făcătură de proastă calitate, lucru ce indica faptul că, pe lângă profesionişti, intraseră în joc şi tot soiul de „mohicani” dornici de vendete nediscriminatorii, personale. Un lucru era clar: toate măsurile organizate vizau satanizarea Securităţii, impunerea mitului securistului – terorist, crearea unei axiome psiho-sociale: securist egal ticălos. O singură organizaţie era capabilă de atâta perversitate – bubulii. Celelalte servicii secrete străine puteau trage anumite avantaje din distrugerea Securităţii, dar nu ar fi acţionat niciodată în acest sens. În primul rând, exista un cod nescris al onoarei breslei. În al doilea rând, exemplele erau molipsitoare. Precedentul, odată creat, puteai să te aştepţi, în orice zi, să auzi în propria ţară: Jos CIA! Jos MOSADUL! Jos DST! Nu mergea!

Timp de două săptămâni, am stat la Paris, adunând probe şi informaţii. La agresiunea psihologică, pe lângă hoarda bubulilor, participaseră şi cadre ori agenţi ai unor servicii secrete: KGB, CIA, MOSAD, AVO (serviciul de spionaj maghiar). Grupările internaţionaliste executaseră hotărârile Maltei, pe post de mercenari, agresori ori invadatori.

Priveam imaginile televizate şi nu-mi venea să-mi cred ochilor. Colaboraţionişti filo-sovietici, din sângeroasa epocă kominternistă, agenţi

kaghebişti de notorietate publică, iredentişti maghiari cu vechi state de activitate antiromânească, se dădeau public în stambă, la televiziunea naţională română, prezentându-se drept dizidenţi. Poporul, prostit prin sângeroasa diversiune televizată, îi credea. Era un circ grotesc:

Ion Iliescu, politruc de rangul doi, filo-sovietic, kaghebist, fără cravată şi cu aere de mare democrat, ţinea cuvântări în limbajul „epocii de aur”, în aplauzele ţugulanilor prostiţi sau cumpăraţi cu un pumn de stele ori de bani.

László Tökes, agent al iredentismului maghiar, profana sfânta biserică, oficiind slujbe victorioase.

Silviu Brucan-Brukner, kominternist stalinist, participant activ la lichidarea liderilor politici şi spirituali ai României interbelice, agent al trei puteri străine (inclusiv al bubulilor), ţinea lecţii de democraţie şi morală, incitând masele la omor deosebit de grav.

Odrasla fostului colaboraţionist kominternist Walter Neulander Roman care sosise în România călare pe tancurile sovietice, se gurguţase la putere, cu aere de mare revoluţionar (boală de familie) şi se jeluia cât de cumplit o dusese sub odioasa dictatură. Evita, individul, să precizeze cum o dusese fiica odioasei dictaturi, sub dânsul. Mă rog, noi cam ştiam câte ceva.

Colonelul de securitate Dumitru Mazilu,

întors pe dos de două ori, odată de sovietici, pe timpul studiilor făcute la „Institutul de cultură şi artă, Munca cu ridicata”, din Piaţa Dzerjinski-Moscova, şi a doua oară de americani, pe timpul unei misiuni acoperite la ONU, urla în piaţa publică Moarte securiştilor! Cred că, de atâta întoarceri pe dos şi pe faţă, flăcăul se cam ţicnise şi încerca un puternic complex de autodistrugere. Altfel, cum ar fi putut îndemna lumea să lichideze foştii săi tovarăşi? De unde ştia că nu-l vor „linişti” cu aceleaşi procedee?

Alexandru Bârlădeanu, colaboraţionist filo-sovietic din neagra perioadă stalinistă, emigrat din fragedă tinereţe în lagărul păcii (totale), URSS, apăruse cu ochelari de orb şi cârjă de cerşetor să prezideze circul.

Aşa-zisul poet Mircea Dinescu, fost mahăr de utece şi pecere pe la fabrica de activişti Ştefan Gheorghiu, cumnatul lui Alexandr Loghinovski din „Ministerul de Externe” al URSS, fost corespondent TASS în România (adică, plătit de instituţia de acoperire) se scărpina de zor în cap şi dădea din labe mai ceva ca maimuţica Judi. Se făcea că lucrează.

Căpitanul Virgil Astalosz, devenit subit Măgureanu, politruc vopsit în securist, ca urmare a „preţioaselor indicăţii de a întări organul cu activişti de nădejde”, era mare dizident.

Nicolae Militaru, omul care scrisese cu propria-i mână modul în care colaborase cu

serviciile secrete sovietice era deja ministru al apărării naţionale. Rolul kaghebiştilor – România.

O figură jalnică, pe care nu o cunoscusem, Gelu Voiculescu, un amestec de şarlatan, ucigaş şi băiat de mingi la tot felul de circuri mistico-religioase se maimuţărea în poziţia de patron suprem al serviciilor secrete şi Armatei.

Nu vedeam niciun profesionist militar ori din informativ, şi asta mă îngrozea. Ţara era în pradă, cu graniţele şi trezoreria deschise. Toţi strigau în cor: Hai la furat, la fără frontiere. Erau, de bună seamă, bolânzi. Ţara încăpuse în mâna politrucilor din rândul doi, indivizi decişi să-şi răzbune anii de frustrări, când nu putuseră să pape din troaca de aur, la fel cu „marii aleşi ai poporului”. Deocamdată, lichidaseră serviciile secrete, încheind în favoarea lor o răfuială dură, lungă de câteva decenii. Se puseseră la adăpost de mânia mulţimii, dând vina pe serviciile secrete. Hoţul pleda să-i fie condamnată mâna cu care a furat (serviciile secrete) şi nu capul cu care a gândit (partidul).

Mustăria funcţiona teribil, căci politrucii nu erau chiar aşa de dobitoci, pe cât îi crezusem: puseseră mâna pe toate mijloacele de informare în masă şi pe o armată de ziarişti mânjiţi ori interesaţi să parvină. Mecanismul complicat al terorii psihologice, instalat de Ceauşescu, cu cei trei sute de mii de activişti plătiţi, cu zeci de mii de jurnalişti şi scriitori specializaţi în îndoctrinare

ideologică, cu toată mass media aservită, cu sutele de mii de profitori şi ciubucari ai socialismului urla ca din gură de şarpe, arătând către serviciile secrete, adică către mai puţin de zece mii de oameni. Şi culmea! poporul îi credea.

Armata se zvârcolea în spasmele unei dezinformări la fel de grave. Nu înţelegeam nimic. Unde era spionajul şi contraspionajul militar? Mai târziu, am aflat răspunsul: fuseseră lichidate pur şi simplu, ca un preludiu la descompunerea Armatei.

Erau imagini de apocalips. Românii acţionau împotriva lor înşişi. Nu fusese învinsă clica ceauşistă, căci aceasta, cameleonică, sărise rapid în barca „revoluţiei”, ci însuşi poporul român, în totalitatea sa.

M-am frământat zile în şir, apoi m-am decis:

Carmela, draga mea, trebuie să intru în România.

Nu a obiectat, dar a cerut să mă însoţească. Cât de greu am reuşit să o conving să rămână în Franţa, să mă aştepte! I-am demonstrat că unul dintre noi trebuie să fie liber, într-o ţară liberă, pentru a-l salva pe celălalt, în caz de necesitate.

Pe data de 10 februarie 1990, am trecut frontiera de vest a României, cu un camion de ajutoare. Oficial, veneam din partea Crucii Roşii, aşa că n-am avut greutăţi. Mergeam către oraşul martir Sibiu unde, se spunea, securiştii-terorişti atacaseră populaţia cu elicoptere şi tancuri,

provocând un măcel de mari proporţii. Opream în fiecare oraş, ascultam atent tot ce se discuta în adunările revoluţionare, pentru a înţelege ce se petrecea. „Concluzia: bubulii aveau necazuri cumplite. Nu reuşiseră să lichideze serviciile secrete române prin acţiunea blitz regizată în decembrie. Românii se trezeau, puneau întrebări, îi cereau pe adevăraţii teroriştii.

Ajuns la Sibiu, m-am convins de un lucru dureros: acolo fusese într-adevăr un fel de război antipopular, cu rachete de aviaţie şi armament greu, dar era vorba de „opera" unui ofiţer al Armatei, Dragomir, un ceauşist preocupat să-şi confecţioneze o biografie de revoluţionar. Luase şi el exemplu de la alţi ceauşişti, mai mari, care, pentru a-şi schimba pielea, născociseră diversiunea cu securiştii terorişti.

La Bucureşti, am ajuns pe data de 14 februarie. Nestingherit de nimeni, am parcat camionul în centrul oraşului şi m-am îndreptat nerăbdător către Octogon. Mă aşteptam la ceva rău, dau nu foarte: Bătrânul nu era tipul care să se lase intimidat de nimicarniţa kaghebistă. Pe dinafară, clădirea nu prezenta schimbări vădite. Pe frontispiciul clădirii, flutura un steag cu gură în loc de stemă. Mai jos de acesta, atârna o firmă de comerţ exterior. Se orientaseră. În faţa porţii, nea Marin, portarul, vindea ziare Libertatea. M-a recunoscut dintr-o privire:

Ia Libertatea, ziarul revoluţiei române! Intraţi

repede!

Am mers glonţ la cabinetul Bătrânului, deşi mă aşteptam să încasez o papară zdravănă. Costin îşi făcea impasibil serviciul de paznic şi secretar al şefului. Când m-a zărit, ochii i-au licărit scurt, a suspiciune.

S-a controlat imediat. M-a privit întrebător, iar eu i-am aruncat prima întrebare care mă frământa:

— Şeful trăieşte?

— Da, dar e ocupat.

Nu-şi permitea să mă anunţe înainte de a fi verificat. Legea!

— E-n regulă. Te rog să-i raportezi că am venit în România cu afaceri pentru firma mea şi cu ajutoare. Voi sta câteva zile la fosta mea gazdă.

— Bine. Contează pe mine.

Am părăsit Octogonul satisfăcut că, în bulibăşeala generală, mai rămăsese o oază de ordine şi tărie. Am plecat glonţ la doamna Scărlătescu, să aştept întâlnirea. Nu aveam altceva mai important la orizont. I-am povestit bătrânei o mie de poveşti frumoase despre viaţa noastră, a mea şi a Carmelei, în Austria unde, chipurile, aveam un magazin de antichităţi. Nu era femeia care să mă dea pe mâna bubulilor, dar paza bună te păzeşte de primejdia rea.

După vreo două ore, a sunat Roibu, colegul meu, întrebându-mă dacă poate să-mi facă o vizită. Am acceptat imediat. Ştiam ce urma:

verificarea de rutină şi informarea generală. Am fugit la Alimentara de visa-vis şi am cumpărat două sticle de vin, să-mi cinstesc oaspetele.

Discuţia cu Roibu mi-a clarificat multe semne de întrebare. Operaţiunea nu era chiar una de prima mână, deşi tămbălăul aşa încerca să o prezinte. Pur şi simplu, stăpânii din umbră aflaseră că serviciile secrete române plănuiau debarcarea paşnică a clanului ceauşist şi devansaseră lovitura cu două săptămâni. Comandourile sovietice de intervenţie (citeşte agresiune) au intrat atât prin graniţa de est cât şi prin cea din sud, pe la bulgari, folosind autoturisme înmatriculate în URSS cât şi în alte state. Pentru participarea la acţiune li s-a făcut o favoare: revolta nu a fost iniţiată în Moldova, de unde s-ar fi extins cu siguranţă în rândul românilor din Basarabia şi Bucovina. AVO, cel de-al doilea agresor, obosise luni în şir grănicerii români din vest, cu treceri repetate de frontieră, inclusiv cu lichidarea santinelelor. Ca urmare, în zilele de 15 şi 16 decembrie 1989, n-au avut greutăţi deosebite în infiltrarea câtorva zeci de luptători de comando, care au făcut joncţiunea cu grupările iredentiste locale. László Tokeş, preotul reformat, n-a acţionat nici spontan, nici întâmplător: de ani de zile era dirijat de AVO cu sarcini plătite în rândul mişcării iredentiste din România. Distrugerile, aparent fără rost, din primele două zile, din Timişoara, nu au fost opera

localnicilor ci au avut, totuşi, un scop foarte precis: să creeze atmosfera tipică de război psihologic, senzaţia că forţele de ordine sunt neputincioase şi pot fi lichidate.

Dacă Armata ar fi tras în plin, cu toate mijloacele de foc din dotare, s-ar fi ajuns la cifra planificată de bubuli – 60.000 de morţi. Nu se ajunsese şi asta explica un fapt: unii militari, prinşi la înghesuială, trăseseră de frică ori pentru a-şi salva viaţa. Să ucidă intenţionat – nu. Abia după 22 decembrie, când începuse marea diversiune bubulă, muriseră, într-adevăr, oameni mulţi – circa 900. Până la acea dată, erau mai puţin de 100 de victime, dintre care 23 de cetăţeni străini, maghiari şi sovietici. Se pune problema dacă Ceauşescu a fost lichidat pentru uciderea românilor ori a străinilor. Mai mult ca sigur, pentru străini. Pentru bubuli, noi suntem o rasă inferioară, a cărei viaţă nu prea trage la cântar.

Securitatea reuşise să documenteze câteva zeci de cazuri de agentură bubulă, kaghebistă şi avoistă. Din păcate, unele elemente din Armată, dezinformate de politruci, ceauşişti, kaghebişti şi bubuli au anihilat orice posibilitate de acţiune: s-au distrus sistemele de legătură ale serviciilor secrete cunoscute, au fost arestaţi fără mandat mulţi lucrători operativi, au fost răvăşite şi distruse arhive importante.

Acţiunea din Bucureşti nu putea să pornească, deşi în oraş acţionau circa opt sute de

agenţi bubuli, kaghebişti ori a altor servicii secrete. Pentru a-l determina pe Ceauşescu să strângă mulţimea în centrul Capitalei, a fost folosit agentul dublu Marcel (Gogu Rădulescu). Pe timpul mitingului, organele antiteroriste au reuşit să identifice cinci agenţi bubuli de origine asiatică, autori ai exploziilor de iniţiere. Panica populaţiei a fost determinată cu mijloace electronice de influenţare neuropsihică, instalate într-un apartament de la subsolul clădirii Cofetăriei Athene, a cărei locatară a fost evacuată legendat încă de pe 18 decembrie. Autorii? Bubulii!

Teroriştii prinşi au fost predaţi Armatei. De acolo, urma lor se pierde. Dacă un singur cadru al Securităţii ar fi acţionat ca terorist, ar fi fost prezentat zilnic populaţiei, pentru întărirea legendei de dezinformare. În lipsă de terorişti reali, au fost fabricaţi câţiva, prin lichidarea unor uslaşi şi militari în termen din trupele de securitate.

Majoritatea victimelor erau, cu siguranţă, rodul acţiunii de dezinformare de după 22 decembrie, când gruparea kaghebistă a reuşit să păcălească populaţia revoltată, să o închidă în case, la televizor, să-i fure revoluţia din mâini. Cei nouă sute de morţi plăteau rezolvarea următoarelor sarcini trasate de mişcarea bubulă: ridicarea la putere a agenţilor proprii ori aliaţi (kaghebişti, avoişti, mosadişti, ciaişti); lichidarea

rapidă a dictatorului care, în disperare de cauză, ar fi deconspirat da te jenante pentru bubuli şi stăpânii lor, determinând o furtună internaţională; lichidarea serviciilor secrete române, în scop de a asigura impunerea ulterioară a unor soluţii politico-economice defavorabile României; ştergerea urmelor trădării, prin furtul şi distrugerea dosarelor deţinute de Securitate; limitarea revoluţiei la o perestroikă, sens în care trebuiau păstrate structurile de conducere ale partidului comunist şi mijloacele mass media obediente.

Securitatea naţională, acuzată de toate faptele abominabile săvârşite de predecesoarea ei, securitatea kominternistă, şi de colaboraţionişţii filosovietici, era oficial desfiinţată, distrusă. În fapt, trecuse în dispozitiv de conservare, evitând implicarea în evenimente şi pierderile umane.

Bubulii şi serviciile secrete subordonate continuau acţiunea de dezinformare iniţiată împotriva Securităţii naţionale, profitând de neştiinţa populaţiei, dar pierduseră partida: arhivele ultrasecrete fuseseră ascunse cu grijă, revoluţionarii pătrunşi în unităţi aflaseră ceea ce era normal să ştie orice român – numele celor care organizaseră represiunea din anii 1946.1964 şi din decembrie 1989. În rest, cine putea afirma că în ţară a existat represiune făcută de Securitate, atâta timp cât dizidenţii reali cât şi cei fabricaţi de către serviciile secrete străine (adică agenţi de

influenţă!) erau în viaţă şi pe deplin sănătoşi?

Cel mai îmbucurător lucru: bubulii, kaghebiştii şi ceilalţi agresori nu reuşiseră să descopere Octogonul. O structură informativă, cu peste o mie de profesionişti de elită, rezistase şi intrase în dispozitiv de apărare. Existau şanse reale ca invadatorii şi colaboraţioniştii lor să fie învinşi. Cu o singură condiţie: nimeni să nu trădeze Octogonul.

Am memorat conştiincios tot ce mi-a transmis Roibu. La ora şapte fix, eram în cabinetul Bătrânului, pentru a primi papara şi, eventual, o nouă misiune. M-a primit ciudat, cel puţin comparativ cu modul în care îl cunoscusem anterior:

— Varain, dacă nu ai fi un pic sentimental, ai fi cel mai valoros om al Octogonului. Ai încălcat ordinul de misiune şi să nu te aştepţi la iertare. Dar, îţi mulţumesc! Ştiu că ai fost îngrijorat. Zgomotul a fost teribil. Ştirile, prea cumplite, prea oribile.

— Domnule general, am început eu…

— Nu mai sunt general, ci preşedinte al unei companii comerciale.

— Domnule preşedinte, am reluat eu, pentru mine e de neconceput faptul că serviciile secrete române au scăpat situaţia de sub control, deşi aveau informaţii exacte despre intenţiile agresorilor.

— Dragă Varain, alternativă era mult mai

complicată: război civil, urmat de dezmembrarea ţării în trei provincii. De fapt, dacă nu ar fi fost generalul Guşe de la Armată, cam asta ar fi fost situaţia. Guşe şi Vlad au salvat România. Va veni o vreme în care se va recunoaşte oficial acest lucru. Securitatea nu e distrusă. Trece printr-un examen greu, care o va căli. Cei necorespunzători pentru astfel de activitate vor cădea. Ştii care: nevolnicii, abuzivii, fricoşii, oportuniştii. Unii s-au repezit deja să sărute mâna care i-a lovit, primind onoruri şi bani. Alţii stau şi gândesc, încă. Nu trebuie să-i pierdem pe cei buni, pe maeştri, indiferent de vârstă şi grad. Când în ţară se va instala adevărata democraţie, peste patru-cinci ani, vom avea nevoie de servicii secrete foarte eficiente. Ştii tu de ce…

— Bine măcar că soluţia monarhică nu a reuşit!

— Nu te grăbi, Varain! în ţară au pătruns deja sute de agenţi monarhişti, de toate culorile. Vor face campanie ani în şir pentru momâia de Hohenzollern, ori pentru pramatia de fiică-sa. Interesant e faptul că printre ei sunt şi câţiva agenţi KGB, români emigraţi în vest. Vom vedea ce pregătesc. E prea devreme să mă pronunţ.

— Pot să fac şi eu ceva pe timpul cât stau în ţară?

— Pentru început, cât stai?

— Două-trei săptămâni. Chiar mai mult.

— Ai ceva timp. Îmi trebuie da te exacte de la foştii contraspioni ai Armatei. Unitatea lor a fost

făcută zob, dar ei trăiesc şi sunt împrăştiaţi prin toată ţara, prin unităţi ale Armatei. Se tem de ei. Se tem de ce ştiu şi pot spune. Nu-i lasă să se adune la un loc. Asta să-mi afli: De ce se tem bubulii şi kaghebiştii de contraspionii militari? Sper să te descurci.

— Am ceva conexiuni. Ce se urmăreşte de fapt?

— Curăţirea României trebuie să înceapă cu Armata şi serviciile secrete. Pe timpul evenimentelor, au pătruns în Armată cam mulţi agenţi ai bubulilor şi kaghebiştilor. Unii ceauşişti au rămas pe loc. Zilele astea vom demara o vastă acţiune de curăţire, începând de sus în jos. Lucrăm cu unii revoluţionari. Trebuie, însă, să avem da te exacte, să nu greşim. De asta avem nevoie de minţile contraspionilor. În plus, în situaţia disperată în care se află ţara, am putea să ne completăm efectivele cu ceva specialişti din rândul lor. Clar?

— Am înţeles. Cum fac, în concret?

— Treci pe la Costin. Te instruieşte el.

Paznicul sfintelor taine, Costin, avea un cărţoi gros cât o biblie. Foarte meticuloşi octogonarii mei. Nu pierdeau nimic, nu se grăbeau. Lucrau la treburi care urmau să fie exploatate ori fructificate peste trei-patru ani. Documentau trădări la înalte nivele. Asta era meseria lor. De rest trebuia să se ocupe justiţia.

Am studiat câteva ore informaţiile şi semnele

de întrebare cuprinse în cărţoi, apoi l-am anunţat pe Costin:

— Trece în partida mea problema Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major. Sper să o lămuresc în câteva ziile. Să nu-l mai contacteze nimeni pe Cernescu. Vorbesc eu cu el, îl ştiu.

— În regulă, a aprobat paznicul hârţoagei.

Paul Cernescu îmi fusese coleg în marina militară. Vânător de submarine, căpos, inteligent, plin de fantezie, orgolios peste măsură, curajos până la limita nebuniei, răzbunător din fire ca un corsican. Trăia după legile feudale în care fusese crescut de familia sa: Omul e om atât cât are demnitate. Fără ea, nu e decât un simplu animal. Decât viu şi nedemn, mai bine mort în picioare. Mai mult ca sigur, avea un dinte puternic împotriva agresorilor: îi desfiinţaseră unitatea, ţineau sub stăpânire nişte neamuri de-ale lui din Basarabia, îl jigniseră, acuzându-l de fapte infamante. Contam pe el, ca un tip gata de răfuială.

L-am căutat acasă. Locuia în acelaşi cartier, în imediata mea vecinătate. Mi-a deschis nevastă-sa, speriată. Nu mă cunoştea şi nici nu mai credea în nimeni. Trecuse, mai mult ca sigur, prin ordaliile variantei securiştiterorişti. Altă porcărie bubulă, ostracizarea copiilor şi soţiilor membrilor serviciilor secrete. Încă o chestie de plătit.

Cu greu am aflat că Cernescu lucra în Marina Militară, chiar la Comandamentul din Constanţa.

Se potrivea bine. Aveam acolo, în Constanţa, o treabă care o amânasem mereu, de ani de zile. O întâlnire cu un om. Cu omul care mă salvase de la moarte.

Capitolul XI.

UNCHIUL SAM ŞI „FRATELE” ivAN.

Pe Cernescu l-am găsit destul de uşor: am filat intrarea în Comandamentul Marinei Militare până ce l-am văzut ieşind. Aveam oarecare încredere în el, dar erau vremuri tulburi, în care se ucideau fraţii între ei. Am preferat să-l mai filez un timp, să văd ce afaceri învârte, cine îl supraveghează. Fusese şeful biroului de contraspionaj din DIA. Ştia prea multe să nu fie sub lupă. Un astfel de tip ori se „răceşte”, ori se ţine bine „ascuns”, ori se cumpără cu bani grei. Nu ştiam în ce poziţie se afla „clientul” meu, aşa că am ezitat ceva mai mult, filându-l discret. Mi-a tras clapa, când nu mă aşteptam: a intrat într-un magazin, a ieşit pe uşa din spate şi m-a bătut pe umăr, foarte „amical”:

— Ce moaş-ta vrei, mă?

— Sunt Varain, omule. Ce naiba, m-ai uitat?

— Măiculiţă-mamă! Eşti chiar tu, boierule. Cevânt te aduce prin aste locuri de exil?

— Treburi?

— Au dat kaghebiştii iama şi-n bârlogul vostru?

— Nu, la noi totul e regulă. Trebuie însă să discutăm în linişte.

— Hai la mine, la hotel! Mi-a dat stăpânirea un apartament întreg, ca la boşi. Numai să stau liniştit, să nu ciripesc.

— Nu, la tine nu se poate. Pereţii au urechi Puse de voi, în vremurile de glorie.

— Nu neg chestia cu urechile. Dar acum, e sigur ca pe Mont Blanc. În avântul lor revoluţionar, de sorginte kaghebistă, lighioanele astea feseniste au distrus cu baroasele sculele de ascultare. Întreaga centrală. Parol! Dacă prostia ar durea, ce mai de vaiete şi urlete ai auzi în tot târgul! Dobitocii! Ei aveau nevoie de scule, nu noi. Când s-or trezi, să vezi ce la cărămizi în „coaste” îşi vor trage.

— Garantezi?

— Cu viţa. Sau, cu viaţa dacă o vrei.

— Vasăzică eşti liber?

— Dacă omul e liber în sufletul lui, nicio ocnă din lume nu-l poate închide. Deocamdată, kaghebiştii au alte necazuri. După ce se întăresc, bagă ei sculele dictaturii în priză şi ne fericesc cu domicilii gratuite. Şi păzite.

— Treaba nu poate evolua aşa. Sovieticii nu mai sunt singuri pe planetă.

— Şi, ce folos? Dacă nu reuşeşte să ne bage la zdup „fratele” Ivan, vine cealaltă rubedenie grijulie, unchiul Sam, şi tot ne dă o casă pe banii guvernului. Îi ştiu bine pe yankei, de când lucram şi eu boiereşte, ca spion. Sunt grandioşi în economie şi finanţe, dar în politică, în munca

informativă şi în dragoste sunt nişte catastrofe. Asta cu dragostea mi-a spus-o o americancă. N-am motive să n-o cred: în politică şi informativ chestia se confirmă sută la sută. Mă uit la ce scule de oameni au apelat. Cam tot ce a folosit mai înainte Gestapoul sau KGB-ul. Dezinformează atât de prost, încât îi cred numai handicapaţii mintali. Şi nici aceia, în bloc. Dacă ţi-ai pune mintea cu asemenea nimicarniţă, ţi-ai strica stilul.

Urcăm fără probleme în apartamentul lui Cernescu, din hotelul militar. Arunc o privire în jur. Ordine enervantă, de matroz frecat la sânge, de contraspion cu nervii de catâr. Ăştia piaptănă un car de fân, până găsesc un ac. Îl găsesc întotdeauna. Asta e mândria lor: meticulozitatea.

Mă aşez la masă. Amfitrionul meu scoate sculele de taifas: paharele, sticla de ţuică, scrumiera şi ţigările. Întâmplător, privirea-mi alunecă pe masă, printre cărţi şi caiete scrise atent, îngrijit. Unul îmi atrage atenţia. Titlul lui, mai bine zis: IDEOLOGIA DACĂ – ROMANĂ. Interesant! Un contraspion devenit ideolog e mai rar decât o prostituată care se călugăreşte.

— Te pregăteşti să te lansezi în politică?

— Cine, eu? Cernescu râde dispreţuitor, crud.

— Atunci ce te-a apucat, cu ideologia asta?

Nu răspunde. Toarnă atent ţuica în pahare, apoi mă ia la fix:

— Care este situaţia ta exactă, Varain?

— Dar a ta?

Zâmbeşte mucalit:

— Cum vezi. Ofiţer în marină. Aştept să se termine circul, să trec în rezervă. Am nişte chestii în plan.

Destul de plauzibil. Nu are rost să continui tatonarea. E teribil de orgolios şi-mi poate face bucata.

— Uite care e treaba. Octogonul a scăpat. Am intrat în dispozitiv de apărare, până se trezesc securiştii. Sunt însă mari necazuri. Ştii tu: prea, mulţi adversari, prea puţini luptători.

Ciocnim şi bem. Inclusiv eu, să nu-l supăr. Îl simt cum îşi pregăteşte un răspuns dezangajant.

— Bătrâne, îmi pare rău. Eşti sârmar de-al meu, ar trebui să te ajut Sub răposatul am dus-o prost, dar acum e şi mai prost. Te-ai gândit pe cine serviţi acum şi pe ce căi au ajuns la putere?

— Lucrăm independent, în afara structurilor statale.

— Atunci, daţi şi voi, boierilor, o lovitură de stat! Să vă pupe românii mâinile! Sloganul de bază: Fesenişti-terorişti. Culmea, că exprimă o realitate foarte exactă, pentru care au murit câteva sute de oameni. Ce zici?

— Asta nu se poate. Vrei să determinăm o intervenţie străină?

— Ai văzut că eşti la cheremul lui Ivan? Şi başibuzucul ştie treaba asta, complexul ăsta. E destul să-ţi arate câteva tancuri gata de excursie şi te linişteşte. Asta nu pot eu să suport.

— Treburile vor mai evolua, ursul va mai slăbi, va mai năpârli de foame…

— Asta-i chestia care-mi place! Prin 86, când credeam că-mi dau obştescul sfârşit, îmi părea rău de un singur lucru: că n-am văzut Piaţa Dzerjinski. Plină. Şi toţi strigând: Moarte kaghebiştilor! O voi vedea, te asigur! Eu îmi plătesc foarte cinstit datoriile de onoare. Ne-au ostracizat, îi ostracizăm!

— Până atunci, mai este. Trebuie să facem ceva aici…

— Cam ce-ai vrea să fac? Să mă închin la foştii kaghebişti şi ceauşişti care s-au căţărat la putere, sacrificându-ne pe noi şi familiile noastre? înţelegeam să ne facă asta legionarii ori ţărăniştii care au zăcut prin lagăre şi puşcării. Nu privilegiaţii comunismului!

— Exagerezi, Cernescule. Când aliaţii ne-au vândut la Yalta, nici nu eram născuţi. Când Boris Grunberg-Nikolski băga lumea în puşcării cu camionul, nu intrasem încă la şcoală. Ce vină am eu pentru păcatele trecutului, ca să accept lovituri de la cei pedepsiţi fără vină, atunci?

— Boierule, ai dreptate numai pe jumătate. Aşa-i! Ne-am apărat patria, dar în patria noastră era comunistă. Nu l-am adus noi. Nici nu l-am impus. Apărând însă patria, am apărat şi sistemul. Nu le puteam separa. Altă patrie nu aveam; ori o apăram aşa cum era, ori trădam. Acum e la modă trădarea. Şi lipsa de ruşine elementară. Pentru

cine să lupt, în această situaţie?

— Poporul nu are nicio vină…

— Care popor? Ăia care dau vina pe noi pentru a-şi scuza lichelismul, laşitatea, carierismul, slugărnicia faţă de clan? Sunt bucuroşi că au găsit o scuză pentru a-şi linişti conştiinţa: Nu ne-am răsculat pentru că ne bătea Securitatea la fund. Pe moaş-sa! Ai băgat tu vreun român la închisoare? Eu, nu! Şi nimeni din unitatea mea!

— Cernescule, trebuie să înţelegi că aşa sunt revoluţiile…

— Care revoluţie, boierule? A fost o încercare de represiune, foarte slabă, urmată de o revoltă populară de mici proporţii şi de o baie de sânge organizată de cei care au luat puterea. Pentru a sărbători evenimentul.

— Care a fost rolul DIA în această afacere?

Cernescu se opreşte din peroraţie, mă priveşte chiorâş, apoi mi-o taie scurt:

Măi Varain, ce nu pot înţelege la voi, ăştia, boierii, este faptul că încă mai credeţi în existenţa lui Moş Crăciun. Băi flăcăule, află că Moş Crăciun nu există. Părinţii sunt cei care bagă daruri în papucii odraslelor. Ce vrei tu, de fapt?

Reacţia e tipică pentru contraspioni. Ăştia ajung să se îndrăgostească de unităţile apărate. Ca de femei.

— Cernescule, nu are rost să ne certăm. Suntem pe aceeaşi copaie găurită. Dacă se duce la

fund, luăm amândoi apă la bufanţi.

— Vax! Ascultă, Varain! Şi bagă la cap! Aveam cinci ani când securitatea Kominternistă l-a arestat pe tata, în faţa mea. Mi-am văzut bunicul orbind, când i-au luat pământul. Alt bunic a dat în boala chinezilor: planta orez. Numai că el planta la puşcăria din Jimbolia. Unchiul meu a săpat la canal de-a rămas fără plămâni. N-am avut copilărie, nici adolescenţă. Tinereţea? în misiuni, zi şi noapte. Pentru ce? Şi, mai ales, pentru ce să o iau de la capăt? Cei care s-au îmbogăţit sub Ceauşescu sunt acum marii dizidenţi. Ei vor fi milionarii de mâine. Pe cine să servesc?

— Cernescule, aici e vorba de un interes statal deosebit A participat ori nu DIA la lovitura bubulilor?

— Schema clasică. Întâi asmuţi Armata pe Securitate, o faci zob, o aduci la ascultare. Apoi, asmuţi Securitatea pe Armată, o prinzi cu ocaua mică şi o faci să danseze cum îţi place. Aşa a ajuns Ceauşescu la putere. Aşa vrea să facă şi Iliescu. Nu mă interesează jocul. Mă retrag, îmi plătesc singur datoriile. De unul singur, auzi?

— Ca să vezi de unde răsare Rambo?

— Asta e metoda. Ai ghicit.

E clar. Cu omul ăsta nu se mai poate face nimic. Va merge înainte, viu sau mort, pentru a-şi plăti datoriile de onoare. Bine format, dar fanatic. Nu-i invidiez pe cei care îi vor sta în faţă, căci nu va ataca cu bâta. E stăpân pe cele mai perverse

metode ale meseriei. Îl ştiu. Are legile lui. Nu-i pasă dacă moare ori trăieşte. Pentru astfel de tipi, moartea e chiar o izbăvire.

Mai încerc o carte. Poate totuşi…

— Te-ai gândit să pleci din ţară, să vii cu noi?

— Eu? Şi cine mai stă să plătească datoriile? Tu nu vezi ce e în jur? Vor să repete represiunea kominternistă! Alţi colaboraţionişti, aceleaşi metode. Distruge tot! Violenţă! Calcă pe oameni, dacă vrei să ajungi sus!

— Eşti cam pătimaş. Tocmai de aceea exagerezi.

— Eu exagerez? Sau cei care dau vina pe noi? Ai mai văzut tu vreodată o dezinformare mai neruşinată ca la noi? Cei care au instalat şi susţinut dictatura kominternistă şi ceauşistă urlă cel mai tare împotriva noastră. Cum să-i las, măi omule? Vor să falsifice din nou istoria, să pornim din nou de la o minciună!

— Cernescule, mai ai puţin şi-mi vei spune că toţi aţi fost fete mari.

— Să ştii cam fost! Am scufundat noi nave ale păcii, ca DST-ul? Am intrat noi cu lovituri de stat în alte ţări, ca frăţiorii din KGB ori CI A? Am folosit noi metode teroriste de acţiune, ca MOSAD-ul? Sau AVO? Am ucis noi, cumva, dizidenţi, ca polonezii ori ruşii? Nu, n-am făcut nimic din toate astea! Ne-am purtat cu mănuşi cu spionii şi trădătorii prinşi, căci aşa era legea. Să nu supărăm, să nu afectăm relaţiile externe. Ştii tu

ce sifilis ţi se ridică la cap, când ai un spion sau trădător în labe, unul de ăla scârbos, după care alergi de ani de zile, şi ţi se ordonă să-l eliberezi?

— Te cred, bătrâne. Nu te aprinde.

— Nu mă aprind. Ăsta e adevărul. Proporţia de ticăloşi era cam aceeaşi în toate sectoarele de activitate. Cam câţi am avut noi, au avut şi cei din fabrici ori din instituţii, de pe câmp, ori de la catedră. Îi condamnă pe toţi, în bloc? Nuuu! Cine a scris şi îndobitocit acest popor, cine a organizat imensa acţiune de propagandă menită să ne transforme pe toţi în zombie de tip nou? Eu? Oamenii mei? Cine ne agresa zilnic cu tot felul de slogane şi lozinci care fac psihicul praf? Cine a băut şi mâncat colhozuri întregi? Cine s-a îmbogăţit pe spinarea celor mulţi? Cine umbla prin străinătate, în timp ce noi eram legaţi de glie? Cine a exploatat durerea şi sărăcia pentru a se îmbogăţi? îţi spun eu: mulţi dintre cei care acum se dau mari democraţi şi urlă. Să ştii că urlă de frică, să nu se trezească păcăliţii, să le ceară socoteală.

— Cernescule, o problemă de care trebuie să ţii seama. Trebuie! Ţara va fi vândută la bucată, chiar de cei care se laudă că o apără.

— Şi, cu ce să o apăr? Cu vrăji şi descântece? Din punct de vedere politic, economic şi informativ suntem o naţiune ocupată. Faptul că ocupanţii nu poartă uniforme ori alte semne distinctive le dă oamenilor senzaţia că sunt liberi

şi pot face ce vor. Din păcate, tot Ivan a luat iniţiativa, căci, ţi-am spus, unchiul Sam e cam stupid. Tu nu vezi cum se ţine Iliescu de sovietici, ca mielul după oaie? Crezi că vom schimba ocupantul?

— De schimbat, îl schimbăm sigur. Nenorocirea e că dobitocii ăştia de kaghebişti, care au înşfăcat puterea, nu-şi dau seama că şandramaua sovietică scârţâie îngrozitor, gata să se prăbuşească. Aşa au fost îndoctrinaţi: Cea mai solidă şandrama din lume e şandramaua sovietică!

— Ei acuma, vezi tu, Varain, de ce-mi frec mintea? Cum scăpăm de şandrama? Să se dărâme, dar nu peste noi! Să merg acolo, în Piaţa Dzerjinski, să-mi plătesc datoria.

— Şi, cum vezi ieşirea?

— Asta-i, că n-o văd. La stânga, e perestroika lui Gorby, ciolovekul care vrea să-şi vâre neamul în Europa. La dreapta, monarhia, susţinută de bubuli. La centru, ar trebui să fie mişcarea românească, dar crezi că vor lăsa-o ceilalţi, extremele, să se dezvolte? Aşa a fost în toată istoria noastră, Suntem un popor care mergem prin şanţurile istoriei, când pe cel din dreapta, când prin cel din stânga, niciodată gospodăreşte, pe mijloc. Asta ar fi scăparea. Mijlocul „Centrul

— Încep să te recunosc, Cernescule. Ce te opreşte să fii mereu la fel de practic?

— Senzaţia că purtăm în noi un blestem naţional. Suntem singura naţiune care îşi ucide

eroii la cererea străinilor. Pe Cuza, l-am alungat să moară singur printre străini, ca un câine. Pe membrii Sfatului Ţării, care au adus Basarabia şi Bucovina la trupul patriei, i-am judecat şi condamnat ca pe nişte tâlhari. Ruşii n-au îndrăznit să-l condamne pe mareşalul Antonescu, însă românii, în frunte cu fostul rege, l-au ucis şi i-au împrăştiat cenuşa, să-i piară urmele şi gândul cel cutezător. Să ne mai mirăm că peste neamul nostru plouă cu nenorocire?!

— Eşti mare, omule! Acum înţeleg cum stă treaba cu ideologia ta.

— Nu, Varain, destinul meu nu e să ajung politruc, ci om. De secole ni se perverteşte spiritul cu deprinderi înjositoare. De secole ni se impun ideologii străine de spiritul şi interesele noastre. De secole repetăm ca nişte papagali, ori ca nişte maimuţe ce spun ori fac alţii. E timpul să ne croim ideologia noastră, ideologia eliberării neamului dac. E destul de rău că am ajuns şi romani, nu ne mai trebuie alt rău.

— Şi, cum vrei să faci?

— Din mlaştina asta, în care ne bălăcim, ori ieşim cu tot neamul, ori ne sufocăm în mişelii mărunte. Voi, cei o mână de spioni, nu puteţi face nimic semnificativ. Tot neamul, înţelegi?

— În concret, ce a-i vrea să facem? Să ne pocăim, să ne retragem în mănăstiri? Noi suntem spioni. Ştii tu vreun stat fără spioni? Cât ar fi de puternic un stat, pe plan economic, politic şi

militar fără spioni, ar fi la cheremul oricui, asemeni unui uriaş surd şi orb.

«Ai ajuns unde te vreau. Am de gând să ies la lumină, să le spun celor minţiţi că vâslaşii din cală sunt puţini şi obosiţi, fapt pentru care hărăbaia se va duce la fund. Dacă nu se iau măsuri. Urgente, auzi!

— Şi speri să schimbi ceva cu asta? Sus acţionează un imens aparat de propagandă bubulă, kaghebistă, ciaistă, avoistă. Cu mii de agenţi de influenţă, cu mii de trădători.

— Aşa este. Sus e marea diversiune bubulă, care nu mai poate fi combătută prin mijloacele spionajului. Trebuie să ieşim afară, să spunem adevărul! S-or găsi câţiva să-l priceapă. Nu ne trebuie mulţi, pentru început. Restul, se vor convinge pe parcurs, de foame şi necazuri.

— Eşti visător, contraspaiule! Vrei să spui adevărul unui popor care s-a învăţat cu minciuna ca drogatul cu doza de morfină. Nu înţelegi, că asta vor? Să li se spună minciuni, mituri cu oameni perfecţi şi oameni cumpliţi de răi? Cum să-i faci să accepte ideea că oamenii sunt pur şi simplu oameni, nici prea albi, nici prea negri. Psihologii bubuli au descoperit setea asta de mituri şi-i îmbată pe toate căile: mitul lui Dracula-Ceauşescu, vampirul care se hrăneşte cu sânge de sugar, mitul lui Ali Baba, Ceauşeasca, posesoarea unei imense bogăţii furate şi ascunse, mitul catacombelor în care trăiesc ieniceri ceauşişti,

mitul securistului sângeros, înarmat până în dinţi, fanatizat ideologic, capabil să ucidă şi părinţii. Mituri, omule! Asta le trebuie.

— Un moment, Varain! Toate miturile au la bază un sâmbure de adevăr. Ceauşescu uitase să mai plece de la cârmă, uitase că e muritor. Ceva avere a înşfăcat „odioasa, numai că a pus-o la ciorap, iar ciorapul l-a găsit cineva, un băiat deştept. Nu-ţi spun cine, persoană importantă. Cât despre securistul sângeros şi analfabet, a existat în istoria acestei ţări. Gem arhivele perioadei 1946.1964 de crimele săvârşite de ei. Noi ştim bine ce-au făcut securiştii kominternişti; noi i-am dat afară, noi i-am urmărit până la bordeiul lui Ivan sau la kibuţul lui Iţic, noi n-am fost în stare să-i băgăm în puşcării pentru crimele săvârşite. Tocmai de aceea poporul ne cere acum nouă să plătim în locul lor. Pe cine să mai întrebi de ce nu a permis pedepsirea lor în perioada socialistă? Ceauşescu-i mort.

— Aici nu mai e vorba de unul sau altul dintre noi, Cernescule. Aici e vorba de ţară, de…

— Fără lozinci, Varain! Priveşte la evrei! Sunt o mână de oameni, dar îşi impun drepturile în faţa oricui. Asta ne trebuie şi nouă)…

— Aha, vrei să aplici doctrina iudaică la români.

— Iudeii sunt numai un exemplu, Varain „unul demn de urmat. Au reuşit să impună mitul poporului ales de Dumnezeu, chiar şi în situaţia că

l-au ucis pe Cristos? Da! Ei, bine, trebuie să ne impunem şi noi adevărul nostru!

— Cernescule, Dumnezeu nu este partinic, nu a ales niciun popor, ne iubeşte pe toţi, în egală măsură. De altfel, foarte curând, doctrinele religioase vor suferii mari schimbări. Ne aşteaptă contactul cu civilizaţiile galactice şi mari clarificări cu privire la divinitate. Mitul primitiv ne transmite o imagine a unui Dumnezeu foarte improbabil. Îl vom cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu, pe Dumnezeul spirit, pe Dumnezeul lege, pe Dumnezeul lumină, căci sunt mii de înfăţişări ale adevăratului Dumnezeu. Cum să reuşeşti tu să impui un adevăr, pe care nu vrea nimeni să-l accepte, pentru că nu are niciun interes? Legea interesului şi legea leului domnesc pe această planetă.

— Spiritul daco-romantrebuie reînviat! Trebuie, Varain!

Lumea e foarte mică. În munţi, Demian, aici Cernescu, încercând să învie pasărea Phoenix. Nu mai e loc în ţara asta pentru un spion onest. Mai lipseşte să vorbească de profeţia lui Sundar Singh. Nu lipseşte, căci amicul meu completează:

— Sper că aţi verificat pe calculator profeţiile lui Sundar Singh. Toa ce se potrivesc, la milimetru.

— Cum să verifici profeţii cu o haită de bubuli în circă?

— Măi băiete, dacă ai potera în cârcă, nu-ţi

face griji! Dau un strigăt la Diribau Roma nian Forces, constructorii şi sapiori epocii de aur. Ăştia întâi trag şi apoi somează. Mi-au împuşcat şi un coleg, Nelu Şercăianu, Dumnezeu să-l ierte! Era un băiat bun ca pâinea caldă, dar n-a contat. L-au împuşcat şi l-au trecut în contul teroriştilor. Posibil, chiar, să fi primit careva vreo medalie sau vreo stea pentru această faptă de eroism. Tipul care a lichidat copiii de la Otopeni, Zorilă, a fost avansat la excepţional. Poţi apela cu încredere la serviciile noastre revoluţionare.

— Mă iei în tărbacă, ai?

— Să-mi mai treacă greaţa. De zile în şir, ascult tot soiul de poveşti „eroice", din luptele cu teroriştii. Nu-i niciun terorist, mort sau viu, şi tipii povestesc înainte. Când s-or trezi, o să-i lovească boala lui nu ştiu, n-am văzut, n-am tras, n-am ordonat. N-or să fie suficiente crânguri de spini, în care să-şi ascundă ruşinea, eroii ăştia, care au tras în oameni neînarmaţi sau în colegi de-ai lor.

— Pentru ultima dată, Cernescule! Vii cu mine?

— Nu bătrâne! Aştept ca băieţii deştepţi din Marele Stat Major să-l dea jos pe Militaru şi trec în rezervă. Scriu, public, fac rost de bani, fondez o editură. Spun adevărul până îl vor înţelege şi tâmpiţii.

— Crezi că ai vreo şansă?

— Are importanţă?

Aşa-i. Cu cât ai mai multe şanse, cu atât te

leneveşti şi le pierzi.

— Cesă-ţi urez?

— Să văd Piaţa Dzerjiski. Plină. Şi ăia, urlând: Jos kaghebeul!

Coborâm în tăcere, trecând pe lângă nişte marinari adunaţi în jurul unui televizor. La noua cultură, a lui Iliescu. Cernescu se salută amical cu ei şi-mi dă o idee;

— Ce eşti tu, de fapt, Cernescule? Securist ori marinar?

Începe să râdă înfundat, apoi tot mai tare:

— Dacă Securitatea dădea lovitura de stat, mă considera marinar. Şi mă umfla. După cum ştii, lovitura de stat s-a dat cu ajutorul Armatei. Am fost considerat securist şi, dacă n-aş fi lucrat unde ştii, mă umflau. Oricum, am stat ostatec câteva zile. M-am distrat teribil. Învăţasem schema de la Brucan: cum îl înşfăca Securitatea, cum cerea salam de Sibiu, pileală selectă şi alte drăcovenii. Ca ostatec, am fumat numai Kent, să ştii! Amicii din DI A erau băieţi de treabă. Mi-ar părea rău să le facă ăştia vreun rău... Că nu eşti primul care vine să arunce vina pe ei.

— Ei, uite că ai venit la problema mea. Cum s-au infiltrat kaghebiştii şi bubulii în Armată.

— Schema clasică, ţi-am spus. Armata a fost culpabilizată prin dezinformare. I s-au pus în cârcă mii de morţi, care nu au existat. Ministrul apărării s-a sinucis dezinformat, convins că Armata s-a scăldat într-o baie de sânge. De fapt,

dacă ar fi tras, aşa ar fi fost. Uite, însă, că nu au tras! De ce? Habar n-am. Unii şefi ai Armatei, culpabilizaţi de kaghebişti şi timoraţi de faptele trecutului, au acceptat să joace rolul de călăi ai serviciilor secrete. Nu le duce însă grija; n-au zile multe în Armată, îi mătură ceilalţi, cei mulţi. Kaghebiştii liberi, Kostyal, Militaru, Nicolae Radu şi alţii au sărit imediat pe posturile cheie din Armată. Fiecare însoţit de câte o gaşcă. Până s-au trezit flăcăii, întreaga conducere a Armatei era în mâinile lor. Va fi greu să-i desţelenim. Le place sus, sunt animale de rasă. Iar Ivan nu prea e de acord să nu-i respectăm menajeria.

— Dacă nu a tras DI A, cine a tras?

— Nu ştiu, bătrâne. Marele boss, amiralul Dinu, mi-a spus, ca între marinari, că cei care trag sunt tovarăşi din nomenclatură şi mercenari străini. Asta la început, în prima zi, că pe urmă mi-a cântat multe variante de dezinformare. Băiat deştept, am înregistrat tot. Abia peste vreo trei săptămâni le-a venit în cap să ne ceară sculele de înregistrare. N-aveam. Pe bune. Le scosesem din zona fierbinte. Bune pentru mai târziu, când o fi democraţie. Şi dreptate.

— Mi le dai?

Cernescu m-a privit câteva minute. În sfârşit, s-a decis:

— Caută-mă duminică acasă. Mai vorbim.

Câştigasem. Era răzbunător ca un corsican.

Capitolul XII.

VREMEA LUPILOR SINGURATICI.

Mai aveam în Constanţa o treabă. Una pe care aş numi-o de suflet, dacă se recunoaşte că şi spionii au suflet. Undeva, într-o căsuţă liniştită, de pe o străduţă uitată de lume, stă de ani de zile Ştefan Alistar, rezidentul judeţean al Octogonului, omul care, în urmă cu zece ani, m-a cules de pe stradă şi m-a readus în rândul vieţuitoarelor raţionale. Faptul că acele vieţuitoare erau, întâmplător sau nu, foarte raţionale într-un anumit domeniu, care se numeşte spionaj, e cu totul altă poveste. Îi purtam recunoştinţă acestui om, care mă readusese la viaţă. Ştiam că nu o făcuse total dezinteresat. Conta faptul că o făcuse cu toată inima.

Alistar era acasă. Mă aştepta îngrijorat, semn că primii de un semnal de la Centrală.

— Pe unde umbli, măi copile? Te aştept de câteva ore bune…

— Ce atâta grabă? am întrebat eu şi pe dată am realizat că făcusem o gafă. Alistar era îmbrăcat de oraş, iar lângă uşă stătea pregătit geamantanul. Faţa fostului meu profesor era neagră. Se întâmplase ceva grav.

— Trebuie să ajungem urgent la Bucureşti. Bătrânul a fost ucis.

Într-o fracţiune de secundă am înţeles grozăvia. Bătrânul ucis.

El, care părea etern, ca timpul ori ca Octogonul… Cineva trădase adevărata sa

identitate. Nu ar fi putut cădea altfel.

— Spune-mi!

— Hai în maşină! îţi spun pe drum.

Am urcat în maşina pregătită de drum lung şi am demarat cu furie. Ştefan Alistar era mai tulburat decât mine. Privea încruntat la trecători, la casele acoperite de zăpadă, la tot. Abia când am trecut de comuna Ovidiu a început să vorbească.

— A fost împuşcat în faţa sediului, azi dimineaţă. Laurenţiu Cremene a luat conducerea Octogonului şi ne cheamă urgent la comandamentul de rezervă. Puţini ştabi cunoşteau de existenţa noastră. Unul dintre ei a trădat. Vom vedea care.

— Domnule Alistar, eu sunt plecat demult din ţară. Ce s-a mai întâmplat în Octogon din decembrie încoace? Fostul meu şef, Hulban, mai lucrează?

— Nu ştiu. Nu l-am cunoscut. Îţi dai seama că eu, ca rezident, n-am intrat niciodată oficial în Octogon. Iar de transmis, nu mi-au transmis nimic.

Roţile minunatului mecanism de cules informaţii, numit de către oamenii obişnuiţi creier, se învârteau cu viteză. Bătrânul mort… Balada munţilor mei… Murea un zeu cu tâmpla ninsă… Ardeau străbunele altare… Am ştiut demult că aşa se va întâmpla. Numai că nu am conştientizat. Nimic nu există în afara voinţei lui Dumnezeu. Nimic nu e întâmplător.

Mai mult ca sigur că la Bucureşti ne aşteptau ordine dure. Trădătorul trebuia găsit rapid. Ucigaşul, la fel. Pedeapsa Octogonului trebuia să fie exemplară. Nimeni nu trebuia să mai îndrăznească vreodată să ridice mâna asupra oamenilor noştri.

Bucureştiul ne-a întâmpinat trist, murdar şi sărac. După toate lozincile şi promisiunile urlate la televizornoua stăpânire înţelesese că era incapabilă să facă ceva pentru acest popor. Ceva mai mult decât dictatura, bineînţeles. Experţii din vest dăduseră un verdict foarte pesimist: abia în zece ani, România se putea ridica la nivelul de producţie din anii dictaturii. Să priveşti înapoi la dictatură, ca la un exemplu pozitiv, era o tâmpenie. Situaţia României nu era chiar atât de simplă, cum credeau politrucii de ocazie.

La comandamentul de rezervă era forfotă mare. Peste o sută de oameni, în majoritate necunoscuţi, stăteau întunecaţi în sala de consiliu, sau fumau pe holul de intrare. Bubulii ar fi dat miliarde, am zis bine, miliarde, să-i cunoască pe aceşti oameni, în aparenţă obişnuiţi. Erau şefii de reţele, din ţară şi din străinătate. Regulamentar, ei n-ar fi trebuit să se vadă niciodată. Se încălcase una din legile fundamentale ale Octogonului. Ceva deosebit de grav, incomensurabil de grav, urma să se întâmple.

Laurenţiu Cremene a deschis şedinţa. Cu faţa cioplită dintr-un lemn pământiu, cu voce răguşită

şi aspră, Laurenţiu Cremene nu mai era deloc spionul fercheş care rupsese multe inimi prin saloanele înaltei societăţi din Vest. Firea adevărată, de cremene, îi ieşise la suprafaţă. Mirosea a război. Dur de tot.

— Domnilor, a început Laurenţiu. Contra legilor noastre, v-am convocat în acest loc, împreună, pentru prima şi ultima dată. Situaţia este extrem de critică. Nu avem îndoială că am fost trădaţi, de către un individ care a uitat cine suntem şi pentru ce luptăm. Comandantul unităţii a fost ucis, în această dimineaţă, în faţa sediului central, cu un foc de armă cu lunetă. Ştim cine a tras: un killer bubul. Sediul central e deconspirat şi va fi părăsit până către miezul nopţii. Aici, am luat toate măsurile de siguranţă posibile. Trebuie să fim foarte la obiect, să nu pierdem vremea. În primul rând, vă comunic faptul că trădătorul nu a avut acces la sectoarele de care răspundeţi, aşa că sunteţi în deplină siguranţă. Mai mult, am distrus cu mâna mea toate documentele privind personalul Octogonului şi am şters memoria calculatorului. Din acest moment, veţi lupta în formaţii mici, pe cont propriu. Suntem nevoiţi să trecem la dispozitiv de atac…

— Asta nu se poate!

Vorbisem cu voce tare, fără să mă controlez.

— De ce să nu se poată, domnul meu?

Cremene evita, totuşi, să ne pronunţe numele, să deconspire bruma de mască ce ne mai

rămăsese.

— Pentru că Bătrânul a ordonat să stăm în dispozitiv de apărare internă, până la clarificarea situaţiei. Şi, mai ales, pentru că suntem prea puţini pentru un război mondial împotriva bubulilor.

— Trădaţi, cu sediile deconspirate, fără bani, nu avem de ales: cea mai bună apărare e atacul.

Ordon:

Treceţi în dispozitiv de atac general asupra poziţiilor deţinute de bubuli în politică, finanţe, economie şi servicii secrete!

Colaboraţi cu orice organ de stat, românesc ori străin, cu poliţia, gărzile financiare, presa, radioul şi televiziunea din orice ţară, pentru demascarea poziţiilor şi acţiunilor antiumane desfăşurate de bubuli şi stăpânii lor!

Nu aveţi voie să muriţi, înainte de a neutraliza cel puţin trei rezidenţe bubule ori circa cincizeci de luptători independenţi din tabăra lor!

Nu aveţi voie să apelaţi la metode teroriste, nu aveţi voie să ucideţi! Predaţi bubulii prinşi în flagrant organelor de poliţie ori serviciilor secrete ale ţărilor în care acţionaţi! Fără a vă deconspira! Căutaţi să câştigaţi suportul unor partide şi naţiuni doritoare de pace şi libertate, să le atrageţi la activitatea de neutralizare a bubulilor!

Prezentaţi în întreaga lume adevărul cu privire la România şi acţiunile bubulilor! Susţineţi, cu orice preţ, interesele politice, economice şi de

altă natură ale României, în orice zonă vă veţi afla! Reduceţi presiunea externă asupra ţării!

Raportaţi zilnic rezultatele obţinute, informaţiile de interes operativ şi inamicii neutralizaţi! Sistemul va fi cel cunoscut Fiecare veţi primi, separat, parolele de contact şi ora de raport. Acţiunea va fi condusă de mine, din sediul comandantului special extern. În situaţia că voi fi ucis, îmi va urma la comandă domnul Gheorghe Maxim? şeful rezidenţei din Europa centrală.

Un bărbat cărunt, sub cincizeci de ani, s-a ridicat în picioare, pentru a fi văzut şi recunoscut de toţi, ca numărul doi în Octogon. Căci, Octogonul continua să existe, să lupte. Pe viaţă şi pe moarte.

Luptaţi cu tărie şi spirit de sacrificiu! a continuat Cremene. Mai bine morţi, decât prizonieri! Am terminat întrebări?

— Unde e trupul Bătrânului?

— Acolo unde trebuie.

— Cine e trădătorul? Ce măsuri s-au luat pentru neutralizarea sa?

— Trădătorul se numeşte Hulban şi provine din activiştii de partid prin care era supravegheată unitatea. Va fi neutralizat azi.

— Cine organizează cooperarea zonală?

— Şefii de reţele adiacente.

— Ce fonduri au rămas la dispoziţie?

— Fiecare reţea va funcţiona după principiul autogestiunii, deoarece nu există niciun fel de

fond.

— Ce facem cu agenţii străini, plătiţi?

— Îi folosiţi în continuare, fără a-i plăti. Trebuie să înţeleagă situaţia. După victorie, vor fi recompensaţi regeşte.

— Putem face alianţe cu alte servicii secrete?

— Alianţe propriu-zise, nu! Puteţi, însă, să le furnizaţi da te despre bubuli ori să obţineţi astfel de informaţii de la ei. Fără deconspirări!

— Cât se estimează că va dura confruntarea?

— Analiştii noştri au evoluat forţa activă a serviciilor secrete bubule şi aliate lor la cifra de trei sute de mii de persoane. Presupunând că vom salva cam jumătate din efectiv şi vom încheia alianţe de Colaborare cu americanii, japonezii, englezii şi chinezii, vom putea neutraliza efectivul prezent, plus cel recrutat între timp, în circa zece ani.

— Semnale de avertizare şi pericol?

— Vi se vor comunica fiecăruia în parte.

Nu mai era nimic de spus. Venise vremea lupilor singuratici. Adică, război informativ mondial, pe viaţă şi pe moarte. Ordinele erau clare. Rând pe rând, fiecare şef de reţea a trecut pe la masa lui Cremene, a semnat ordinul de luptă şi a primit documentele individuale. Bănuiam ce conţineau: dispozitivele bubulilor din zona de acţiune a fiecăruia, identificate din timp de noi, „specialii”; parolele de contact şi graficele de raport; agentura zonală independentă, aflată până

acum în legătura directă a Centralei; obiectivele bubule care trebuiau lovite cu prioritate; parolele de avertizare şi pericol; chestiuni tehnice.

Cremene îmi făcuse semn să rămân mai la urmă. Avea ceva în plus cu mine. Am aşteptat să dispară ceilalţi şefi de reţea şi m-am prezentat după tipic:

— Petre Varain, America de Sud.

— S-a notat. Poftim plicul. Plecăm împreună. Mai avem ceva de lămurit.

Pe la nouă seara, ne-am strecurat atenţi din sediul de rezervă. În treacăt, am contactat filajul de protecţie; nu observaseră nimic suspect. Asta nu schimba cu nimic situaţia. Cremene a ordonat:

Evacuaţi totul! Nu rămâne nimic, nici măcar un scaun!

Cremene m-a purtat pe jos, aproape o oră, prin frig şi zloată. Am ajuns, în sfârşit, la o casă din cartierul Crângaşi, în care a intrat fără să bată. Zărisem filorii care o supravegheau de la distanţă. Nu se glumea: Octogonul trecuse în dispozitiv de atac.

Prima surpriză plăcută pe ziua în curs: în casă, păzit de doi flăcăi din Serviciul Operaţiuni Speciale, era Hulban, trădătorul. Nu m-am putut abţine:

— Am venit să discutăm în biroul organizaţiei de bază abaterile de la morala proletară ale tovarăşului Varain. În timp ce întregul nostru popor, strâns unit în jurul partidului şi al

secretului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, depune noi şi importante eforturi pentru îndeplinirea şi depăşirea planului cincinal, tovarăşului Varain, un tip descompus, influenţat de morala burgheză…

Individul avea o înfăţişare de porc umflat şi rumen, care aşteaptă Ignatul. Nu ştiam ce gânduri avea Cremene, dar eu aveam ceva de spus:

— Cui ai vorbit de Octogon şi de Bătrân?

— Nimănui! Jur. Sunt un om serios.

— De ce raportai zilnic lui Gogu Rădulescu mişcările noastre? De ce informai haita aia, care ne-a mai jumulit odată, în 1972, despre operaţiunile secrete?

— Dar… era normal… controlul partidului…

Cu ăsta nu mai aveam ce discuta. Ai lui distruseseră serviciile secrete ale Armatei şi Securităţii. Ai lui, adică politrucii şi bubulii. M-am întors întrebător către Cremene. Privea cu scârbă la grămada asta de carne, pentru care muriseră oameni de valoare, bărbaţi adevăraţi. A poruncit scurt:

— Rade-l!

Fiecare înţelegea în felul său comanda. Hulban începuse să tremure, cu balele curgând din colţul gurii. Credea că-l voi ucide. Cremene preluase dosarul meu din fişetul Bătrânului. Ştia că pot şterge creierul oricărui om. Asta voia. Eu, însă, eram cel mai crud. I-am aplicat cea mai cumplită pedeapsă:

— Hulban, îţi dai seama pe câţi de-ai noştri i-ai trimis la moarte?

Tremura ca o piftie. Nu mai raţiona.

Încet, cam tot atât de încet cum lucrase lunetistul care îl lichidase pe Bătrân, am ridicat mâinile cu palmele împreunate în formă de stea cu zece colţuri. Am rostit mantra mea secretă şi cumplita osândă:

— Hulban, de azi încolo, zi şi noapte, să ai în faţa ochilor numai imaginea oamenilor din Octogon care au murit din cauza ta. Şi a celor pe care i-ai scos în afara vieţii normale.

Atât. Le-am făcut semn băieţilor că îl pot elibera. Toată viaţa sa va purta în ochi victimele din Octogon. Altceva nu va cunoaşte, nu va şti. Mă întrebam ce vor mai face bubulii cu asemenea sursă de informare. Era cam timpul să se îngrozească şi ei de forţa noastră. Aşa cum ne îngrozeam noi, când primeam câte un coleg cu privirile rătăcite, cu gânduri sinucigaşe plantate în creier.

În acea noapte, pentru prima dată, după mulţi ani, m-am rugat Dumnezeului acestui Cer şi acestui Pământ, Dumnezeului străbunilor noştri. Până atunci, îi cerusem numai să mă ajute în lupta asta, fără sfârşit. Atunci, în acea noapte, i-am cerut pace pentru întregul meu neam. Sper că m-a auzit şi ne va da ocrotirea Lui.

M-am gândit mult la părinţii mei, la neamul acesta nenorocos în care mă născusem, la imensa

minciună numită revoluţia din decembrie. Luminat de un gând, am pornit magnetofonul şi am început să înregistrez povestea Octogonului. Înţelesesem că, până la urmă, oamenii vor dori să afle adevărul adevărat. Aşa am început: O centrală de spionaj nu e tocmai un pension de domnişoare…

Oamenii acestui pământ trebuiau să înţeleagă faptul că statul român nu putea fi un uriaş orb şi surd, la Cheremul celui care ar dori să-l ducă în prăpastie. Sacrificiul miilor de ofiţeri de Informaţii, morţi în chinuri groaznice, nu trebuia să fie inutil. Războiul din umbră, singurul fel de război pe care România îl poate câştiga în confruntarea cu imperii politice, militare ori financiare, nu înseamnă agresiune, ci apărare. Atunci când nu ai teritoriul vast, când nu ai populaţie numeroasă, când nu ai putere economică şi militară, mai ai o şansă: inteligenţa. Numai inteligenţa mai poate salva România din caruselul libanizării hotărâte de bubuli. Căci, bubulii există. Priviţi în jurul nostru şi-i veţi vedea, îi veţi auzi, îi veţi simţi!

Duminică dimineaţă, l-am vizitat pe Cernescu. Stătea la biroul de lucru, cu cinci fotografii în faţă: George Bush, Nicolae Ceauşescu, Ion Iliescu, Mihai de Hohenzollern şi Mihail Gorbaciov. Cugeta adânc la ceva.

— Ce faci, Cernescule? Ai început să joci cărţi?

Faţa i s-a destins ca de o mare iluminare.

— Asta era, bătrâne. Quinta spartă. Asta era relaţia! A intrat o carte proastă, o carte care a stricat formaţia. Acum, vor cădea toţi, pe rând.

— Ce-ţi pasă ţie de ei? îţi lasă careva vreo moştenire?

— Îmi pasă. Mă socotesc un tip deştept şi nu-mi pot ierta faptul că nu am înţeles mişcarea. Asta e boala noastră, să ştim tot, în timp optim. În ţară au murit oameni cumsecade. Se pot găsi şi autorii crimelor, cei care au tras în ei. În fiecare caz în parte, înţelegi? Dar pe mine mă interesează adevăraţii criminali, cei care au hotărât, care au ordonat, care au manipulat. Adevăraţii criminali trebuie să ajungă unde le e locul. După gratii!

— Eşti naiv. Nu vor ajunge. Unii vor fugi peste graniţă, pe urmele torţionarilor din perioada kominternistă. Alţii vor muri de morţi bizare, de gripă, de pildă; bubulii nu-şi permit să lase agenţi în viaţă, apţi de a vorbi. Ai văzut ce au făcut cu Ceauşescu? Cam ce crezi că ar fi spus dacă nu l-ar fi lichidat? Secretele păcii egipteano-israeliene, de la Sinaia? Tainele relaţiei cu Yasser Arafat şi libienii? Mişcările ciudate din Orientul îndepărtat. Secretele Maltei?

— Ce să spun, bătrâne? De Ceauşescu nu mai pot zice nimic. N-am urât pe nimeni mai mult decât pe acest om. Când am văzut cum l-au „judecat” şi „executat”, m-am scârbit. Dumnezeu să-i ierte, şi pe el şi pe asasini! Dar să lăsăm poveştile! Poftim casetele cu gulgutele din DI A.

Sper să nu ajungă la bubuli. Ori, la Ivan Zâmbăreţu.

Am luat casetele şi le-am pus în geantă. În schimb, am scos benzile magnetice înregistrate în noaptea precedentă.

— Cernescule, şeful nostru a fost ucis, iar sediul central a încăput în mâna bubulilor. Trebuie să dispărem peste graniţă. Am o rugăminte: dacă vreodată ajungi într-o poziţie bună, pune sub tipar povestea de pe benzile astea! Mâine îţi dau restul, la zi.

— Aha! Care vasăzică vă cărăbăniţi, boierilor. Nu vă mai prieşte aerul. Sau, poate, nu agreaţi chemările insistente ale populaţiei de a creşte producţia de cărbune pe cap de securist?

— Nu fugim. Am intrat în dispozitiv de atac. Vei simţi curând asta.

— Ia te uită! Cine râdea de Rambo? Vezi că am dreptate. E vremea celor ca mine, ca tine. Fără trupe, fără grade, fără goarne, fără arme de foc.

— Da, e vremea lupilor singuratici. Ce zici, publici?

— Numai dacă e valabil şi dacă fac rost de bani.

— Atunci…

— Fără vorbe mari, Varain! Du-te şi fă-ţi meseria! Citeşte jurnalele noastre! Cred că vei avea prilejul să-mi vezi torpilele.

— Te las cu bine! Mâine îţi trimit restul.

— Mergi cu bine! Nu-i lăsa să-ţi pună gheara

în beregată!

— Nu-ţi face griji! Mă descurc. Ce-ai spus tu de quinta aia?

E spartă, bătrâne. Depinde de cât de repede se fac din nou cărţile. Sper să-mi intre patru aşi, ca la chiori. Sau, măcar, ful de aşi cu popi în coadă.

— Îţi intră, sigur. Fereşte-te de quinte şi de blonde. Dacă nu sunt proaste, înşală teribil.

În LOC DE EPILOG.

Varain a părăsit ţara pe 5 martie 1990. De atunci, nu am mai auzit nimic de el. Poate nici n-a existat Poate totul e rodul fanteziei mele. Poate…

Pe data de 2 septembrie 1991, am ajuns, ca jurnalist, în Piaţa Dzerjínski din Moscova. Nu era chiar plină, dar cei prezenţi strigau: Doloi KGB! Adică, Jos KGB-ul! Nu era rău deloc. Trebuia să mă mulţumesc numai cu atât Cel puţin pentru un timp. Benzile magnetice lăsate de Varain m-au lămurit pe deplin cu privire la dimensiunile conspiraţiei antiromâneşti din decembrie 1989. Iniţial, hotărâsem să nu le public. Ce rost ar fi avut să încarc memoria cetăţeanului cu nişte chestii atât de mărunte, cum ar fi moartea unor spioni români? Doar, compatrioţii noştri acceptaseră cu titlul de axiomă varianta bubulă de dezinformare potrivit căreia securiştii români erau terorişti îndoctrinaţi ideologic, duşmani ai democraţiei. Cui ar fi folosit ca adevărul, – adică fesenişti-terorişti să iasă la iveală? Cui ar fi folosit distrugerea

miturilor crea te de diversiunea bubulă? Adevărului şi dreptăţii? în această ţară? Exclus! în această ţară există un proverb: Adevărul a murit în ziua în care s-a născut, iar Dreptatea umblă mereu cu capul spart.

Procesul de regenerare spirituală a naţiunii române, deja vizibil, m-a determinat să public o variantă prescurtată a mărturiei lui Petre Varain. Şi nu numai atât Acest proces, pe care îl simt tot mai puternic, m-a determinat să spun câteva adevăruri pentru împrăştierea dezinformării bubule.

Timp de 18 ani, am lucrat în organele de spionaj şi contraspionaj militar ale României, cunoscând bine activitatea Securităţii şi Armatei. Studiul arhivelor de securitate, mi-a permis să-mi fac o imagine clară cu privire la grozăvia crimelor săvârşite de securitatea kominternistă şi colaboraţionişti locali în majoritate neromâni. Niciun fel de memorial al durerii nu poate descrie perioada 1949.1962, când fiecare familie de români a sângerat pentru „vina” de a fi fost vânduţi la Yalta. Tot ce a însemnat valoare românească, spirituală ori materială, a fost batjocorit şi distrus de către ocupantul sovietic şi colaboraţionişti din partid, aparatul de stat, justiţie, cultură, mass media. Ocupantul a plecat, la fel şi unii dintre colaboraţionişti neromâni. Cei care au rămas, sunt numai parţial cunoscuţi şi dezvăluiţi publicului, pentru că aşa sună scenariul

Maltei. Cum să-l scoţi în faţă pe Brucan ori pe Dan Deşliu, de care mai ai nevoie pentru noi operaţii de intoxicare? Orientarea liberală de după 1964 a produs schimbări mari în politica economia şi viaţa socială a României. Toţi deţinuţii politici, inclusiv legionarii, au fost eliberaţii, iar alţii nu au mai apărut. Acest fapt se ascunde cu grijă de către actualii colaboraţionişti, ai noului ocupant: faptul că după 1962 nu se mai poate vorbi de crime ale Securităţii naţionale române. Aşa zişii dizidenţi, în fapt, în majoritate, agenţi de influenţă şi propagandă ai unor servicii de spionaj străine, sunt cu toţii în viaţă, sănătoşi, neafectaţi de faptul că au fost urmăriţi de serviciile secrete. Credeţi că americanii, englezii, francezii, elveţienii sau mai ştiu eu ce alt popor, ar fi acceptat ca agenţii de influenţă ai sovieticilor să facă propagandă pe teritoriile lor? După 1962, Securitatea română a fost epurată succesiv, prin procese publice, de elementele colaboraţioniste, filo-sovietice, de abuzivi şi capsomani, devenind un serviciu secret naţional. Primii urmăriţi ai ei au fost chiar foştii securişti kominternişti, autorii crimelor din perioada precedentă. Faptul că aceştia (Boris Grunberg-Nikolski, Serghei Nikolau, Drăghici, Naum etc.) nu au fost pedepsiţi nu poate fi reproşat securiştilor protecţia externă de care se bucurau, din partea unor state socialiste dar şi capitaliste, a impus menţinerea lor în libertate. Aşa e jocul: cel mai tare impune reguli pentru cel

mai slab. De exemplu, în 1989, americanii au impus eliberarea din închisoare a doi spioni de-ai lor, documentaţi după toate canoanele jurisdicţiei internaţionale. Legea română a fost grav încălcată, dar ce importanţă avea? Unchiul Sam era învingător şi înţelegea să se comporte ca atare. Parcă niciodată n-ar fi achiesat la Yalta, parcă nici n-ar fi fost prin Malta. Dezvoltarea Securităţii naţionale n-a fost perfectă. Nici nu putea fi. În perioada ceauşistă, activitatea Securităţii române a fost afectată în principal de următoarele: subordonarea şi controlul ei de către partid; un sistem defectuos de selecţionare şi promovare a cadrelor, bazat pe ideologie, criterii rasial – zonale şi pile, amestecul făţiş, total necalificat, al dictatorului în probleme de care nu avea habar. Cu toate acestea, în 1989, în topul serviciilor secrete din lume, întocmit de o revistă din Israel, Securitatea se afla între primele trei clasate. Care era explicaţia acestui fenomen? Represiunea? Nu, căci Securitatea nu mai reprima; de asta avea grijă partidul, imensul aparat de propagandă, mass media total aservită, carieriştii, slugarnicii, codoşii, oportuniştii, în aparatul informativ îşi făcuse loc inteligenţa românească, spiritul românesc, ideea de dreptate, legalitate şi adevăr. Securistul român nu mai semăna deloc cu pitecantropul kominternist, nu purta bâtă, nici pistol, nu bătea, nu urla, nu impunea. El convingea, cel mai adesea prin

puterea spiritului şi justeţea unor cauze. Acest lucru a înspăimântat serviciile secrete adverse: aderenţa teribilă pe care o căpătase serviciul secret în rândul populaţiei. Am studiat prinderea în flagrant a zeci de spioni militari străini (îndeosebi ataşaţi militari) şi toţi, dar absolut toţi, erau nedumeriţi de această colaborare benevolă a populaţiei, încercarea de discreditare a serviciilor secrete române prin propagandă, în special prin postul de radio Europa Liberă, a avut un efect total contrar, a creat şi întărit mitul invincibilităţii şi atotputerniciei Securităţii române. Pentru a scăpa de acest coşmar, de o securitate naţională românească, susţinută de majoritatea populaţiei, s-a inventat acea diversiune din decembrie 1989, cunoscută sub numele de securişti-terorişti. Securitatea trebuia satanizată şi anatemizată prin procedee atât de teribile, încât şi celui mai curat român să-i fie frică să-i ia apărarea. Trebuia creată o axiomă psihosocială, trebuia introdusă cu forţa în mintea fiecărui român ideea că Securitatea e o organizaţie criminală. Niciun membru al Securităţii nu a luat apărarea dictatorilor. Mai mult, la 22 decembrie 1989, Securitatea Târgovişte a reţinut cuplul dictatorial, predându-l unei unităţi a Armatei. Acest fapt a produs mare derută: timp de câteva ore agentura de spionaj străină din ţară, a înroşit telefoanele raportând în străinătate că Securitatea nu iese la luptă, nu se poate porni războiul civil. Cu toate provocăriile

făcute, cu toate dezinformările, cu toate crimele săvârşite împotriva lor, securiştii români nu au acceptat războiul fratricid. Pentru asta, cândva, după ce ne vom trezi din dezinformare, va trebui să le mulţumim. Iar unii, va trebui să roşim. Axioma securistului criminal nu a reuşit să se infiltreze în conştiinţa poporului, deşi eforturile pentru această operaţiune au fost şi sunt în continuare imense. Explicaţia o găsim în istoria noastră naţională. Comuniştii au încercat să satanizeze şi anatemizeze, exact cu aceleaşi procedee, anumite instituţii şi valori ale societăţii burgheze româneşti. N-au reuşit mai mult, în perioada liberală a anilor 1964.1975, şi-au recunoscut greşelile şi au pus la zidul infamiei pe colaboraţioniştii kominternişti, autori ai acţiunilor de satanizare-ostracizare-anatemizare. Actual, alţi colaboraţionişti, cam de aceeaşi factură morală cu cei kominternişti (unii sunt chiar tot cei de atunci), încearcă să impună în conştiinţa românului anumite slogane ordonate de noul ocupant. Cum securitatea naţională română nu a participat la represiunea din decembrie 1989, nu are crime la activ în perioada sa de activitate (după 1964), a trebuit să i se inventeze tot felul de crime ori să i se arunce în spate crimele perioadei anterioare-komiterniste. Prin 1950, colaboraţioniştii komiternişti foloseau termeni vagi ca exploatarea burgheză, crimele aparatului de represiune burghezo-moşieresc, etc. Colaboraţioniştii actuali,

folosesc un limbaj similar, fără a merge la faptul concret: cine a săvârşit fapta, când, în ce împrejurări, ce prevedea legea acelui timp. Acesta e secretul cu care se dărâmă „axioma” bubulilor, crimele prezentate în presă şi la televizor nu aparţin securităţii naţionale. Pe timpul corecturii acestei cărţi, Destinul mi-a surâs din nou: un deputat fesenist mi-a mărturisit în prezenţa unui coleg ziarist şi a unui reportofon (mascat) faptul că, în decembrie 1989, Securitatea naţională a fost sacrificată pentru salvarea structurilor PCR. Poporul revoltat cerea insistent renunţarea nu numai la dictatură dar şi la comunism; erau în pericol iminent Comitetul Central, Marea Adunare Naţională, Consiliul de Stat, câteva sute de mii de activişti de partid. În aceste condiţii, tovarăşii perestroikişti căţăraţi la putere au luat hotărârea să canalizeze ura populară către serviciile secrete, organizând criminala înscenare televizată, prin care au fost ucişi peste 900 de oameni nevinovaţi.

Orice forţă democratică ar lua puterea în această ţară nu poate înainta către un viitor cinstit fără a clarifica evenimentele din decembrie 1989 şi fără a reabilita serviciile secrete naţionale. În timp de pace, statul se apără cu serviciile secrete şi poliţia. Să ne ferească Dumnezeu să avem nevoie de Armată, să ne ferească Dumnezeu de un conflict militar deschis.

PAVEL CORUŢ.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Capitolul 1 – Varain, te duci în iad!
Capitolul 2 – Ploua cu spaimă şi durere
Capitolul 3 – Florile sângerii
Capitolul 4 – Torpila umană
Capitolul 5 – Capcana bubulilor
Capitolul 6 – Sub nasul CIA ŞI KGB
Capitolul 7 – Distrugerea demonilor
Capitolul 8 – Marea hăituială
Capitolul 9 – Varain, e timpul să te îngropi adânc
Capitolul 10 – Minciuna secolului 98
Capitolul 11 – Unchiul Sam şi „fratele” Ivan
Capitolul 12 – Vremea lupilor singuratici
În loc de epilog